

Akram Monfared Arya
Anahita

RECITO

Utgiven av Recito
Tryckt av Bording i Borås år 2007
Säljs av Sockerdricka.nu

ISBN 978-91-85879-10-6

Bokutgivning.se
forlag@bokutgivning.se
www.bokutgivning.se

Recito
info@recito.se
www.recito.se

Första upplagan

Omslagsteckning: Akram Monfared Arya

Teckning: Faryal Shakibi
Textbearbetning: Jan Rygaard
Grafisk form och sättning: Henrik Lundin

© Akram Monfared Arya

Anahita

av

Den flygande poeten
Akram Monfared Arya
(Taraneh)

Av Akram Monfared Arya har tidigare utgivits:

A song of love(2005) Engelska

Himlen har inga gränser (2005) Svenska

Brinnande Hjärta Invandrarförlaget (2004) Svenska/ Engelska

Shaparakha deltange parvaz dar baghand (Fjärilar längtar att flyga i trädgården) (2003) Persiska

Den tomma ramen (2003) Svenska/ Engelska

Livets väg (Återkomst till livet) (2002) Svenska

Vargatider (2001) Svenska

Tame tanhai va ghorbat (Smaken av ensamhet och främlingskap) (2001) Persiska

Sargozashte Pari Roman (2000) Persiska

Pejvak-e Eshq (Kärlekens Eko) (1999) Persiska/ Engelska

Medverkade till

Kista Antologin (2002) Kista stadsdelsförvaltning

“Tillvarons Puzzel - Karriärval och Livsmål” av Ebba Laurin (2004)

POESI online av Författares Bokmaskin(2006)

*Till min familj
Särskilt min son Ali,
Tack för det goda samarbetet, kära son*

Min sorg

Om du viste om min sorg
hade du redan tappat ditt förstånd
I decennier har jag haft den.
Utom tålamod ej kunnat annat föra.
Gud vet varför det är så med mig.
Vad har jag begått för synd att jag förtjänar detta?
För det har livet förmörkat för mig
och mitt öde har fått sitt straff.
Inget att göra åt utan bara att kämpa emot
och be om förbättring och bot.

Ur min bok Himlen har inga gränser (2006)

Anahita var från en medelklassfamilj. Hon föddes den 12 april 1965, en liten söt tjej som fick komma till en grym värld.

Familjen tillhör, på ytan, medelklassens medelmåttiga samhälls nivå. Fadern, en kraftig man, hundrasjuttio cm lång som väger nittiotvå kilo, är en pensionerad militär officer som i sina unga dagar inte lyckas bättre än att hoppa av högstadiet och ansluta sig till armén, där han inte kunde nå högre rang än furir efter trettiotvå års tjänstgöring. Chingiz var hans namn. Ett namn som drog skam över familjen när han blev äldre.

Han har stora bruna ögon, mörkbrunt hår, stora och tjocka ögonbryn, stor och köttig näsa med stora näsborrar genom vilka han kunde spruta eld som en drake, tjocka läppar som en afrikan och gula tänder på grund av rökandet. Hans korta och tjocka hals skapade problem för honom.

Hans storlek är XL men på grund av halsen måste han ha XXL, annars gick det ej att knäppa kragen på skjortan.

Det komiska kännetecknandet på Chingiz är hans stora fötter. Storlek fyrtiosju för en man på hundrasjuttio cm gör honom lik en karikatyr.

Chingiz var en tillsynes aggressiv människa. En anledning till detta var att han som tonåring miste sin far, då livet gav honom det tunga ansvaret att ta hand om och försörja sin familj.

Den eländiga lilla släkten gjorde inte saken lättare. Chingiz morbror Hassan var alkoholist och kvinnoälskare.

Hassans bekantskap med prostituerade var ett öppet kapitel för alla i släkten.

Faderns död fick Chingiz att stå närmare Hassan.

Chingiz mor Effat var för gammal och sjuk för att kunna förhindra denna djävulska bekantskap och avsluta den direkt.

Detta gjorde att Chingiz kom i kontakt med folk i annorlunda ställning i samhället. Kvinnor av olika ålder blev något som fick Chingiz på andra vägar i livet.

Eftersom Chingiz hade en yngre bror och en yngre syster, var han så illa tvungen att hålla sig i skinnet för att kunna försörja dem, och han hade länge gått i sin morbrors fotsteg, med alkoholmissbruk.

Som tur var för Chingiz, fick man inte dricka i militären. Det var hårda bud, men det kunde Chingiz leva med, så länge han fick träffa sina vänner hororna.

Livet var inte lätt för Chingiz. Vid tjugo års ålder fick han smaka på faderskapsrollen samtidigt som han till råga på allt lämnade sin mor och far till Guds rike och begav sig själv i väg.

Effat dog av chocken över att hans äldste son hade fått barn tillsammans med en medelålders prostituerad.

Detta var vad ödet hade i bagaget för Effat, att få sitt första barnbarn som oäkting av en hora.

För Chingiz spelade inget någon roll längre. För honom var det några saker i livet som prioriterades högst av allt: mat, kvinnor och tillstånd av överksamhet och avslappning.

I och med moderns bortgång fick Chingiz morbror Hassan bli syskonens förmyndare, något som bara gladdde Chingiz bland syskonen.

Hans bror, Parviz och systemen Leila, hade ingen bestämmanderätt.

De var offer för omständigheterna.

Chingiz, som nu hade fått en pojke, hade som alltid inga planer på att ta ansvaret för den lilla oskyldiga varelsen, som haft oturen att hamna i en sådan familj. De enda tillfällen Chingiz varvade ner på bordellbesöken var vid födseln. Han körde det vanliga racet direkt efter födseln, inte en dag senare. Den lilla pojken fick namnet Sam efter sin farfar.

Chingiz trivdes inte med att vara bunden till något eller att ha ansvar för någon. Han älskade sin frihet. Hans egoism var i högsta grad ett av hans negativa karakteristiska drag.

Hans drifter sänkte honom till djupet av syndarnas hav.

I och med att han själv inte hade sett så mycket av sin far samt att han inte heller hade fått uppleva faderskärlek eller moderns närhet i sitt liv, kunde han inte förstå värdet av sånt för att kunna ge kärlek till andra.

Chingiz fick växa upp i morbrors skydd. Ödet sammanförde honom med en man vars liv innehöll inget mer än alkohol och umgänge med prostituerade.

Förutom att Chingiz var en usel far, var han en usel älskare. Sex för honom betydde egen tillfredsställelse och inget annat. Hans umgänge med horor hade inte kunnat få honom att förstå skillnaden mellan sex och kärlek, fejk och romans.

För det fick han lida senare i sitt liv. En man vars liv inte innehöll något positivt. Att jobba som en häst och njuta som en åsna var det Chingiz höll på med.

Han var ingen omtyckt person bland sina arbetskamrater. Han var vulgär och ful i munnen. Innerst inne var han kanske mjuk och en god person, men de goda sidorna av honom fick aldrig visa sig öppet, p.g.a. hans olyckliga barndom.

Vid tjugofem års ålder tvingades Chingiz ingå äktenskap med en tjej i samma ålder. Han hade samlag med en oskuld som han nu var tvungen att ge sig in i äktenskap med.

Kobra var namnet. En ung tjej, smal som ett sugrör, ful som en uggla, med kort svart lockigt hår.

Hennes stora svarta ögon skrämde livet ur varje levande varelse som råkade stirra in i dom. Kobra, en ung och elak tjej som hade häxeri som sin hobby. En tjej med sataniska tankar och gärningar.

Detta var dödsdomen för Chingiz att tvingas ingå äktenskap. Han var inte fri längre. Dessvärre fick han Sam på halsen nu när Sams mor hade gift sig med en av sina rika kunder och lämnat bordellen.

Stackars Sam fick växa upp hos sin elaka styvmor och sin idiot till far.

Kobra tvingade Sam till slaveri i hemmet. Sam fick tvätta, skura, damma, handla och allt som allt fick han slita i hemmet som en trogen betjänt åt Kobra.

Chingiz, som varken brydde sig om Kobra eller Sam, tog inte så lång tid på sig innan han träffade sina horor igen.

Chingiz var som ett djur i sin attityd och i relation till folk. Han hade ingen respekt för någon eller något. Allt han bryde sig om var sin egen njutning.

Däremot försökte Kobra med alla möjliga mixturer och trolleri behålla Chingiz kvar i sitt liv.

Kobra var en grym kvinna men hon var tvungen att vara det. Hon hade ingen chans att kunna överleva Chingiz om hon inte hade varit så hård som hon försökte vara.

Åren går och inget hopp finns för ett bättre liv med Chingiz. Inte ens med egna barn slog han sig till ro.

Chingiz fick ofta, på grund av fnaskbesöken, olika könsjukdomar som han smittade Kobra med. Till sist hände det som Kobra fruktade. Hon fick operera bort livmodern och hon kunde inte få fler barn.

Vid det laget hade Kobra tre barn. En pojke, Saaïd, en flicka, Sara, och en styvson Sam. Hon älskade sin son och sin dotter men hatade styvsonen.

Sam påminde henne om Chingiz djuriska sida. Om vilket monster han var. Sam var en skam för henne, som hon fick dras med och uppfostra.

Saaïd och Sara var hennes ögonstenar. De fick det bra. Vad Chingiz tjänade fick Kobra spendera på Saaïd och Sara. Men Sam fick klara sig själv.

Redan då Sam var tretton år fick han sälja frukt i basaren och det han tjänade in fick han lämna till Kobra.

Kobra hade två inkomstkällor: Chingiz och Sam.

Kobras familj tillhörde arbetarklassen. Men de höll varandra om ryggen. Därför kunde Kobra lita på sina släktingar. Det var tack vare dem hon kunde snärja Chingiz i sina garn, efter att han hade fått omkull henne och tagit hennes oskuld.

Chingiz omättligen aptit på kvinnor fångade honom i fällan äktenskapet. Men eftersom Chingiz var stor i käften och hade en vulgär attityd, slapp han träffa Kobras släkt och höll sig borta från dem.

Nu när Kobra hade fått sin livmoder bortopererad, kunde Chingiz tjata om att hon inte längre dög till för att kunna tillfredsställa honom, fastän detta var en ren och skär lögn.

Kobra fick svåra infektioner efter operationen så att samlag var "out of question", förbjudet.

Därför försökte Kobra med andra medel att behålla Chingiz i sitt söndertrasade liv genom att ta pigor som hemhjälp för

att låta Chingiz leka med dem och hålla sig sysselsatt. Hon fortsatte än mer att proppa i Chingiz alla möjliga mixturer och häxdrycker för att han inte skulle dras till ett nytt äktenskap.

Allt detta gjorde hon förgäves. Den enda effekten var att fördröja processen. Fördröja processen innan det blev någon annans otur att hamna i klorna på Chingiz.

Åren kom och åren gick. Sam, Saaid och Sara var vuxna nu. Sam, som inte hade fått chansen att läsa vidare tog nu tag i sitt liv och började jobba på dagarna och läsa på kvällarna.

Han var trettio år vid det här laget. Ålderskillnaden var inte så stor mellan Saaid (tjugotvå år), Sara (tjugo år) och Sam (trettio år).

Fastän Kobra hade varit grym mot Sam, liksom ödet inte var bättre mot honom, kunde Sam klara sig bra i sitt vuxna liv.

Men Kobras grymhet sträckte sig inte bara till slaveri mot Sam i hans barndom. Ett försök att eliminera fortplantningsförmågan hos Sam var en av de grymmaste gärningar hon kunde åsamka honom.

Kobra hade tagit honom till en läkare för länge, länge sedan, som mot betalning hade steriliserat stackaren.

Men detta fick Sam inte veta förrän efter sitt giftermål, då han undrade varför hans fru inte kunde bli gravid. Sam gifte sig vid trettioett års ålder.

Han var nu tjänsteman på ett kommunalt bolag. Han lyckades med sina studier ta en högskoleexamen vid fyrtio års ålder. Hans fru var frisör. De hade det mycket bättre än vad Chingiz kunde ge honom.

Sam ville inte veta av sin gamla far vid flera tillfällen. Men han hade ingen annan än honom.

Sam var en känslig man som saknade sin mor och sin far mycket. Han kunde inte få egna barn, som han kunnat ge sin fulla faderskärlek till... Han hade inga riktiga föräldrar. Det enda han nu hade var sin älskade fru och sitt äktenskap, som han värdesatte högt.

För att slå sig till ro, adopterade Sam en flicka från ett fosterhem. Han började älska henne som sitt eget barn. Han gjorde allt för att ge sin fru och sitt barn ett bra och värdigt liv, olikt hans eget.

Chingiz liv löpte som vanligt utan mening och innebörd.

Kobra hade med nöd och näppe lyckats uppfostra sina barn och stödjade dem tills de utbildat sig och fått ordning på sina liv.

Kobra åldrades förtidigt på grund av Chingiz. Hon och Chingiz var nästan jämnåriga.

Nu är Chingiz sextio år gammal, men fortfarande lika elak som förr.

Vem var Chingiz? Varför blev han egentligen så som han blev?

Han kom ursprungligen från en rik familj. Men en familj som inte hade någon struktur på livet. Chingiz far Karim gifte sig med Effat då han var sextio år gammal.

En affärsman som tjänade på att låna ut pengar. Han var en långgivare som tog folks egendom, såsom mark och byggnader, som säkerhet.

Chingiz mor var mycket yngre än hans far. Ålderskillnaden mellan dem var mer än fyrtiofem år. Så Effat var femton då hon gifte sig med Chingiz far Karim.

Karim dog då Chingiz var fjorton år och han dog några år senare på grund av sjukdom. Chingiz syster, Laila, gifte sig i femtonårsåldern, precis som sin mor men dog i en olycka några år efter. Och Parviz, Chingiz bror, anslöt sig till militären i tonåren för att söka lyckan där, något som Chingiz inte hade lyckats med. Parviz bröt all kontakt med Chingiz sedan dess.

Chingiz räknades som föräldralös redan i tonåren. Effat var alldeles för ung för att kunna uppfostra sina barn. Hennes bror, som var tjugo år äldre, var det enda alternativet för att ta hand om dem.

Ingen såg ett nickel av alla de pengar Chingiz far hade lånat ut. Hans barn var så unga att de inte kunde kräva och driva in faderns fordringar. Det de fick i arv var huset de bodde i med all dess inredning och en liten summa kontanter.

Det verkade som om idioti var ett genetiskt problem i släkten.

Vem kunde vara dum nog att låna ut pengar utan att ha riktiga och lagliga papper på det? Jo, de fanns men ingen visste var. Dessa papper hittades tjugo år senare, tack vare Parviz envishet, men förgäves och för sent.

Papperen gällde inte längre och kunde inte användas för att få tillbaka det som en gång tillhörde några barn och en ung mor. Det är sånt som skapar ens karaktär på gott och ont.

Chingiz och Kobra var ensamma nu. Deras barn hade fått

sina liv att leva. Till och med Sam lyckades ordna ett bra liv åt sig.

Men Chingiz är Chingiz, lika kåt och barnslig som om han fortfarande är sexton år gammal. Han är pensionerad från militären. Men han är bara sextiofem år. Han är van vid att jobba, jobba och jobba. Han kan inte vara sysslolös, precis som han inte kan vara utan kvinnor och sex.

Därför skaffar han ett jobb i basaren som skosäljare han fick jobb hos en försäljare han kände.

Under dessa år trodde Kobra att faran för ett nytt äktenskap var över för Chingiz. Hon trodde att han nu var så gammal att han inte skulle tänka sig ingå äktenskap mer. Kobra var medveten om Chingiz kåta och djuriska aptit. Hon kunde bortse från de synder han begick med andra, men det hon inte kunde acceptera var att han skulle skaffade sig en ny hustru.

Men historien upprepar sig. Chingiz jobbar i basaren. Ett ställe dit många kommer och går. Ett ställe där många köper sig massor av saker, bland annat skor.

Det är där han träffar ett nytt offer för sitt sataniska ritual, äktenskap.

En vacker sommardag går en ung tjej på femton år ut för att handla. Hon är hundrasextiofem cm lång med långt ljusbrunt hår, ljusbruna ögon, fin kvinnlig kropp, klädd i en röd klänning mönstrad med små gula och vita blommor och fötterna i ett par vita skor. Hon tänker att hon behöver ett par nya skor. Hon bor nära denna basar där ödet gillrade sin fälla.

Hon heter Ziba.

Zibas far Akbar är snickare. Hennes mor Homa är en enkel hemmafru. Ziba bor med sina föräldrar, mormor Esmat och sin lillebror Kyvan.

Det är en hederlig familj Ziba kommer ifrån. Hon hade enkla värderingar om livet. Ziba hade gått ut åttonde årskursen med bra betyg.

Det är mitt i sommaren. Hon gör som alla andra tjejer i hennes ålder, umgås med jämnåriga, få en närmare relation till sin mor, vara förälskad i någon av killarna i släkten och allt sådan en tonårig tjej brukar göra vid den åldern.

Så fort Chingiz får syn på Ziba blir han djupt förälskad i henne. Han tänker inte på ålderskillnaden. På att hon kan vara hans barnbarn. Nej, han faller för henne.

Ziba har inte en aning om vad ödet har bestämt för henne. Hon köper sina skor och går därifrån. Men Chingiz lämnar affären åt kollegan och följer henne. Han försöker småprata med henne, vara rolig och förständig. Hon var inte alls intresserad av honom. Chingiz följer henne hem. Han menade allvar med sin kärlek. Ziba säger ingenting om det till sina föräldrar. Hon ville inte ställa till bråk.

Ziba var kär i en av sina kusiner, Saman. Ziba hade sina dagdrömmar om sin bröllopsdag och sitt liv med Saman. Hon var kär i honom sen några år tillbaka.

I ödets anteckningsblock stod inget om äktenskap mellan Saman och Ziba. Det var inte meningen att de två skulle förenas.

Chingiz var en besvärlig typ. Han hade mage att komma på besök hos Zibas familj och försökte övertala dem att han är den bästa för Ziba.

Zibas far kunde inte tro att en så gammal man kommer dit för att fria till en så ung tjej. Men när ödet vill, är det ingen som kan hindra det.

En dag när Ziba och hennes familj var bjudna hos Samans familj tillsammans med andra i släkten, upptäckte Ziba något förfärligt, något som ändrade hennes liv. Hon såg av en slump Saman kyssa en tjej i släkten när hon gick in i förrådet för att hämta något.

Det krossade hennes hjärta. Hennes själ drogs ur kroppen i sakta takt. Hon blev het i hela kroppen. Blodet forsade i rask takt till vartenda litet kärl i kroppen. Hon ville inte tro det och därför blundade hon en stund i hopp om att detta skulle ha varit en syn, men tyvärr, så var det inte.

Nu är det slut. Ziba är envis och långsint. Hon förstör gärna för sig genom att inte förlåta och glömma. Nu existerar ingen Saman för henne.

Nu är alla hennes drömmar suddade ur både kort- och långminnet på henne.

Namnet Saman finns inte längre.

För att hämnas på Saman, bestämmer sig Ziba för att gifta sig med sin usla friare.

Ja, hon är villig att förstöra sitt liv bara för att hämnas, om nu detta kan kallas hämnd. Hämnd på vem, på sig själv? Hur oförståndig och dum får man vara?

Saman försökte utan framgång tala med henne, men förgäves. Hon ville inte ha med honom att göra längre.

Chingiz har fortfarande inte gett upp och försöker hålla kontakten med familjen. Ännu vet Kobra inte vad som försiggår hos Chingiz. Hon kunde aldrig föreställa sig att Chingiz skulle förälska sig i en tonåring. Och Chingiz nämnde aldrig vad han hade på gång utanför hemmet. Kobra trodde, som alltid, att Chingiz träffar sina horor och inget annat.

Hon brydde inte sig om det, så länge det inte var något hot mot henne. Kobra och Chingiz hade sedan länge slutat ligga med varandra.

Kobra var inte ett dugg bekymrad för det. Hon var nöjd med att ha Chingiz som man, även om det bara var på papper.

Ziba började nu uppmärksamma sin far på att hon kan vara intresserad av att gifta sig med Chingiz. Hon vågade inte säga det öppet och klart, för då skulle far spricka av ilska. Därför började Ziba besöka Chingiz på hans arbetsplats i smyg.

Ziba var för ung och för dum för att inse vad hon håller på att göra med sitt eget liv.

Hon gick till Chingiz några gånger och fick honom mer övertygad om att försöka få Zibas familj välsigna hans frieri.

Ziba kunde inte gå ut med Chingiz, men hon kunde gå till basaren och besöka honom i hans affär. De pratade inte så mycket under det få gånger de träffades. Men Chingiz hade fattat galoppen.

Ödets ironi: när det är bestämt att ens liv ska slängas i klorna på djävulen, dukas livets bord med alla möjliga olyckor och misär.

Zibas mormor får hjärtinfarkt och dör plötsligt, samtidigt som Zibas far sägs upp från sitt arbete och blir arbetslös. Två flugor i en smäll. En enkel familj som bor i en hyreslägenhet, som inte har det välbeställt samt inte har några sparpengar, står nu inför sitt svåra livs undergång.

Hur ska de betala hyran? Hur ska begravningskostnaden ordnas? Och en massa nya frågor som dyker upp.

Det första familjen gjorde var att sälja sitt guld och några mattor, medan fadern desperat sökte jobb. En enkel snickare som inte kan något och inte har någon utbildning, och som dessutom nu är gammal och sliten. Men det var inte därför han sades upp.

Han hade ingen fast anställning. I hela sitt liv hade han ströjobbat, än här och än där, hit och dit. Nu hade han ingen pension, inga besparingar och inget arbete.

Medan familjen försökte överleva, dök Chingiz upp, om och om igen i deras liv. Chingiz fick nys om deras ekonomiska förhållande. Det var bra. Han satt med triumf på hand. Nu gällde det inte bara frieri, utan att kunna spela rollen som änglavakt. Han kunde snärja dem genom en massa löften för att få det han ville.

Chingiz erbjuder sig hjälpa familjen. Han hade lite besparingar. Han hade sin kompis han jobbade hos, för vilken han lovade Zibas far att tala med honom för att skaffa ett jobb. Det var kärva tider för Ziba och hans familj. All världens problem drabbade dem på en gång, tyckte Ziba. Å ena sidan hade Zibas älskade förrått henne, å andra sidan hade familjens ekonomiska ställning kollapsat näst intill katastrof.

Ziba var frustrerad av sin älskades förräderi och hennes karaktär uppmanade henne att hämnas på den som stack svärdet i ryggen på henne. Ziba hade sabbat mycket för sig genom åren på grund av sin envishet och långsinthet.

Nu var det ett gyllene tillfälle för Chingiz att slå till. Bordet var dukat och klart. Det var bara att ta för sig.

Eftersom Kobra inte kunde fullborda sin äktenskapliga plikt på grund av den svåra könssjukdom som Chingiz hade smittat henne med, kunde Chingiz, utan lov från Kobra och med hjälp av lagens stöd, ingå ett nytt äktenskap och därmed ha två fruar.

Så inget kunde hejda honom att begå denna orättfärdiga gärning. En gärning som bara skulle gynna honom själv. En gärning som fördärvar livet för en ung tonåring.

Puberteten hade skadat hennes hjärna till att medvetet våga ge sig in i helvetets centrum.

Zibas far, som hade fått smaka på livets sura äpple, frestades av Chingiz djävulska och färgrika erbjudanden och tillät hans dotter ingå detta förfärliga äktenskap.

Zibas mor kunde inte yttra sig om något, fadern bestämde allt.

Eftersom Ziba hade gett sitt samtycke till detta, var det inga hinder längre för dem att förlova sig och bestämma ett datum för äktenskapsceremonin, bröllopet.

Chingiz köpte billiga förlovningsringar. Han besökte familjen en eftermiddag och dolt för släkten på båda sidor, ägde förlovningen rum.

Ziba kunde inte hålla detta hemligt. Hon ville hämnas på sin, "före detta", älskade Saman. Därför försöker hon öppet visa alla sin förlovningsring. Inför kompisar och bekanta skröt hon med sin billiga, enkla metallring.

Saman fick reda på det, det var väl avsikten. Han träffade henne efter några djärva försök. Han försökte få henne att ta reson, men förgäves. Han ville få henne att inse att detta skadar henne mest själv. Han bad om förlåtelse. Han knäböjde för henne och bad henne att inte gifta sig med en så gammal man, även om hon inte längre ville ha honom behövde hon inte fördärva sitt liv.

Men när ödet vill förgöra ens liv då verkar som om inte ens Gud är villig att stävja det.

Under den korta förlovningstiden, på en månad var Chingiz en ängel. Han var glad och pånyttfödd. Han tog med Ziba till bio och restauranger. Han hjälpte familjen med hyran och andra ärenden. Han var artig och betedde sig som en gentleman.

Än så länge visste varken Zibas familj eller Kobra om varandras existens.

Nej, Chingiz berättade aldrig för Ziba att han är gift. Han nämnde heller inget för Kobra om sina planer för giftermål med Ziba.

Allt var frid och fröjd för Chingiz. Inget bekymrade honom. Men i hans samvete finns det inget utrymme för ångest och barmhärtighet. Det enda hans samvete kände till var egen nytta och inget om Ziba.

Innerst inne kände Ziba inget för Chingiz. Han var hennes hämndoffer, fast i detta fall var det hon själv som offrade sin framtid.

Förlovningsmånaden gick fort och bröllopsdagen kom. Under den tiden banade Chingiz vägen för sig genom att övertyga Zibas familj om att ha en privat fest hemma, i stället för att ha en stor bröllopfest.

I och med att Zibas far inte var så stolt över detta äktenskap och eftersom man inte ville prata högt om saken, fick bara de närmaste i slakten vara med på denna ljuvliga fest.

Under tiden hade Chingiz hyrt en etta i förorten samt skaffat enkla hushållsartiklar till sitt nya bo med Ziba.

Samma natt, efter den enkla festen, skildes den envetna tonåringen, Ziba från sin familj och begav sig till sitt nya, så kallade, hem.

Den kvällen hade Chingiz tagit några klunkar whisky för att kunna fullborda sitt äktenskapliga samliv. Han var ingen ung man längre till utseendet men psyket ville inte ge efter och acceptera det. Det var därför han gav sig in i ett sådant äktenskap. Stackars Ziba!

Whiskyn hjälpte inte den natten. Bröllopsnatten blev rena mardrömmen för Ziba. Chingiz kunde inte få stånd. Och till sist efter många knep och knåp fick han den att stå i givakt. Det varade dock inte länge och han avbröt sig själv mitt i marschen.

Eftersom många män är, ingenting annat än svin, liksom Chingiz, skyllde han på Ziba och lade skulden på henne. Han påstod till och med att hon var inte oskuld och att hon måste ha haft samlag förut.

Ziba grät som ett barn av skräck. Hon var chockad. Först fattade hon inget av det Chingiz påstod och sedan när hon försökte yttra sig fick hon en häftig örfil av honom. I den lilla ettan satt Ziba på golvet och grät av förtvivlan.

Hon hade ingen återvändo. Hon kunde inte gå tillbaka till sina föräldrar. För henne var de som döda. De fanns inte längre för att stötta henne.

Chingiz, som var full den natten, faller i sömn efter ett tag.

Ziba fick inte en blund i ögonen på hela natten. Hon tänkte på allt. På det liv hon hade förut. Om hur fattigt det var och på det hon nu hade fått. Åtminstone hade ingen i familjen slagit henne, något som hon stolt brukade skryta med inför andra. Men nu var den stoltheten krossad. Hon visste inte hur detta skulle fortsätta. En samlevnad som fick en så förfärlig och horribel följd. Morgonen därpå tog Chingiz med Ziba till en barnmorska för undersökning. Barnmorskan trodde att Chingiz är Zibas fader som vill intyga att hans dotter är oskuld för att kunna gifta bort henne. Chingiz avslöjade inte att han är hennes make. Barnmorskan försäkrade honom att Ziba är oskuld och det finns inga tecken på något annat.

Chingiz gick tillbaka till sitt jobb, efter att ha lämnat Ziba hemma. Han gick utan att säga mycket till Ziba. Han var fortfarande arg och sur. Det syntes i ögonen på honom på långt håll.

Ziba, som inte hade kunnat sova en blund, vågade knappt säga eller fråga något. Hon stod vid sängkanten som en betjänt i väntan på nästa order.

Chingiz gick till jobbet. För honom var det inget problem att inte komma hem till Kobra. Han brukade vistas hos kompisar och i bordeller flera nätter i rad, något som Kobra för länge sedan hade vant sig vid att leva med. Så inget konstigt var det för Kobra att inte träffa Chingiz på några dagar, så länge hon fick sitt uppehälle varje månad i tid.

Zibas mor kommer vid lunchtid hem till Ziba. Hon frågar hur det har gått med första dagen av det nya livet. Ziba vågar knappt säga något. Hon visste inte om hon kunde lita på någon eller om hon kunde få hjälp av någon. Det var hon själv som hade velat gifta sig. Hon minns hur mor och far frågade henne om hon är säker på vad hon vill.

Det är sant att familjen försatts i ekonomiska svårigheter, som de trodde Chingiz kunde hjälpa dem med, men Ziba själv var inte emot giftermålet.

Chingiz hade lovat Zibas far jobb och ny bostad. Chingiz lurade dem med att han hade en trygg ekonomi. Hans fälla var genomtänkt och noggrant gillrad och därmed lurade han även familjen.

Zibas mor märkte inget och Ziba nämnde inget. Modern stannade några timmar och gick därifrån på eftermiddagen.

Chingiz kom hem sent på kvällen. Ziba som satt oroligt vid det lilla matbordet vid kokvråns ingång, ställde sig upp med huvudet nerböjt mot golvet och hälsade.

Chingiz svarade knappt.

Vilket liv och vilket bo hade Chingiz skaffat åt sig och sin nya brud.

En etta på femtio kvadratmeter, med en liten kokvrå på nedre botten på ett trevåningshus.

Man kom in i huset och fick gå fem trappsteg ned. En vit dörr var ingång till lägenheten. Så fort man kom in var man i både vardagsrum och sovrum, för det var bara ett rum där sängen stod till vänster och kokvrån till höger. Genom kokvrån gick man in i den lilla toaletten och duschen.

Väggar, dörrar, fönster och köksskåp var alla målade i vitt. På golvet täckte en svart plastmatta hela huset som en symbol för Chingiz hjärta.

Till höger om kokvrådörren stod ett litet vitt matbord med två vita stolar på var sida. Sängen, som kändes som kista för Ziba redan från första natten, var vit med vita lakan. En liten radio hade man ställt vid fönsterkanten.

Chingiz hade kommit överens med Zibas far att Ziba inte behövde ha något med sig till sitt nya hem, alltså hemgift, för Chingiz påstod sig ha det bra och inte behöva något. Allting skulle han själv skaffa.

Samma elände som Kobra fick leva med började nu för Ziba.

Redan första dagen av sin samlevnad fick hon den första beska upplevelsen någonsin. Vad skulle hon göra nu? Vem skulle hon skylla på som låtit henne begå detta misstag?

Ingen,absolut ingen. Hon var själv ensam om det. Hon ville det för att hämnas och nu fick hon sin hämnd.

Ziba var så envis och dum i vissa fall så att ingen kunde hejda henne från att förstöra för sig.

Då hon var yngre och gick på lågstadiet, bråkade hon med sin fröken i skolan.

Bråket gällde håret. Skolfröken ville att alla elever skulle kortklippa sig till nästa dag. Men Zibas mor hann inte ta Ziba till frisörskan den dagen. Nästa dag fick Ziba utskällning av sin fröken. Hon stod inte som vanligt tyst och lyssnade. Hon svarade ärligt att det inte var hennes fel och att inte detta ger fröken rätt att skälla på henne.

Skolfröken, som blev allt mer förbannad och kände sig förnedrad inför andra på grund av en skitunge. Hon ger Ziba en örfil, men genom Zibas snabba undanmanövrer, susar frökens hand förbi Zibas näsa och slår av spetsen på en av frökens fint målade naglar.

Ziba stod där som en soldat i givakt och påpekar än en gång att fröken inte får slå henne. Ziba nämner några gånger, stolt och skrytsamt, att hennes far aldrig har slagit henne och därför får ingen annan göra det heller.

Men nu var det en annan sits. Vem ska säga det till Chingiz? Vem ska härska, Chingiz eller Ziba?

Chingiz pratade inte så mycket då han kom hem från jobbet.

Han frågade vad det fanns för käk. Som tur var hade Ziba tänkt på det och lagat en enkel middag.

Hon dukar bordet medan Chingiz läser sin tidning. Vid bordet skyfflar Chingiz i sig maten utan att säga något eller titta på Ziba. Efter maten såg det ut som om Chingiz frusna attityd hade tinat upp. Han var mätt och belåten. Hans nästa njutning var sex. Så för det måste han mjukna och vara lite romantisk för att förföra sin tonåring till fru.

Ziba som inte hade några förväntningar utom att vara Chingiz till lags, var glad över att han inte längre var sur på henne, fastän Ziba inte hade gjort något fel, tog hon ansvaret för det som hade hänt.

Andra natten gick bra, men bara för Chingiz. Han tillfredsställde sig med sin tonårs brud. Han njöt av varenda sekund, medan Ziba kämpade för att föreställa sig älska med en man som är henne tillgiven.

I början ville hon älska med Chingiz, men det tog henne inte längre än några minuter innan hon insåg att i Chingiz kärleksspel finns inga vi. Han tänker bara på sig själv. Han tänker inte på om hon fick ont av den hårda penetrationen eller av att det är första gången för henne.

Chingiz brydde sig inte om vilken hemsk upplevelse och vilken verkan detta hade för henne, då man nästan med våld penetrerar en ung oskulds slida så att hon får känna all världens smärta på en gång.

Chingiz hade betett sig på samma sätt med Kobra. Det var inget nytt. Chingiz var ett djur i människoshamn.

Den natten genomgick Ziba en svår pärs. Hon fick uppleva äktenskapets horribla gärningar. Kopulering blev något ont och hemskt för henne.

Chingiz tillfredsställde sig och somnade därefter utan hänsyn till sin tonårsfru.

Först och främst är det ålderskillnaden mellan de två. Sen är det attityden hos maken. Sämst av allt är förhållandet dem emellan. Den hade gått förlorad redan på bröllopsnatten.

Ziba hade ingen att vända sig till. Hon hade inga axlar att luta sig mot och gråta. Hon kände sig ensam och övergiven i klorna på en ond man, som hon själv hade valt till make.

Även om detta är sant var det egentligen inte bara hennes fel och hennes envishet som sabbade livet för henne. Vad har far och mor för ansvar och tillsyn? Det är de som måste välsigna sin dotters giftermål, särskilt när man är så ung.

Ziba bar sig dumt, till och med urdumt åt, när hon begik ett sådant stort misstag, men varför tillät föräldrarna sin dotter att hamna i denna omoraliska och omänskliga situation! Jo, allt har sin förklaring.

Zibas far är fattig. Han mister sitt jobb. Han har en familj att försörja. Han blir desperat och säljer några av hushållsartiklarna för att klara av de vardagliga utgifterna som hyra, mat och dylikt. Han har inga besparingar. Så desperat är han. Zibas mor är inte heller till så mycket hjälp och stöd för familjen. Hon är en enkel hemmafru utan större begåvning. En analfabet som gift sig för att ha en försörjare. Hon är som en "honungskaka" som ändrar sin form i händerna på sin make. Hon är en känslökall kvinna, som inte tillåter känslorna ta över för hon har inte råd med det. Att låta känslorna styra ens liv är det dummaste mannen kan göra. Hon är medveten om sitt underläge i livet. Därför vill hon luta sig mot sin make och låta honom bestämma och besluta om allt. Dessutom har hon inget bra och lyxigt liv så varför skulle hennes barn ha det.

Chingiz hade världens tur med sig då han råkade träffa denna familj. Hur många familjer finns det med ynkliga föräldrar som inte tänker på annat än egen nytta. Det var just det de gjorde, då de tillät sin dotter ingå detta äktenskap. Chingiz ville inte ha hemgift eller ha stor bröllopsfest. Han ville inte det för att familjen inte skulle kräva brudtrygghetspenning. På detta sätt skulle Chingiz komma undan all den kostnad ett bröllop skulle ha haft med sig.

Efter några dagar var Chingiz tvungen att stanna hos Kobra. Han kunde inte vara borta en hel vecka utan anledning. Men eftersom Chingiz inte hade något samvete och eller skam i kroppen avslöjade han för Ziba att han har en annan fru som han måste vara hos några dagar i veckan.

Han var säker på att Ziba är hans och inget kunde skilja dem från varandra. Oddsens är på Chingiz sida.

Han sa inte detta rakt ut. Nej, han sa det genom att ställa till med bråk och skylla på Ziba för att hon inte kan tillfredsställa honom.

Att hon inte var oskuld och att han blivit lurad.

Att han hade hjälpt Zibas familj och varit inget annat än juste mot dem men som tack blev han lurad genom att de ljög om Zibas oskuld.

Det var då han nämnde att det är nu han förstår vilken ängel hans första fru är.

Ziba som inget kunde säga och stod som vanligt vid sängkanten och grät som en barnunge, hörde inte först vad Chingiz sa.

För att få hennes uppmärksamhet upprepade Chingiz två gånger "sin första fru, Kobra".

Ziba tystnar plötsligt. Hon suckar, tar ett djupt andetag och med en röst tjock av gråt frågar hon Chingiz

Vad sa du?

Chingiz tystnade för några sekunder. Zibas gråt hördes inte längre. Hon visste inte om hon hade hört rätt eller ej. Hon väntade på svar. Chingiz rättade till sin kavaj och sa.

Du hörde det din hora, jag sa jämfört med dig och din patetiska familj är min Kobra en ängel som Gud har skänkt mig under alla dessa år.

Ziba är stum av förtvivlan. Vad i hela världen är det som händer?

Drömmer hon eller är det ännu en av verklighetens beska frukter som Ziba får smaka på. Hon ville nypa sig i hopp om att detta är en mardröm så att hon vaknar och befinner sig i ett harmoniskt och bekymmerslöst liv som innan hon träffade Chingiz.

Tyvärr får hon finna sig i den eländiga sits som hon satt sig i.

Chingiz upprepar, när han samlat mer mod: Jag sa att min första fru är guld värd.

Nu var Ziba säker på att hon hade hört rätt. Första fru. Vilken fru? Var är hon? Vad är det som händer? Räcker det inte med att Chingiz är så hemsk mot henne. Räcker det inte med att hon försatt sig i en så usel sits.

Nej, det verkade inte så. Denna långa korridor av smärta och sorg har några lönnörrar som fortfarande är öppnade.

Ziba sätter sig på sängen. Hon orkar inte gråta längre. Det finns inga tårar att pressa ur ögonhålorna. Vad ska hon säga? Vad finns det att säga? Ska hon packa sina kläder och dra iväg tillbaka till sina fattiga och ynkliga människor till föräldrar eller ska hon begära skilsmässa och börja prostituera sig?

Vad finns det egentligen att göra för en kvinna i sådana lägen i ett samhälle som inte har den minsta respekt för frånskilda kvinnor?

Ett samhälle där det inte finns något stöd vare sig ekonomiskt eller humanistiskt för kvinnor.

Kvinnor är på ett eller annat sätt, förtryckta varelser i alla samhällen. Det är ett faktum att kvinnor är fysisk svagare än män men detta bevisar inte och betyder inte att de inte är lika duktiga och kunniga som män, och i många fall bättre.

Ziba satt där på sängen och tänkte. Chingiz sitter vid matbordet nu. Han säger inget mer och väntar på Zibas nästa drag. Det var som ett schackspel, man gör sitt drag och väntar noga på vad motparten har att komma med. Varje steg måste studeras noga innan man rör på pjäserna.

Chingiz är lättad. Bördan om när och hur det skulle komma ut om hans första fru är borta. Nu gäller det att smälta det och gå vidare, trodde han.

Ziba har inget att säga. Hon håller på att mogna och hårdna genom de elaka prövningar som ödet tvingar på henne. Hon sträcker på benen och lägger sig utan ett ord till Chingiz.

Chingiz går ut och kommer inte hem mer den natten.

Det är inte lätt att ingå äktenskap. Det är som lotteri. En del har tur och en del inte. Men vad är tur. Är det ödet? Är det Gud? Vad är det? Ingen vet, men så fort något gott eller ont händer kallar man det för tur eller otur.

Vem vet vad det är för typ man gifter sig med. Personkemin måste stämma, säger en del. Man måste umgås med varandra och känna varandra innan man ger sig in i ett samliv, säger en del andra. Men räcker det med att göra så?

Nej, naturligtvis inte. Att leva med en annan människa betyder att det är två hjärnor som styr och inte en längre. Så konflikt, idékrockar och motsättningar blir naturliga fenomen liksom gemenskap, kompromiss, kärlek och annat i samlevnaden.

Däremot är graden av motsättningar och konflikt olika. För en del går det att lösa dessa och leva vidare för andra blir det en av livets omöjliga uppgifter som inte har någon annan lösning än separation mellan de konfliktdrabbade hjärnorna.

Klockan var tio på morgonen nästa dag. Ziba öppnar ögonen. Först känner hon inte igen omgivningen för några sekunder. Minnet hade blockerat det som hände innan hon somnade. Hon sätter sig hastigt upp på sängkanten för att ta en närmare titt på var hon är. Nu visste hon. Hon är hemma. Hon somnade efter bråket med Chingiz.

Men var är Chingiz? Just det, den jäveln är ute, säkert hos sin älskade fru, tänker hon högt.

Allt blev klart som glas för henne. Hon tänker. Vad skall hända härnäst? Kanske Chingiz begär skilsmässa, eller också får hon flytta och bo med den andra kvinnan under samma tak. Oh Gud! Vad har jag gjort? Vilket liv har jag valt åt mig? Jag är fånge för resten av livet, säger hon sig själv.

Ziba var förtvivlad över att Chingiz inte hade sagt något om sin fru innan de gifte sig. Hon är inte nöjd med sitt val av make men trodde att hon är den enda hustru Chingiz har. Nu är frågan vem är den första lyckligt lottade kvinnan som Chingiz berömde igår kväll. Har hon det bättre ställt än jag, tänkte Ziba högt. Varför blev det så som det blev? Vad har jag gjort? frågade sig Ziba.

Dörren öppnas. Chingiz kommer in. Han ser inte längre arg och ledsen ut. Han har något i handen. Ziba reser sig. Hon är besviken, sårad, ledsen och arg men hon vågar knappt yttra sig. Hon hälsar lågt- hej

- Hej på dig, svarar Chingiz glatt

Chingiz kommer fram till henne, räcker henne paketet han har i handen och säger

- Varsågod min kära Ziba, den har jag köpt till dig.

Ziba vet inte vad hon ska säga. Hon är rädd för att råka på en smäll av Chingiz. Hon orkar inte längre bli misshandlad och förnedrad. Ändå måste hon nu ta reda på vem den andra kvinnan är.

- Vad är det? frågar Ziba med darrande röst.

- Öppna så får du se, svarar Chingiz med ett brett leende.

En klänning har Chingiz köpt. En röd klänning utan mönster. Chingiz sätter sig tar fram en cigarrett ur fickan och tänder. Han frågar vad det finns för lunch som om det är självklart att Ziba har lagat lunch åt herr Chingiz.

Ziba säger att hon ska fixa något fort som ögat.

Det blev ingen lyxmat. Omelett med vitt bröd och vatten.

Därefter ville Chingiz ha samlag.

Oavsett vad Ziba ville eller hur hon kände sig ville Chingiz få igenom sina beslut. Så Ziba fick bara finna sig i det Chingiz ville.

Ziba fick inte ens tid på sig för att duscha. Direkt efter maten fick Ziba ta av sig kläderna, som hon sov i på natten, och lägga sig på rygg på sängen. Chingiz börjar sin djuriska ritual och lägger sig ovanpå Ziba med sin tunga kropp som en noshörning.

Som vanligt tillfredsställde Chingiz sig och lade sig direkt efter.

För Ziba känns det som om hon blir påkörd av en buss, varje gång Chingiz lägger sig ovanpå henne och penetrerar med sitt styva könsorgan den torra och oförberedda slidan på henne med sådant tryck och hastighet som får ögonen på henne att fyllas av smärttårar. Men efter ett tag då vaginan vaknat till liv och fuktat väggarna med sitt glidmedel går smärtan bort och ger plats för svedan.

Det finns inga stunder av skönhet och njutning i det som kallas sex för Ziba. Allt hon fått erfara är smärta och sveda.

Den dagen kommer inget på tal om Chingiz andra, eller rättare sagt första, fru. Men någon gång måste ämnet tas upp på nytt. Varken Ziba eller Chingiz hade preskriberat frågan. De väntar på rätt tillfälle för att ta upp det.

Det Ziba tror är att Chingiz har varit gift men att han säkerligen skilt sig och varit änkling då han friade till Ziba. Det verkade som om Ziba inte hade riktigt förstått hur illa läget är. Hon visste ingenting om Chingiz, men det var hon inte ensam om. Ingen av hennes familjs medlemmar visste så mycket om Chingiz.

Så ofta som han är ute och så många kontakter som han har, gör det omöjligt för alla att komma underfund med vad det är Chingiz brukar syssla med.

Ziba är en aktiv och duktig tjej som inte har fått något sväng-
rum än för att visa vad hon går för. Dessutom är hon för ung
för att kräva sin rätt och stå på egna ben än.

En vecka efter det att Chingiz hade erkänt en av sina synder,
den om sin första fru, orkade inte Ziba hålla igen längre.
Hon tar all sitt mod till sig och frågar Chingiz, då de äter
middag.

- Vem var din första fru?

Chingiz, som håller på att sörpla i sig soppan direkt ur skå-
len utan inblandning av matsked, får en grön böna i halsen
och hostar häftigt. Han var inte beredd på frågan. Ziba får
panik och håller upp ett glas vatten åt honom. Chingiz blir
röd i ansiktet på grund av hostan. Den går över och nu
väntar Ziba med rädsla på att få en örfil eller få en massa
förolämpningar av Chingiz.

Men, what the heck! Någon gång måste jag fråga honom
om det, tänker Ziba.

- Oj, det var nära! säger Chingiz.

Det blir tyst någon minut. Ziba väntar på svar men det syns
på hennes min hur rädd hon är. Rädd för att Chingiz ska rasa
och börja bråka igen. Rädd för att få stryk av honom.

Med den attityd Chingiz har visat försvinner hennes själv-
förtroende så att hon inte känner igen sig.

Chingiz tänker, vad ska han säga? Hur ska han börja och
hur mycket bör han avslöja?

Det är ingen lätt uppgift. Men sånt borde man ha tänkt på
innan man lade beslag på en tonårings öde.

- Jo, du vet, jag har varit gift mhhh... jag menar jag är gift
med en annan kvinna sen länge tillbaka.

Ziba tror inte sina öron. Hon sitter stel utan minsta rörelse i
kroppen. Inte ens hennes ögonlock rör sig längre.

Chingiz som inte brukar vara blyg och varsam utan är känd
för sin fräckhet och vulgaritet, håller sig lugn och sansad och
vill försöka bevisa sin oskuld.

Han vill försöka vända saker och ting till sin fördel.

- Du vet jag blev tvungen att ingå äktenskap med en ond
tjej på grund av mina föräldrar och släkten. De ville det för
att jag inte skulle fördärva mitt liv ...

Chingiz fick inte fortsätta utan blev avbruten av Ziba med
frågan:

- Vad heter hon och var är hon nu?
- Jo, hon äh ... hon heter Kobra, svarar Chingiz tveksamt som om han helst ville slippa sådana frågor och glömma allt om detta.
Han borde ha hållit käften istället för att avslöjat detta om Kobra.
- Var är hon? frågade Ziba med låg och mjuk röst för att inte väcka djuret hos Chingiz utan få ett riktigt svar av honom nu när han verkar vara på hugget att svara.
Chingiz vet inte riktigt hur det skulle arta sig om han svarar på Zibas frågor direkt. Han är inte rädd för henne men han vill inte missta henne. Han har en ängel i sitt bo men frågan är hur han ska behålla den. Han vet att han inte får behålla henne om han avslöjar allt om sig och sitt mörka förflutna. Men gjort är gjort. Han har öppnat käften och gapat om Kobra och nu får han avsluta detta på ett eller annat sätt. Bäst att gå tillbaka till det vanliga jaget. Alltså bli den elake och fräcka Chingiz som han alltid varit.
Chingiz ryckte upp sig själsligen och fortsatte fast med mer bestämd röst och behärskad min.
-Hon lever om det är det du vill veta. Hon och jag har varit gifta i många år men sedan länge tillbaka har vi inte haft sex med varandra. Hon är sjuk och kan inte ha samlag. Kobra har offrat sitt liv för mig och det är jag evigt tacksam för, svarar Chingiz.
Ziba satte stilla och lyssnade noga på vartenda ord som kom ut ur käften på Chingiz. Hon visste inte vad hon skulle svara, för det är något som inte stämde riktigt. Först påstods Kobra vara ond men senare framställs hon som en ängel som Chingiz är evigt tacksam för.
Vam var nu denna kvinna med namnet Kobra, ond eller god?
Ziba tänker, Chingiz var gift då han friade till mig. Han är gammal och har den sämsta attityd och uppfostran man kan ha. OK, säger hon till sig själv.
Vad har han i den andra vågskålen, alltså den positiva sidan?
Frågar Ziba sig.
Inget. Absolut inget, är svaret. Än så länge ser det mörkt ut för Ziba.

Chingiz återgår till ätandet som om allt är bra nu och Ziba har för tillfället fått det svar hon önskat.

Ziba överväger läget. Om hon kommer med ytterligare en fråga, kan det gå illa för henne. Chingiz sista svar var inte så blygt och mjukt. Så nu gäller det att ligga lågt tills nästa tillfälle dyker upp. Det här kommer inte att lämnas åt glömskan.

Efter maten ville Chingiz, som alltid ligga med Ziba.

Som man behandlar en hora, behandlar Chingiz Ziba. Han brukade inte be om något, speciellt samlag. Han brukade inte heller börja med lite förspel eller romantik. Till och med djur av olika slag har någon sorts rit före kopulering, men inte Chingiz.

Nu är det illa. Ziba vill inte det. Hur ska hon stå mot Chingiz? Vågar hon det eller måste hon ge vika och finna sig i underläge? Det var inte lätt att bestämma.

Hon tänker kanske att nu är det bästa tillfället kommet. För nu är han i behov av något som Ziba kan ge henne, så varför inte skjuta i väg sitt skott i mörkret i hopp om att det landar rätt.

Hon säger till Chingiz

- före det vill jag fråga dig mer om din fru, jag menar din första ...

Plötsligt hördes ett sus och en hög smäll direkt efter. Det var Chingiz som inte tillät Ziba avsluta sin mening och avbröt henne med en rejäl örfil, så hård i ansiktet på henne att hon kastades på golvet.

Allt snurrade runt omkring för henne i några sekunder. Örfilen kom så hastigt och fort att hon inte fattade vad det var som träffade henne i ansiktet. Hon gled in i ett chocktillstånd för några minuter. Liggande på golvet med ena handen på halva ansiktet, som fick ta emot smällen, började Ziba känna smärtan i käkbenet och i ena örat vilket frambringade ett högt pipande ljud i samma tonhöjd och styrka.

- Nu får du din ungdjäväl ge fan i mitt liv annars slår jag ihjäl dig, säger Chingiz rasande och ursinnigt.

Ziba blir röd i ansiktet. Kroppstemperaturen stiger till kokpunkten. Blodet forsar snabbt som ljuset i hennes ådror och

kärl. Hon svettas av värmen. Hon är nedtrampad som en myra på golvet. Hon känner sig förnedrad och nedsmutsad. Inte ens en prostituerad behandlas så som hon behandlas av sin älskade make.

Chingiz tar sin kavaj och drar ut igen. Det är hans vana att lämna allt och alla och fly.

Ziba är trött på allt. Hon är trött på livet och det elände som hon har skapat för sig. Hon finner ingen annan utväg än självmord. Det är inte första gången hon kommer på denna dumma tanke. Ziba har alltid varit intresserad av romaner och kärleksäventyr. Hon brukade läsa mycket och att det ofta förekom självmord. Sådana sagor som Romeo och Julia och liknande har alltid berört Ziba mycket. Men för henne var det inte på samma sätt. Hon vill inte offra sitt liv för sin älskade, Nej, hon vill ta sitt liv på grund av sin djävul till make.

Chingiz är tillbaka innan Ziba hinner tänka färdigt. Konstigt, tänker Ziba. Hur kommer det sig att Chingiz är tillbaka nu? Vad är det på gång? undrar hon.

- Nu får det vara nog. Lägg dig på sängen! Jag är din man och du gör som jag säger! beordrar Chingiz.

Ziba reser sig och går till badrummet utan ett ord. Chingiz tar av sig kläderna och kryper under täcket. Han väntar på sin fru. Han väntar sig att Ziba ska behaga honom utan krav.

Det går några minuter. Chingiz hörde Ziba öppna ett badrumsskåp och därefter dricka vatten ur kranen men inget mer. Han ropar på Ziba.

- Kvinna, kommer du! ropar Chingiz.

Ziba kommer ut. Hon har något i handen. Hon sätter sig vid matbordet och ställer det på bordet. Hon gråter. Tårarna rinner ur ögonen rakt ner på kinden och därifrån ner på golvet som ett litet vattenfall.

Chingiz reser sig medan han svär åt allt och alla.

- Vad är det med dig nu? frågar han.

Chingiz kommer fram till Ziba och han lägger märke till den lilla tomma flaskan Ziba ställde på bordet. Han tar upp den. Det var lugnande tabletter som Chingiz då och då brukade använda för att få lite sömn.

- Vad i helvete har du gjort? Är du inte klok? Har du hållt hela flaskan i din djävla mage din djävla fitta? Vill du begå självmord får du gärna göra det men inte här i mitt hus din bortskämda oäkting, gapar Chingiz.

Chingiz brydde sig inte om Zibas tillstånd. Det han var bekymrad för var att få skulden för hennes död.

Han klär sig i all hast, ringer efter en taxi och tar Ziba till närmaste läkarmottagning.

Under tiden faller Ziba allt djupare i sömn. Chingiz försöker hålla henne vaken genom att slå henne i ansiktet. För om Ziba faller i djup sömn är det över för henne.

På läkarmottagningen fick Ziba en rejäl magpumpning.

Hon fick spy upp allt i magsäcken för att tablettorna inte skulle verka mer än de gjort.

Läkaren, som varken kände Chingiz eller Ziba, trodde att Chingiz är Zibas far.

- Varför har er dotter gjort så? frågar läkaren.

Chingiz som inte ville berätta så mycket nämner inget om att han är Zibas make. Han betalar läkaren och säger:

- Jag vill inte prata om det. Så om allt är OK nu, vill vi hem.

Läkaren frågar inget mer och låter far och dotter gå hem.

Den gången gick det bra och man räddade henne. Hon fick gå hem några timmar senare.

På vägen tillbaka är Chingiz tyst. Ziba är fortfarande illamående och sömnig.

De lägger sig så fort de är hemma. En dag till av detta lyckliga liv är slut.

Dagen därpå vaknar Ziba mitt på dagen på grund av häftig huvudvärk.

Chingiz hade gått till jobbet. Först visste Ziba inte var hon var.

Det tog några sekunder innan hon samlade sig och fick grepp om sin omgivning och om vad som hade hänt.

- Det var dumt gjort, säger hon till sig själv.

Hon tyckte att det inte var värt att ta sitt liv för någon som inte ens ändrar uppfattning när han ser hur illa man mår.

Ziba mindes vad Chingiz sa till henne när han såg tablettflaskan. Hon insåg hur kall och okänslig Chingiz är. En man med hjärta av sten. Så varför offra sitt liv för ett sånt äckel som han.

Visserligen ville Ziba få Chingiz uppmärksamhet på detta sätt. Hon trodde att detta kunde vända hans attityd till fördel för henne. Men förgäves.

- Tack och lov att han åtminstone räddade mig, säger Ziba till sig själv.

Nu är Ziba säker på att hon stod ensam och övergiven i sitt lilla hus. Inte ens hennes familj kunde hjälpa henne. Hon vet nu hur Chingiz är och med vem hon har att göra. Därför bör hon redan nu bestämma sig för att agera på ett listigt sätt. Ziba är duktig och påhittig. Hennes enda fel i livet har hittills varit envishet mot sig själv. Att förstöra för sig själv då saker och ting körde ihop sig. Men nu har hon tagit sitt förnuft till fånga. Det är aldrig försent att börja på nytt.

- Värre kan det inte bli, tänker hon.

Hon planerar snabbt och sätter igång.

Hon reser sig, dricker pressad limesaft mot sin huvudvärk och börjar städa, laga mat och göra hemmet i ordning som om inget hade hänt.

Hon klär sig fint, gör en enkel makeup och väntar på Chingiz.

Klockan på fönsterkanten mäter tiden. En minut, en kvart, en halvtimme, en, två, tre ... timmarna går och det hinner bli ett på natten och fortfarande ingen Chingiz.

Ziba somnar vid matbordet.

Plötsligt hörs en nyckel rassla i nyckelhålet och väcker henne. Chingiz i egen hög person kommer in. Ziba reser sig och hälsar. Chingiz ser sig runt. Allt i ordning. Huset glänser som diamant. Ziba är finklädd och bordet är dukat.

Chingiz, den primitiva neandertalaren, ler och hälsar. Han ser nöjd ut. En tjänare som utfodrar honom och uppfyller hans sexuella förväntan.

Ziba går med ett leende fram till Chingiz tar hans kavaj, hänger den på klädhängaren och bjuder honom till bordet.

Chingiz sätter sig vid bordet. Han ser nöjd ut. Ziba tar fram maten, som hållit uppvärmd i timmar, ut ur ugnen. De äter maten fastän ingen av dem var hungrig. Chingiz hade ätit hos Kobra och Ziba mådde inte bra.

Det blir inget snack om något vid bordet. Varken Ziba eller Chingiz ville förstöra stämningen genom att säga något fel och eventuellt ställa till det.

Efter maten dukar Ziba av bordet. Natten är ung. Ziba låter disken vara kvar till senare. I stället klär hon av sig och bjuder ut sig. Hon vill få Chingiz ovanpå sig.

Sånt hade Chingiz inget emot. Han älskade horor. Han var uppväxt och hade sitt rotfäste i sådant umgänge. Hans största önskan var att få göra vad han vill med sin fru på samma sätt han gör med ett fnask.

Allt detta ingick i Zibas plan. Hon måste trycka på de rätta knapparna för att få Chingiz dit hon vill, något som ingen av de före detta fruarna lyckats med.

Chingiz tar av sig kläderna i all hast och kryper i säng med Ziba. Han börjar svära åt Ziba,

- Din slinka, jag ska knulla musten ur dig. Jag vill ta dig som en hund. Jag ... säger Chingiz jämt åt Ziba med njutning. Han väntade att Ziba ska bete sig som en prostituerad och leva sig in i den rollen då de älskar.

Den natten fick Ziba utstå en massa gräsligheter.

Chingiz tog henne bakifrån i anusen. Hon fick svälja hans sädesvätska. Hon fick ta hans lem långt ner i halsen, fastän hon höll på att kvävas och spy upp allt hon hade ätit.

Ziba fick höra många fina kärleksord av Chingiz, liksom horor får höra av sina kunder. Och sist, men inte minst, fick Ziba rejält smisk på stjärten av sin kära make under sitt underbara samlag.

Allt detta stod Ziba ut med den natten för att behaga Chingiz och snärja honom i sina garn för att få igenom första fasen av sin plan.

Det var förnedrande för henne. Hon fick känna sig nedsmutsad och äcklad. Hon insåg nu hur ensam och övergiven hon är. Det får hon leva med i resten av sitt liv.

Allt gick, hur som helst, bra för Chingiz. Han var nöjd och tillfredsställd. Han kunde aldrig tro att han skulle få en så tillgiven hustru. För honom var detta rena paradiset, men som inte kom att vara länge.

Dagarna gick en efter en. Sex månader av deras äktenskap har gått. Mycket har hänt under denna tid.

Chingiz bråkade med Zibas föräldrar och förbjöd Ziba att träffa dem eller andra släktingar. Hon blev mer och mer isolerad. Vad värre var. Hon blev med barn. Hemma fick hon slita som ett djur med allt hushållsarbete.

Chingiz satte hårda regler för samlivet. Ziba fick pengar för hushållet veckovis. För det var hon tvungen att föra noggranna anteckningar och varje söndag redovisa för Chingiz. Han var noga med hur Ziba spenderar pengarna. På detta sätt ville Chingiz ha full kontroll över Ziba, något som han inte fick göra med någon annan men nu var det ett gyllene tillfälle att utöva sitt herravälde över en tonåring.

Men Ziba var smartare än så. Hon lärde sig snabbt att hon måste klara sig på egen hand. Att det inte finns någon hjälpande hand utsträckt mot henne. Att hon står ensam mot en tyrann till make.

Ziba sparade utan Chingiz vetskap lite av den usla veckopengen för framtida bruk.

Graviditeten var en trumf för henne, åtminstone var det så som Ziba trodde. Hon var säker på att Chingiz attityd skulle förändras då barnet kom till världen.

Förlossningsdagen kom. Chingiz var hemma då Ziba fick värkar.

Det som förvånade Ziba var att Chingiz tog hem en barnmorska för att hjälpa till vid förlossningen. Chingiz hade planerat det i förväg utan att säga något till Ziba. Så fort Zibas värkar började gick han ut och kom hem någon timme senare med barnmorskan.

Ziba som trodde att hon skulle föda på ett sjukhus fick den drömmen, som alla sina andra drömmar, kastad i sjön. Nu förstod hon varför Chingiz aldrig var intresserad av att tala om graviditeten.

Sedan första gången Ziba tog upp sitt morgonillamående, visade Chingiz inget intresse av att låta henne genomgå någon läkarundersökning. Hon fick veta om sin graviditet med tiden då hennes mage växte.

Hon fick aldrig gå till läkare. Inte ens hennes föräldrar visste något om det, för de hade flyttat till en annan stad. Zibas far hade fått ett arbete i en stad långt ifrån huvudstaden.

Zibas hopp att ett barn skulle förändra attityden hos Chingiz och få honom att mjukna lite gick om intet.

Barnmorskan var den enda som var närvarande vid förlossningen. Chingiz lämnade dem och kom inte tillbaka förrän dagen efter. Ziba och Chingiz fick en dotter. En liten söt dotter vid god hälsa. Hon föddes i samma säng och samma hem som Ziba hade fått uppleva all smärta och annat ont i livet med Chingiz.

Men Ziba var glad. Det är hennes första barn. Hon är mor nu. Moderkänslan är väckt hos henne. Den känsla som ger kvinnan styrka upp till hundra procent för att försvara sitt barn.

Chingiz och Ziba pratade aldrig om barnet. Ziba försökte några gånger ta upp ämnet och få Chingiz uppmärksamhet men det ledde bara till mera bråk och gräl. Så det mesta av hur hon skulle sköta sig och vilket namn hon vill ha åt barnet låg på henne. Hon hade redan namn i minnet åt sitt barn, både ett pojk- och ett flicknamn. Nu när det är klart att det är en flicka, kallades hon för Anahita.

Ziba var glad för att ha fått en flicka. En av samma kön som hon kan ha som syster på sina äldre dagar, tänkte hon. Anahita var en söt liten oskyldig flicka som fick öppna sina ögon i ett råtthål kallat hem.

Fastän Chingiz inte visade något intresse för sitt barn, var han stolt över sig själv. Det är hans barn. En gammal man på sextiofem år har fått ett barn. Detta är ett bevis att han fortfarande är man och har potens som en ung kille.

Nästa dag kommer Chingiz hem. Han ser inte arg ut men inte glad heller. Likgiltig är han mot spädbarnet. Ziba tar barnet i famnen och går fram till Chingiz

- Titta! Vi har fått en liten flicka. Jag gav henne namnet Anahita. Var inte blyg ta henne i famnen! Säger Ziba glatt.

Chingiz tittar på barnet. Han ser hur Anahitas små händer rör sig i luften. Han betraktar hur den lilla varelsen han medverkat att skapa tittar på honom med sitt lilla leende. Allt det berör honom för några sekunder. Han tar tag i sin lilla flicka och frågar Ziba.

- Sa du hon heter Anahita?

- Ja, om du inte har något emot det? frågar Ziba försiktigt.

- Nej, nej, min lilla flicka. Grattis Ziba. Det är en liten söt tjej du har fött, säger Chingiz glatt.

Detta förvånar Ziba mest. Hon häpnar över hur Chingiz torra och grymma attityd förändrades till att gratulera och berömma sin fru för något. Lika mycket som hon är förvånad över det är hon glad för att kunnat få Chingiz att säga sådana ord som GRATTIS och få honom bli positivt berörd.

Tyvärr, livets goda stund är alltid kortare än den onda.

Nu har Chingiz fått ett bevis på sin manlighet. Ett bevis på att han fortfarande duger till något. Något som han inte fick bevisa på många år efter Kobras könssjukdom. Något som han fick beskyllningar för. Alla i Kobras släkt klandrade Chingiz för det som hände Kobra. Alla anklagade Chingiz för att han var orsaken till att Kobra fick operera bort sin livmoder och vara sjuk resten av sitt liv.

Nu har Chingiz ett vapen i handen för att visa att han är hel. Jag är fortfarande potent. Jag, Chingiz, är man. Jag är far till mitt nyfödda barn.

Chingiz vill nu skryta med sitt barn inför dem som trampade honom på tårna i årtal. Han vill visa Anahita för hela världen. Därför börjar han gapa och skryta om Ziba överallt. Nu vill han inte längre gömma Ziba i ett hål. Nu måste han tala om vem han är gift med att kunna visa upp sin Anahita som en tagg i ögonen på Kobras släkt.

Ziba som inte hade något emot Chingiz uppkäftighet och skrytsamhet inför folk, då detta ingick i andra fasen av hennes plan, hjälpte mer än gärna Chingiz att bana väg för honom att visa upp henne och Anahita inför vänner och bekanta.

Det tog inte lång tid innan Kobra fick veta vad Chingiz hade för sig de närmaste åren. Chingiz berättade för henne om Ziba och Anahita.

Han bortförklarade det genom att skylla på Kobra. Hennes sjukdom blev det skäl Chingiz hade för sitt nya äkten-skap.

Kobra som trodde att faran för tvegifte för länge sedan var över, upptäcker detta långt efter att allt är fullbordat och har blivit försenad att kväva denna onda gärning med hjälp av häxeri. Hon blev rasande på Chingiz då han berättar för henne om sin Ziba och Anahita.

Lagligen kunde Kobra inget göra. Chingiz hade lagen på sin sida eftersom Kobra har sin könssjukdom sen länge tillbaka som gör att hon inte får ha samlag. Men Kobra är inte den som ger upp lätt. Det är nu det riktiga helvetet har börjat. Hon skriker åt Chingiz och förbannar honom och hans nya familj.

Kobra ställer till stor scen och blandar in hela sin släkt, vilket försätter Chingiz i underläge. I och med Chingiz dåliga rykte samt hans äckliga sexvanor som Kobra är väl medveten om, för det var hon som anställde kvinnliga pigor och hembiträden att Chingiz fick leka med. Det var Kobra som tog en av pigorna till barnmorska då hon blev med barn genom Chingiz.

Kobra hade fått stå ut med allt sådant i många år kunde inte tillåta att någon annan ska få ta hennes plats. Hur usel än han var, ville Kobra inte ha en annan hustru för Chingiz. För det kunde hon inget annat göra än att börja med att ha avancerat häxeri och börja propagera mot Chingiz nya familj.

Chingiz struntade i början i Kobra. Hans besök hos Kobra minskade. Nu är han mer hos Ziba och Anahita. Han behandlar Ziba lite annorlunda. Hon som har lyckats tina upp en del av den torra och djuriska attityden hos Chingiz vill inte gå för fort fram. Fortfarande kräver Chingiz utförlig veckoredovisning av hushållsbudgten. Fortfarande är Ziba en betjänt för Chingiz.

Hon behagar och står till tjänst utan krav. Men Ziba har fått något som håller hennes drömmar vid liv. Hon är glad över att hon har fått Anahita i sitt liv.

Kobra som inte sitter stilla och planerar att göra slut på äktenskapet börjar med att anordna fester hemma hos sig i vilka hennes släktingar spelar stor roll för att få Chingiz skrämmd. Hon börjar med en sammankomst i veckan. Chingiz är så illa tvungen att delta. Men alla dessa sammankomster är inte hos Kobra utan alternerar mellan släktingarna till Kobra. Chingiz som inte kunde tacka nej till deras inbjudningar på grund av den skrämselfpropaganda som Kobra kunde ställa till med. Han fick vara borta minst en natt i veckan. Han som sedan Anahitas föddelse inte ville övernatta hos Kobra längre, fick befinna sig hos henne och hennes släkt en gång i veckan.

Allt detta gjorde Kobra för att få i Chingiz en massa mystiska mixturer i hopp om att djävulen och hans kompanjoner ska hjälpa henne göra slut på det andra äktenskapet. Samtidigt som Kobras släkt gick honom på nerverna för det han gjort mot Kobra.

Gud vet vad de skulle göra med Chingiz om de visste vad Kobra visste om äcklet Chingiz.

Ziba som nu är lite lyckligare och gladare än förr över sitt liv, ovetande om den soppa som Kobra håller på att laga åt henne, håller sig sysselsatt med hushållet och Anahita.

Men Ziba är inte barn nu längre. Hon har kommit underfund med vad hon ska göra för att få Chingiz uppmärksamhet. Först är barnet ett verktyg för att Chingiz ska känna sig stolt och spendera mer tid hos Ziba än förr. Sedan är det sparat Ziba gör på hushållspengarna som Chingiz veckovis ger henne. Hon stoppar undan en liten del av pengarna utan att Chingiz märker något.

Chingiz har avslöjat sig för Kobra och mer öppet visar intresse för Ziba och Anahita och försöker finna ett sätt att bli av med Kobras tjat om svek och skilsmässa.

Kobra vill uttryckligen att Chingiz skiljer sig från Ziba.

Dagar och nätter går. Anahita blir äldre och äldre. Hon är nu sex månader. Ziba vill flytta till en större lägenhet. Ett rum med kokvrå är ingen bostad. Hon har vid flera tillfällen fört det på tal utan reaktion från Chingiz. Anahita måste ha ett eget rum, tycker Ziba. Fortfarande går det inte att tala reson med Chingiz. Han förlorar lätt besinningen om Ziba säger samma sak två gånger. Men det Chingiz har lagt av med på sistone är bordellbesöken. Detta räknas som en stor succé för Ziba. Kanske Chingiz har tröttnat sen Ziba ställt upp och behagat honom i allt han begär. Kanske Chingiz inte orkar leva på detta sättet längre utan har insett värdet av ett normalt liv. Kanske ...

-ingen vet varför, men hur som helst han går bara till jobbet och ingen annanstans.

Ziba har ingen kontakt med sina föräldrar och släkt och inget umgänge med grannar heller. Chingiz har förbjudit henne, och för tillfället respekterar hon det blint.

En kväll lagar Ziba oxfilé med stekt potatis, Chingiz favoriträtt. Hon sminkar sig sextigt, tar på sig sin korta röda klänning utan att ha något under och förbereder där igenom läget för förförelse av Chingiz. Allt detta i syfte att få igenom sin begäran om lägenhetsbyte.

Som vanligt kan turen när som helst vändas till otur. Chingiz hade varit hos Kobra den dagen vid lunch. Det var Kobra som hade ringt till Chingiz arbete och ville träffa honom för att prata om en viktig sak. Chingiz, som matas med alla de mystiska mixturer och allt tjat från Kobra, åker dit för lunch.

Kobra har ändrat sin plan och tjatade inte längre om svek och skilsmässa, i stället går hon Chingiz på nerverna med ett annat vapen. Hon börjar snacka om åldersskillnaden mellan Chingiz och Ziba, om de krav och behov en ung tjej har, om andra unga män som kan dra Zibas uppmärksamhet till sig och om otrohet i sådana orimliga äktenskap.

I stället för att tjata på Chingiz försöker Kobra ge honom goda råd. Hon försöker visa sig var mån om honom och hans nya fru. Hon vill spela en svärmorsroll och skydda sin son mot bruden och hennes släkt.

Kobra får lätt Chingiz misstänksamhet väckt mot Ziba. Men hon är väl medveten om att få dessa misstankar till verkliga händelser måste Chingiz få flera sådana negativa psykiatriska behandlingar hos Kobra.

Allt detta som Kobra stoppar i skallen på Chingiz får honom tänka på en massa saker den eftermiddagen.

Vissa saker klarnar för Chingiz under besöket hos Kobra. Han tänker och tänker. Det är sant att han är mycket äldre än Ziba. Det är sant att han inte kommer att leva tillräckligt länge för att se Ziba bli gammal. Och det är sant att han inte kommer att vara potent och frisk länge till. Hur länge har han kvar? Han är sextiosex år gammal och Ziba sjutton vid det här laget. Hur länge till kan han vara aktiv? Fem år, tio år, tjugo eller max tjugofem år, om man inte har oddsen emot sig, säger han högt för sig själv efter besöket hos Kobra. Allt detta tänkte han på medan han tog en långpromenad från Kobras hus.

Första symptomen på dessa tankar visar sig då Chingiz kommer hem till Ziba. Hon som hade besvärat sig så mycket för att förföra sin make i hopp om att få honom att skaffa en annan lägenhet, får se sin man arg och sur. Chingiz hejar inte ens på Ziba när han kommer in. Han lägger inte märke

till hennes klänning och smink. Han sätter sig vid matbordet och frågar vad det finns för käk. Ziba hämtar maten utan ett ord. Hon ser på Chingiz min hur sur han är. Men på vad? Undrar Ziba.

Vad är det nu? Är han sur på mig eller har det hänt något på jobbet? Frågar hon sig.

De äter utan att växla ett ord vid bordet. Efter maten läser Chingiz, eller låtsas läsa, sin tidning, men egentligen är han försjunken i sina tankar, i det Kobra matade honom med till lunch.

Ziba tar hand om disken efter maten. Hon vet inte hur hon ska nästla sig in i hans tankar. Hon är rädd för att åka på en smäll. Efter disken går hon till sängs. Hon frågar Chingiz om han vill komma till henne. Hon bjuder ut sig för att skingra Chingiz tankar. Han tar sin blick från tidningen och riktar den mot henne. Han tittar på henne i någon minut.

Han stirrar nästan på henne. Ziba hade behå och trosa på sig. Hon hade dragit undan täcket för att Chingiz ska få se hennes kropp och dras till henne. Anahita sover i samma rum i sin lilla barnsäng som Chingiz hade köpt på loppmarknaden. Så Ziba måste skynda på processen innan Anahita vaknar. Det räcker med ett skrik från Chingiz för att väcka Anahita.

Åsynen av Ziba väcker liv i Chingiz könsorgan, och slår av hjärnans aktivitet.

Så tänker han med sitt kön och inte med hjärnan längre. Ziba har lyckats förföra honom. Han reser sig, tar av sig sina plagg och kryper i säng hos Ziba.

För Ziba tycks allt gå enligt planerna. Men så enkelt var det inte. Mitt i natten vaknar Chingiz sur och förbannad på hela världen. Han hatar allt och alla. Han börjar anklaga Ziba för otrohet. Chingiz sätter sig på stolen vid matbordet medan han talar högt och oavbrutet om hur han lurats till detta äktenskap. Han babblar om hur han ska få veta att Ziba inte är otrogen och vad som händer på dagarna då han är på jobbet. Chingiz börjar anklaga henne för allt. Till och med påstår han att Anahita kanske inte ens är hans barn utan någon annans som Ziba i smyg legat med.

Ziba vaknar. Hon förstår ingenting av det Chingiz påstår. Det var ett nytt kapitel för henne. Hon väntade sig allt av Chingiz utom detta. Hur kommer det sig att han nu vaknar mitt i natten och anklagar henne för otrohet. Varifrån har han fått denna förbannade idé. Det förstår hon senare då Chingiz försägar sig om sin lunchträff med Kobra. Det är då Ziba förstår Kobras roll i Chingiz liv.

Kobra som inte fick tala med Chingiz är nu inblandad i hennes liv på ett sätt som kan förstöra alla planer, tänker hon då hon hör Chingiz berätta om dagens besök hos Kobra.

Ziba fick aldrig riktigt fråga om Kobra. Hon vet fortfarande inte vem Kobra egentligen är och vad Chingiz haft för liv innan han träffade henne.

Chingiz är så arg och ur balans att han inte längre bryr sig om vad som kommer ut ur käften på honom. Han berömmar sin Kobra och förbannar Ziba.

- Vem vet vilka jävlar den här horan träffar då jag är på jobbet. Hon var inte ens oskuld då jag fick henne. Jag är säker på att hon hade legat med någon innan hon gifte sig. Hennes djävla far lurade mig. Den här djävla familjen lockade mig i en fälla, sa han.

Chingiz blir mer och mer provocerad i sitt hysteriska utbrott. Han vänder sig till Ziba och säger:

- Gud vet om det inte var din far som tog din oskuld.

Det går som en kniv rakt in i hjärtat på Ziba. Allt kunde hon tåla men detta tar priset på dumhet och grymhet. Hennes ögon är fyllda av tårar som börjar rinna ner. Hennes far är anklagad för incest. Hennes ära är besudlad med blodskam av en gubbe som inte har någon skam i kroppen. Hon gråter så högt att Anahita vaknar.

Chingiz bryr sig varken om Ziba som gråter sittande på sängen eller Anahita som gråter liggande i sin barnsäng. Han fortsätter sina förbannelser utan vidare. Ziba reser sig och tar Anahita i famnen medan hon gråter av sorg. Det svider i hjärtat på henne. Det är nu embryot till hat mot Chingiz verkligen frodas hos Ziba.

- Vad är det du vill Chingiz? Vad har jag gjort dig? Har jag inte varit en tillgiven och sympatisk hustru för dig? Frågar Ziba med rösten tjock av gråt och sorg.

Chingiz lyssnar inte på henne. Han talar i ett sträck som om han är en radioapparat som sänder oavbrutet dygnet runt. Chingiz fortsätter att klandra och anklaga Ziba för en massa saker. Han berömde däremot sin älskade Kobra för alla de år hon betjänat honom.

I allt tjat Chingiz käftar om kommer en massa nya uppgifter om Kobra och hennes barn som är nytt för Ziba. Chingiz råkar nämna sina barns namn med Kobra, namn som Saaid och Sara. Han berömde dem och skrävlade om dem och deras lycka i livet, som om det var han som offrat sitt liv för deras uppföstran.

Det var nya namn för Ziba.

Hur länge ska det här fortsätta, tänker Ziba medan Chingiz håller på att gapa som en papegoja, samma saker om och om igen. Vad har denna man för bakgrund egentligen? Hur urdum kunde jag vara att låta mig dras in i detta liv? Frågade sig Ziba.

Varför är männen själviska? Männen tror de är överlägsna kvinnor. Män tror att de orkar med allt i sitt liv hur gamla de än är. De känner sig aldrig gamla och slitna. Många har ingen respekt för det motsatta könet och tror att kvinnor är skapta för männens skull. Oberoende av vilken del av världen man kommer ifrån har man i många avseenden en ringaktande syn på kvinnor.

Även i de länder där kvinnor har mer frihet finns områden där männen har herravälde.

Den natten får varken Ziba eller Anahita en stunds lugn och ro. Chingiz höll nämligen på till klockan fem på morgonen att tjata och tjafsa om allt. Äntligen tröttnade han och lade sig vid halvsextiden för att någon timme senare gå till jobbet. Men Ziba fick passa Anahita som på grund av Chingiz blev sömlös.

Anahita är förvisso ett lugnt och fridfullt barn. Vissa barn har en tjugig och gnällig karaktär och är gråtbenägna. Anahita är inget sånt barn. Så fort Ziba ammar henne går hon nästan som i dvala.

På morgonen när Chingiz beger sig till jobbet, klär Ziba sig och går tillsammans med Anahita ut. Hon besöker sin morbror Hussein, som bor på andra sidan staden.

Det är första gången sen hon gifte sig,
hon besöker sin släkt. Hussein och hans fru Shadi gläds
åt besöket.

Ingen vågade besöka Ziba sen hon gift sig med monstret
Chingiz. Han förbjöd all kontakt med någon, speciellt släk-
ten. Men Ziba som tröttnade på hans förmynderi ville se om
han kan få hjälp att hitta en utväg ur dessa grymheter.

Ziba berättar om vad hon har fått stå ut med sen hon svalde
sin stolthet och satte sin fot i denne grymme mans hus.

Hon kunde inte vända sig till sina föräldrar för att de nu bor
i en annan stad. På grund av att Ziba inte har någon telefon
hemma kan hon inte nå någon annan. Det enda sättet hon
fått höra från sina föräldrar är genom brevväxling, fast i
smyg, så inte Chingiz får veta något.

Allt detta berättar hon för Hussein. Hon vet varken in eller
ut. Hon är gift och är rädd för att bli änka. Dessvärre har
hon barn som behöver ha både mor och fars stöd, fastän
Chingiz är inget stöd, vare sig för Ziba eller för Anahita.
Ziba vill inte ge upp hoppet, om att en dag, Chingiz tar sitt
förnuft till fånga och slår sig till ro.

Det är exakt samma misstag som Kobra, och alla andra,
gjorde beträffande Chingiz. Han tog aldrig något på lika
stort allvar som sin egen njutning. När han inte kunnat
rannsaka sig och sin själ under alla dessa år, hur skulle han
kunna göra det nu?!...

Ziba är förtvivlad. Hon känner sig förnedrad att vara där
hos släkten Hussein och hans familj. Hade det funnits annan
lösning hade hon valt den.

Hussein lyssnar på henne. Han minns hur eländet började.
Han minns den dag han fick höra om denna oetiska handling
och omoraliska akt som hans syster och svåger, det vill säga
Zibas mor och far begick med sin tonårsdotters liv.

Hussein var den enda nära släktingen som öppet kritiserade
och motsatte sig detta äktenskap.

Därför fick han inte vara med på den ynkliga bröllopfesten
för Ziba och Chingiz hemma hos Zibas far.

Nu fick Hussein bekräftelse på det han befarade och varnade
sin syster för.

Hussein är en pensionerad svetsare som lever knapert med sin fru. De fick aldrig några barn på grund av Husseins impotens, som är biverkningar av all strålning han utsattes för på svetsarbetet utan skyddskläder. Han hade jobbat som svetsare sen tretton års ålder.

Hussein var en vis man. Han är snäll och i den mån han kan, är han villig att ställa upp för sina närmaste. Om han hade råd att hjälpa Zibas far, när han miste sitt arbete, hade han kunnat göra det och på det sättet förhindrat äktenskapet, men så blev det inte. För det tar Hussein en del av skulden.

Efter att Ziba har lättat på sitt hjärta för Hussein och hans fru, bestämmer sig Hussein för att ta kontakt med Zibas far och prata med honom.

Ziba, som snabbt måste hem innan Chingiz dyker upp, stannar inte länge utan beger sig tillbaka till tortyrcentret, kallat för "hem".

Hon känner sig delvis lättad efter att ha kunnat yppat sin hemlighet för en i släkten.

Chingiz kommer hem vid niotiden. Han ser inte sur ut. Ziba vet inte vid vilket lynne han är. Hon hälsar och får ett svar tillbaka. Chingiz frågar om hur dagen har varit för Ziba, vilket låter konstigt för henne. Han har aldrig intresserat sig för hur Ziba har haft det.

Han har varit restriktiv. Ziba får inte kontakta släkten och får inte ha vänner att umgås med.

Med frågan blir Ziba lika rädd som hon blir förvånad. Rädd för att Chingiz kanske har fått nys om hennes besök hos Hussein och förvånad för att Chingiz överhuvudtaget kommit med en sådan fråga. Hur ska hon svara? Ska hon avslöja var hon har varit eller knipa käft. Vet Chingiz om besöket eller är det bara ren omtänksamhet?

Hon blir tyst för någon minut medan det går tusen frågor genom skallen på henne. Hon bestämmer att inte berätta om sin lilla hemlighet.

- Jo, det var ok.

Chingiz tittar på henne medan han sätter sig vid matbordet.

Det verkar som om han väntar på maten. Ziba tar fram hans tofflor och lägger dem framför hans fötter.

Därefter dukar hon bordet, men innan hon hinner hämta grytan frågar Chingiz:

- gick du inte ut idag?

Nu är det allvar. Chingiz måste ha något i kikaren för att komma med en sådan fråga. Ziba blir skakig. Anahita sover och allt är än så länge lugnt, vilket Ziba helst vill ha. Värst av allt är att hon inte vill få en smäll men vad är rimligast att svara, säga sanningen, eller hitta på något som inte väcker misstanke?

- Jo, jag och Anahita tog en liten promenad i stan. Det var fint väder, svarar Ziba med lite darrande röst medan hon ställer grytan på bordet.

Chingiz tar sin tallrik och räcker den till Ziba. Hon serverar mat åt honom. Ziba vågar inte titta honom i ögonen. Han börjar äta hastigt och glupskt. Han har inget bordskick.

Ziba har tappat aptiten, känner sig inte så hungrig. Det pirrar i hennes mage, men för att inte väcka Chingiz uppmärksamhet mer än normalt tar hon lite mat och börjar äta.

Första rondan är slut. Chingiz räcker tallriken till Ziba. Hon reser sig upp och serverar svinet. Chingiz säger inget mer vid bordet.

Efter maten, då Ziba höll på att duka av, säger Chingiz

- Grönsakshandlaren såg dig idag och det var han som ringde till mig på jobbet. Jag hade sagt åt honom att hålla ett öga på dig.

Det är nu Ziba begriper varför Chingiz var så envis med sina frågor om var hon varit. Hon inser att Chingiz inte vet var hon egentligen varit men hon upptäcker att det finns folk i grannskapet som håller henne under uppsikt. Det är nu pusselbitarna faller på plats eftersom hon aldrig har gått utanför bostadsområdet. Hon har alltid handlat i affärerna i området. Så det är därför Chingiz aldrig har frågat henne vad hon har gjort och inte gjort. Han visste redan tack vare sina spioner till grannar.

Ziba blir besviken och ursinnig, vilket inte får upptäckas, och Chingiz lägger märke till Zibas tystnad, och av ren nyfikenhet frågar han

- hörde du vad jag sa nyss?

- Ja, jag hörde dig, svarar Ziba, innan saker och ting går över styr.

- nå!, Vad har du för åsikt om detta? Frågar Chingiz fräckt och självsäkert.

Ziba är frustrerad och vill helst av allt slå Chingiz på käften. Hon önskade att en gång för alla få mod för att ta hand om äcklet på tu man hand.

Tänk om jag var så stark så att jag kunde krossa vartenda ben i hans ynka kropp och orena själ, tänkte Ziba tyst.

Stämningen är tung, luften är full av vrede och hat på ena fronten och förakt och hån på den andra. Chingiz väntar på Zibas reaktion med ett djävulusiskt leende sittande på stolen vid matbordet med ansiktet vänd mot henne. Ziba står vid diskbänken med tallriken i ena handen och disksvampen i den andra. Det är tyst i rummet. Det enda som hörs är vattnet som rinner ur kranen ner i diskbänkens avlopp.

Ziba vänder sig till Chingiz.

- Litar du inte på mig? Frågade hon

- Han säger, det är för ditt eget bästa och det är bra att veta att man inte är ensam. Det är farligt för en ung kvinna med ett barn att vara ensam hemma. Olyckor kan hända och då finns det ingen att vända sig till för att du är för ung för att förstå dig på världen.

Med dessa ord och meningar försöker Chingiz bortförklara sig. Han ville vända saken till sin fördel och hävda att han gör Ziba en tjänst.

Ziba är ung och oerfaren men inte dum och blind. Hon vet väl vad det är frågan om. Chingiz vill ha henne under sitt välde. För att inte ställa till bråk och slippa vidare gräl försöker hon avsluta ett osmakligt kapitel i sitt liv och börja ett nytt.

- Tack! säger Ziba i hopp om att Chingiz inte ska tjafsa vidare om detta.

Dagen efter när Chingiz skall gå till jobbet säger han

- Om du vill mig något, gå då till skraddaren här bredvid, han har telefon, ring mig därifrån!, jag har redan talat med honom.

Han skriver sitt nummer till arbetet på kanten av gårdagens tidning som ligger på bordet.

Den dagen hade Ziba mycket att göra. Tvätta, städa och allt annat. Men hon visste inte att hon skulle få "nya arbetsuppgifter" längre fram i tiden.

Chingiz går till arbetet. Vid elvatiden ringer det hos honom på arbetet och han fick höra att hans dotter, Sara, råkat ut för en olycka och ligger på centrala sjukhuset i stan.

Han skyndar sig ditt. Nu är Kobra, Saaid och Sara mer älskvärda för Chingiz än tidigare. Det verkar som om han inte förstår värdet av det han har i nuet utan han ligger alltid efter. Nu är det försent att spela far och värst av allt är att spela rollen som en omsorgsfull fader och make åt de som han inte har brytt sig om sedan begynnelsen.

Men Kobra, Saaid och Sara är inte så värst förtjusta i sin far och maken och de är besvikna och känner mer hat än positiv känsla för sin "älskade" far till svin.

Den som känner mest agg är Sam som helst av allt önskar sin far all ondska i världen.

Kobras planer är att försöka förstöra Chingiz nya liv.

Olyckan var ett faktum och skadan som Kobra meddelade Chingiz var mer ett överdrivet skådespeleri.

Sättet som det förämnades på till Chingiz verkade som om Sara ligger på dödsbädden fast hon hade egentligen inga allvarliga skador.

- Chingiz skyndar sig dit. Han är uppriven, åtminstone ser han så ut. Kobra är den första han träffar på sjukhuset och allt går enligt hennes plan. Kobra lägger till ytterligare för att krydda det hela ännu mer. Hon påstår att Saras bil är ett vrak nu och hon behöver en ny bil som hennes man inte har råd med.

Eftersom Chingiz har en förtäring pension och inga skulder finns det inga hinder för honom att ansöka om banklån. Och detta är ett gyllene tillfälle att slå till för att utnyttja situationen ytterligare.

Chingiz går in till Sara. Han ser bekymrad och ledsen ut och är nu plötsligt en far som älskar sin dotter, nu när någon annan har uppfostrat henne och offrat sin ungdom för att ge henne ett bra liv.

Chingiz stannar där några timmar. Under den tiden står Kobra och Saras man Hoshang vid honom som flugor runt tårtan.

Efter att Chingiz lugnat ner sig, samtidigt som Kobra viskar i örat på honom om en ny bil till Sara, och då går han med på att köpa ny bil till sin dotter.

Nu är han verkligen i hennes våld. Det verkar som om alla hennes häxeritruer och mystiska drycker och mat som hon lagade speciellt till Chingiz under alla dessa år börjar verka. Kobra, Saaid och Sara har fått en annan ställning i Chingiz liv. Chingiz som aldrig skulle gå med på något så lätt, utan hot och inblandning från Kobras släkt, godtar nu Kobras förslag och vill skaffa en ny bil till Sara.

Därför går hon och Chingiz direkt till banken redan på eftermiddagen ansöker han om lån i en av bankfilialerna där Saras man Hoshang jobbar. Så det är självklart att han får sin ansökan beviljad redan samma dag. Allt var nu klart och det var bara att skörda frukterna.

Nu är Chingiz skuldsatt upp över öronen och där gick Zibas dröm om att byta nuvarande hyreslägenhet till större i stöpet.

Chingiz kommer hem tidigare än vanligt och han är kåt och arg. Han är arg för att, från och med nu måste han börja amortera på lånet. Det är en massa pengar som han måste betala varje månad av sin låga inkomst. Vid sådana tillfällen då han är ur balans brukar hans sexuella drifter ta över.

Förr i tiden var vägen till bordellen den enda tillflykten för honom och nu är hemmet i vilket han har sin fru Ziba i är hans glädjehus. En lya där pigan Ziba står, anspråkslöst till tjänst.

Chingiz öppnar dörren och ser Ziba mata Anahita, Ziba hälsar och frågar

- Har det hänt något?!

- Nej, hurså?!

- Du är tidig ...

- Okej, knip käften!, Skynda på att mata henne. Jag är hungrig och knullsugen. Vad finns det för käk?

Ziba matar Anahita färdigt och hämtar foder åt sin älskade gris, Chingiz.

Chingiz aptit är det inget fel på. Han stoppar i sig som om det råder hungersnöd i landet. Efter maten släpper han ljudligt luften ur matstrupen och rapar högt några gånger. Han reser sig upp och går till toaletten och kissar i toalettstolen utan att stänga toalettdörren. Medan han håller i snoppen för att rikta urinen mot mitten av toalettstolen pruttar han några häftiga och bedövande fjärtar.

Dessa kom som en chock för Ziba. Vilka andra konster hade den här mannen att komma med? Han är mästare på att förvåna henne. Det var något nytt för Ziba. Nu står hennes make framför henne och deras lilla dotter och betar sig som en dum gorilla.

Anahita som inte förstå sig på sånt, skrattar åt det far gör och tycker att det är roligt med sådana gester.

- Dörren till toaletten står öppen,

Chingiz står med ryggen mot Ziba och Anahita framför toalettstolen med neddragna byxor. Det hörs hur urinen rinner i vattnet mitt i toalettstolen som en rinnande kran.

Vad finns det att säga, tänker Ziba. Men hur hon än försöker, klarar hon inte av att hålla tyst.

Hon ropar:

- För fan stäng dörren, skäms du inte ...

- Håll käften din fitta. Det är mitt hus och jag gör vad jag vill, svarar Chingiz högt.

Utan att tänka på Anahita kommer Chingiz ut ur toan och beordrar Ziba att lägga sig.

- Han vill ha sex. Han bryr sig inte

om att Anahita är vaken. Han struntar i om barnet förstår sånt eller inte. Han är ett djur helt enkelt.

Ziba vägrar, och säger, så länge Anahita är vaken får du vänta.

Hon höll på med att formulera sitt nästa argument då hon hörde ett dunder i skallen. Hon fick inte avsluta det hon skulle säga, då kom den andra smällen i skallen. Chingiz slog henne i skallen med knytnäven.

- Du behöver inte läxa upp mig. Det är bara det som fattas, att tillrättavisas av en ungdjäväl. Vill du inte ha sex då skiljer jag mig från dig och tar barnen ifrån dig.

Lägg dig sa jag!

Säger Chingiz ursinnigt så att Anahita reagerar genom att gråta.

Ziba som inte har någon annan att vända sig till och är livrädd för sånt som skilsmässa och barns omhändertagande, säger inget mer och med en dånande huvudvärk lugnar hon Anahita, reser sig upp sig, går till sängen, tar av sig trosan men behåller sin klänning på och lägger sig på rygg på sängen.

Anahita är nu lugn och leker med sin docka. Chingiz lägger sig på Ziba och kör sitt race.

Mitt i akten reser sig Anahita sig och kommer krypande till Ziba. Hon är för ung för att förstå sig på vuxna. Hon kanske tror mor och far leker. Hon vill dra deras uppmärksamhet till sig. Hon står vid sängen och ropar på mor. Chingiz som måste koncentrera sig hårt för att få orgasm, knuffar Anahita på bröstet för att hon skall bort från sängkanten. Det leder till att hon slår sig med stjärten på golvet och gråter. All Chingiz koncentration och kraftsamling går åt skogen.

Han avbryter mitt i och hoppar ur sängen medan han svär åt himmel och jord.

Ziba reser sig, tar det vettskrämde barnet i sin famn och försöker trösta det.

Läget är spänt. För första gången sen dom flyttat ihop med Ziba hade Chingiz aldrig fått avbryta tillfredsställelsen av sig själv. Ziba har alltid behagat honom men nu är Anahita i vägen och moderns kärlek till barnet går före maken, särskild en sådan make.

Odjuret Chingiz är mer än förr ursinnig och förbannad. Det finns ingen utväg vare sig för honom eller för Ziba. Han får finna sig i att Anahita inte är ett spädbarn längre.

Chingiz reser sig och går till toaletten. För att avsluta det han börjat, masturberar han. Han måste få utlösning annars känner han sig rastlös. Han struntar i sitt beteende inför sin familj. Ett sådan levande organism av detta slag tar priset i egoism och själviskhet.

Ziba som ser allt detta är lamslagen av fasa. Hon sitter på golvet med Anahita i famnen och betraktar sin usla make som hon mer än någonsin hatar. Allt snurrar i hennes hjärna. Hon går igenom en svår pärs i sitt unga liv. Hennes ögon är röda av gråt. Ögonen på henne är fyllda med tårar. Huvudvärken blir bara värre och värre. Det dunkar i huvudet på henne. Det är som om någon står och slår med en hammare med i skallen på henne.

Vad ska det bli av oss?!..., Frågar hon sig.

Efter att vidundret Chingiz kommit ut från toaletten, tar han på sig kavajen och sticker utan ett ord till Ziba. Han går till en bar.

Hitintills har Chingiz inte tagit sin tröst i alkoholens värld. Han har smådruckit men det har aldrig varit någon drift för honom. Han tål inte alkohol annars hade han för länge sedan vandrat den vägen.

Han tillbringar natten där i baren med att ta några öl. Fem öl håller han i sig den natten. Han träffar några före detta kollegor sen militärtiden, för vilka han sitter och öppnar sig. Men han drar sin story på ett sätt som är fördelaktigt för honom. Att klaga på Ziba och beskriva henne som en

häxa är det han gör. Att framhäva sin insats för att ge Ziba ett bra och värdigt liv är det han gör. Ziba framställs som en ond person för Chingiz kollegor. De börjar hata henne och tycka synd om Chingiz.

Det de inte vet är sanningen om hur gammal Ziba är. För om de bara visste om den stora skillnaden i ålder mellan Chingiz och Ziba, skulle de spotta i ansiktet på honom. I stället tröstar de Chingiz och ger honom råd om hur han skall göra för att sätta dit häxan.

Kvällens träff i baren leder till ett tillstånd av mer vrede och irritation för Chingiz. När han kom hem klockan fem på morgonen, såg han aspackad och mörbultad ut. Det var tydligt att på vägen hem hade han drattat på marken flera gånger, kräkts och smutsat ner sina kläder. Han luktade illa av alla spyor på kläderna. Han kunde knappt hålla sig upprätt. När han öppnar dörren ser han Ziba sittande i väntan på honom. Hon hade lagt Anahita men hon kunde själv inte sova.

Så fort Chingiz öppnar dörren och stiger in, reser Ziba sig och hjälper honom ta av sina illaluktande kläder. Hon vill ta in honom i badrummet för att han ska tvätta sig men han vill in i sängen. Ziba ger upp utan strid och låter honom lägga sig.

Chingiz som inte orkade tjata och svära, somnar på direkten. Han gav i från sig höga och bullersamma andningsljud i sömnen som väckte Anahita. Han snarkade som en björn. Ziba fick se till att Anahita somnade om, vilket tog en timme.

Klockan sju ringer väckarklockan. Det är dags för Chingiz att vakna och göra sig beredd att ge sig iväg till arbetet, men han är i så djup sömn och ligger som en stock i sängen med så döva öron att han inte hör klockan ringa. Däremot de som vaknar är Anahita och stackaren Ziba som somnade sittande på stolen vid matbordet med händerna hopkurade under huvudet och kroppen lutad mot bordet.

När hon vaknar kände hon hur det smärtar i hela hennes kropp. Anahita börjar gråta. Hon reser sig, går till henne. Hon tar henne i sin famn för att lugna henne.

Chingiz ligger där han ligger i djup sömn. Ziba gör frukosten klar för att inte ge Chingiz en anledning till bråk när han vaknar samtidigt som hon matar Anahita.

Klockan blir tio. Ziba vågar inte röra eller väcka Chingiz. Hon vet inte på vilket lynne han kommer att vara om han väcks. Gott humör kan det knappast vara, tänker Ziba. Medan monstret sover, tar Ziba Chingiz smutskläder in till badrummet och tvättar dem. Anahita har hon redan matat och lagt i sängen igen.

Klockan hinner bli tolv innan Chingiz vaknar av huvudvärk. Han mår pyton, precis så som han luktade. Så fort han vaknar gapar han

- ZIBAAA, ZIBA ...

- Ja, ja, vad är det? Svarar Ziba generad.

- Ge mig en huvudvärkstablett! Skynda!

Ziba går in i kokvrån och hämtar en tablett och ett glas vatten. Han tar pillret och håller i sig vattnet för att få ner tablett. Ziba står vid sängen väntande på nästa order från herren Chingiz. Han räcker glaset till Ziba och säger

- Fy fan, det var varmt som asfalt.

Ziba tar glaset och går tillbaka till tvätten utan att bry sig om Chingiz älskvärda uttalanden. Chingiz sitter kvar på sängen en kvart. Han orkade inte stå upp. Han har aldrig varit bakfull och så illa därän i sitt usla liv. Han hade värk i hela kroppen. Han måste flera gånger ha fallit på marken i natt på vägen hem.

Ziba visste det redan för att hon höll på att damma av alla hans kläder. Kläderna var nedsmutsade med damm och lera. Dessutom var de nedspydda.

Frukostbordet är fortfarande dukat. Anahita ligger fin i skön sömn i sin säng. Chingiz sitter kvar i sängen och har ingen ork att resa sig. Ziba håller på med tvätten. Plötsligt är det någon som bultar på dörren.

- Ziba, Ziba, kolla vem fan det är! Beordrar hans majestäten Chingiz sin undersåte.

Ziba lämnar tvätten och stressad av sättet att knacka på och öppnar dörren. Det är skräddaren som meddelar att Chingiz har ett viktigt samtal. Det är hans fru Kobra.

Så fort Ziba vill meddela honom detta, säger Chingiz

- Jo, jag hörde det. Fan vad är det nu då.

Med bar kropp, illaluktande av sina spyor, tar han på sig morgonrocken och går tillsammans med skräddaren. Han var tvungen att gå och svara i telefonen. Det är Kobra och med henne vill han inte hamna i konflikt.

Kobra meddelar honom om en olycka som hänt Sam. Hon säger det kallt och okänsligt att Sam och hans familj dog i en tågolycka.

Chingiz sätter sig på stolen vid telefonen av chocken. För Kobra var den ingen chock. Hon hatade Sam som pesten. Sam av fläcken i hennes liv. Nu är den fläcken borta.

Chingiz tänker;

När var det sist han träffade Sam. Många år sedan.

Men hur länge? Ett, fem, tio...

- han visste inte det. Han mindes inte när han sist träffade sin son. Sam hade brutit kontakten med Chingiz, Kobra och alla andra, till och med sin mor, för länge sedan. Han levde sitt eget liv. Så fort han fick chansen tog han det med öppna armar och flydde ifrån sin vidriga familj och släkt som inte gav honom något än misär.

Nu har hans liv fått ett abrupt slut. Inte bara hans utan hans frus och hans adopterade barn.

Chingiz är åter tillbaka till nuet efter att ha hört Kobra ropa på andra sidan luren

- Hallå!... Chingiz. Hör du mig? Hallå! Är du kvar?...

- Jo, jo, jag är kvar, svarar Chingiz, efter att ha samlat sig.

- kropparna finns i det centrala sjukhuset. Du måste dit. Då får ta honom till begravningen. Jag måste gå. Hej då.

Kobra lägger på luren innan Chingiz svarar. Hon är Chingiz lärling som har gått i hans skola alltförlänge och fått in okänslighet och kallsinnighet. Dessutom tyckte hon aldrig om Sam. Därför var hon inte ledsen över hans bortgång.

På andra ändan av luren sitter Chingiz med luren i handen grubblande över de små minnen han hade av Sam. Det kändes tungt för honom. Men frågan är vad det är som gjort honom sorgsen. Är det verkligen Sams död som har berört honom så mycket eller är det något annat som ligger bakom detta grubbleri?!

Chingiz kommer hem. Han är tyst. Han är för tyst närmare bestämt dödstyst, tyckte Ziba. Han har glömt hur ont han kände i hela sin kropp. Han sätter sig vid bordet.

Ziba frågar

- Vad hände?

Inget svar kommer från Chingiz. Han kanske inget säger för att han inte ville avslöja om sitt första barn som han fick med en prostituerad kvinna.

Ziba är hittills omedveten om Sams existens. Dessvärre vet hon inte hur han kom till världen och under vilka omständigheter detta hände.

Chingiz måste till sjukhuset. Han reser sig och går till duschen. Men Ziba säger

- Vad vill du göra? Jag håller på med tvätten.

- Jag måste duscha. Ta bort skiten härifrån! Svarar Chingiz medan han knuffade undan tvätten med fötterna.

Vad gör du? Låt mig ta den, säger Ziba irriterad.

Hon tar bort tvätten och stoppar den i diskbänken. Chingiz tar en snabb dusch på någon minut och kommer ut. Medan han håller på att klä sig frågar Ziba honom

- vart skall du nu? Du mår inte bra. Har det hänt något?

Ingen reaktion av Chingiz syns till. Han verkar inte lyssna på henne. I stället säger han

- ge mig en tablett till!

Ziba envisades med att vilja veta vad som var på gång. Hon är lika nyfiken som orolig. Vad var det som fick honom klä sig så fort i det hälsotillstånd han nu befinner sig. Hon är nyfiken. Hon vill veta vart han är på väg.

Jag frågade dig vart ska du? Kan du inte ens för en gångs skull svara mig.

Vad sa hon till dig?

- vem? Frågar Chingiz, som om han inte vet vad Ziba pratar om för att vinna tid.

- Kobra förstås. Det var väl hon som ringde hit till skräd...

Vid det här laget är Chingiz klädd och redo att sticka. Det enda han väntade på var huvudvärkstabletten. Han avbryter Ziba och säger

- Var är tablettens? Hämta den!

Ziba hämtar vatten och tablettens åt honom. Sedan går han.

- Gode Gud! Vad har jag gjort för att förtjäna detta?!

Frågar Ziba sin Gud. Den Gud hon trodde på. Den som hon bad om hjälp och biktade sig hos. Gud som hon hoppades på att utföra mirakel för henne och förvandla hennes mörka liv till ett paradys.

Nu sitter hon igen ensam med sin Anahita. Hon är utmatad efter nattens otäcka händelser. Hon känner sig trött och sömnig. Nu när det är tystnaden som råder i huset och nu när djävulen är ute kan hon ta en tupplur, tänker hon. För att inte lämna Anahita ensam, tar hon henne med till sängen och lägger henne bredvid sig.

Sängen luktar illa. Den luktar spya och svett. Ziba är för trött för att orka byta lakan. Hon vill sova. Dessutom är problemet inte bara lakanen utan Anahita som inte är sömnig utan hon känner sig pigg och vill leka. Tröttheten är så stark hos Ziba att hon somnar nästan så fort hon lägger sig.

Anahita, en gullig liten söt tjej med ljusbrunt kort hår, stora svarta ögon och runt, fylligt ansikte. Hon är lekfull och glad för det mesta.

Eftersom hon inte är trött, gick det inte för Ziba att lägga henne i sin säng. Nu när hon ligger hos Ziba med Zibas arm runt sin midja känner barnet sig fångad i fälla. Ziba är i djup sömn nu. Anahita tar sig ur Zibas grepp. Hon går ner ur sängen och sätter sig vid sina leksaker mitt på golvet i rummet.

Ett barn förstår inte på vad han eller hon håller på att göra. Barn kan inte skilja mellan gott och ont, bra och dåligt, fara och risk. Hon tar en av sina dockor med sig och går till ytterdörren.

I och med Chingiz brådsökande ärende och allt som hastigt skedde då, glömde Ziba att låsa dörren efter Chingiz så dörren står på glänt. Anahita lutar sig mot dörren, Sesam, öppna dig! , Dörren öppnas. Hon kryper ut.

Chingiz kommer hem runt klockan tjugotvå. Han ser att dörren står på glänt. Han kommer in och ropar på Ziba utan att först titta sig runt omkring.

- Ziba, Ziba.

Han ser Ziba liggande på sängen. Hon har just väckts av hans ropande.

- Ja, vad är det? frågar Ziba utan att märka något.

- Var är Anahita?!

- VAD!?, Nä... men, Anahita. Anahita?

Huset var inte så stort att någon kunde gå vilse i det. Så det tog de inte lång tid innan de fattade galoppen. Ziba får panik. Hon börjar gråta medan hon tar på sig tofflorna för att gå ut och leta efter sin älskade flicka. Chingiz går ut med henne. De kollar överallt i grannskapet och frågar alla om dom har sett en liten flicka, deras dotter Anahita.

Hon är borta.

- Nu SATAN, får det vara nog med elände gästar Chingiz med ansiktet vänt upp mot himlen. Det verkar som om han vädjar till Gud, fast på sitt sätt.

Han är sannerligen bedrövad och nedslagen av allt ont som hänt honom just under en och samma dag.

Dessa händelser har kanske väckt de känslor hos honom som han aldrig låtit sig visa. Är det möjligt att han nu har vaknat till liv och insett vad verklig misär och sorgtyngda företeelser har för följder i ens eget liv. Att mista två av sina närmaste på en och samma dag påminner honom om det liv han fick leva som barn. Han som inte har sett sin far i sina vuxna dagar. Han som inte fått ta del av livets goda frukter, fick i stället härdas själsligen i livets långa korridor för att inte känna någon smärta, för att inte förstå andras lidande och får att inte någon skall kunna pina livet ur honom.

Chingiz är knäckt. Han sitter mitt på trottoaren och gråter.

Han gråter högt från hjärtat.

Ziba, stackars Ziba, som inte har gjort något ont får lida kval för all ont Chingiz gjort alla under sitt liv hittills. Hon är krossad och förbannar Chingiz för allt han gjort henne och hennes dotter Anahita.

Hon står vid Chingiz sida, båda gråter. Hon vill gå till polisen. Han sitter på marken och gråter. Folk som passerar förbi agerar olika. En del korsar gatan för att undvika att gå förbi dem. Andra vänder bort blicken bara några sekunder medan de passerar förbi. Det är bara några få som stannar och frågar vad som är på gång.

En ung man runt trettioårsåldern ser dem. Han kommer fram och frågar

- Vad har hänt?

Chingiz tittar inte ens på honom. Hans ansikte är vänt mot marken, Han orkar inte berätta.

Ziba, som nu har fått en som är villig att hjälpa till, tar tag i mannens kavaj som en gest för att vädja och bönfaller honom

- snälla, mitt barn är försvunnet. Hjälp mig hitta min Anahita! Snälla, jag är lamslagen. Mitt älskade barn ...

- Hur gammal är hon? Vad har hon för kännetecken? Avbryter mannen Ziba.

- Hon är tolv månader, stora svarta ögon, ljusbrunt hår. Vad ska jag ta mig till nu? Snälla, Gud välsigne dig, hjälp mig ...

- Vad hade hon för kläder på sig?

- hon hade en vit T-shirt och en marinblå kjol. Inga skor. Snälla ...

- Visst. Jag är civil polis. Mitt namn är Sayadi. Jag skall hjälpa er.

Sayadi är en civilklädd polisofficerare. Han tar fram sin kommunikationsradio och efterlyser Anahita efter de signalement Ziba gav honom.

Chingiz sitter stilla på marken och rör sig inte. Ziba är desperat. Hon försöker med vädjande tonfall hålla polismannen kvar och få honom att hjälpa henne att hitta Anahita.

Mannen är villig att hjälpa till men så länge som Chingiz inte rör sig måste han stanna. Han har kallat på en bil för att hämta dem till stationen.

Bilen är framme. Sayadi ber artigt Chingiz att följa med till stationen. Chingiz svarar inte. Det är ett väldigt spánt läge. I luften känns tyngden av sorg och desperation. Hur skall Sayadi få Chingiz att samarbeta utan att utbrott förekommer. Han läser av Chingiz ansiktsuttryck och ser hur upprörd och uppriven han är.

I första hand kan Sayadi inte placera Chingiz relation till Ziba på rätt plats. Han tror att Chingiz är Zibas far som är ledsen över att hans barnbarn är försvunnet. För andra gången vill han trösta Chingiz och få honom att resa sig och stiga in i bilen säger han

- Kom farfar, vi skall hitta ditt barnbarn. Det är ingen fara. Var inte ...

- Hörrudu, jag är inte någons farfar. Du behöver inte rota i andras liv i detalj. Sköt ditt nu. Avbryter Chingiz honom medan han reser sig för att åka med dem.

Sayadi blir förvånad och nyfiken. Vem är Chingiz då, och han påstår sig inte vara Anahitas morfar. För Sayadi var det inte lätt att fatta Chingiz relation med Ziba. Han kom aldrig på tanken att Chingiz kan vara hennes man.

De åker med polisens patrullbil till stationen. Det blir tyst i bilen för ett bra tag innan föraren frågar.

- Vi har efterlyst Anahita men vi behöver ett foto på henne. Kan ni fixa det?

- Jo, om du är snäll och kör oss hem, har jag många foton av min kära och älskade Anahita, säger Ziba med rösten tjock av gråt.

Hon kände gråten stiga i halsen. Hon kunde inte låta bli att gråta...

Chingiz sitter dödyst med blicken ner mot golvet. Han andas tungt. Han är inte ung längre och efter så mycket påfrestningar i livet som han utsatts för och som han själv utsatte sig för kommer kroppen av någon gång ge vika och kollapsa, om det inte redan håller på att göra det.

Föraren frågar efter adressen, vänder bilen och kör hem till Ziba. De var inte långt ifrån hemmet, en kvart.

På vägen tillbaka frågar föraren Ziba, som inte vet något om Ziba och Chingiz.

- Var är er make? Vill ni inte meddela honom?

Ziba visste inte vad hon bör säga. Hon såg hur Chingiz reagerade då Sayadi kallade honom för farfar. Men innan hon hann svara, svarade Chingiz

- Det behövs inte. Kör du! Jobbar ni inom polisen eller är ni från socialtjänsten!!?

Föraren som är polis själv och inte vill vara oartig mot en äldre man, samtidigt som han är häpen över Chingiz beteende, håller käften och säger inget mer. Han är mycket förvånad över Chingiz reaktion, men för att inte ställa till det och för att de inte mår bra av det som hänt, vill han inte rota i deras liv.

De är framme vid huset då Ziba ser en man stå vid dörren med ett barn i famnen. Det är deras granne som bor två trappor ovanför i samma byggnad. Ziba rusar ut medan bilen sakta närmar sig byggnaden. Hon springer mot mannen och får bekräftat att det är Anahita han har i famnen. Hon gråter högt av glädje över att ha hittat sin älskade dotter Anahita medan hon tar henne i sin famn och kysser hennes ansikte gång på gång.

Chingiz ser lättad ut när han ser att Anahita är hittad och välbehållen.

Sayadi går fram till mannen och frågar hur han hittade flickan. Han berättar att han och hans fru var på jobbet och då när de kommer hem ser de att deras barn har fått en ny lek kamrat.

Anahita hade helt enkelt gått upp i trapphuset till nästa våning då hon hör några barn leka. Grannens barn som just då stod vid sin lägenhetsentré träffar Anahita och som barn brukar göra, tar de henne in i sin lägenhet och börjar leka alla tre. Men de inte visste var varifrån Anahita kom. De visste inte i vilket hus eller på vilken våning hon bodde. De lekte tills fadern kommer hem och ser att han fått ett barn till. Han frågar Anahita varifrån hon kommer och med så lite som Anahita kunde klurar han ut att hon bor här på nedre botten. Grannen kommer med barnet för att lämna det tillbaka till sina föräldrar men ingen är hemma.

Ziba och Chingiz letade just då desperat på gator och gränder efter Anahita.

Därför bestämmer sig den välvilliga grannen att vänta vid huvudentrén tills föräldrarna dyker upp.

Efter att Sayadi fått höra allt och de inte behövdes längre, går han till Ziba för att ta farväl för att slippa konfronteras med någon. Chingiz hade gått in så fort han hade sett att Anahita mår bra och är i famnen på Ziba.

– Så, allt gick bra. Vi är glada för er skull. Var försiktig nästa gång, säger Sayadi och åker tillbaka med sin kollega.

Ziba tackar än en gång grannen och går in. Hon ser Chingiz ligga med kläderna på i den smutsiga sängen. Inte ens skorna hade han tagit av sig.

Tvätten ligger i diskbänken. Huset är ostädad och allt är en enda röra. Ziba orkar inte ta tag i något. Hon lägger en filt på golvet och lägger sig med Anahita i famnen.

Nästa dag tidigt på morgonen vaknar Chingiz hastigt. Han måste till jobbet. Det går inte att vara borta flera dagar i rad. Affärsinnehavaren är hans kamrat men även vänskap har sina gränser. Han väcker Ziba och vill att hon lagar frukost åt honom medan han duschar.

Stackars Ziba stiger upp med kroppen mörbultad av smärtan, lägger en liten filt på Anahita, går till kokvrån och sätter på tet.

Hon har inte sovit bra. Vem skulle känna sig utvilad efter att sovit på en filt på ett hårt cementgolv utan täcke och kudde.

Hon tar fram osten, smöret och brödet ur det lilla kylskåpet, och sätter allt på bordet. Hon håller upp en kopp te åt Chingiz då han kommer ut. Chingiz klär sig i all hast och tar bara en kopp te. Han äter inget av det Ziba satte på bordet.

De säger inget till varandra. Chingiz går till jobbet.

Ziba vill helst av allt sova men hon har mycket att göra. Hon byter lakanen och börjar med smutstvätten. Halva dagen går åt plus Anahitas skötsel och matande.

Klockan hinner bli tre då det knackar på dörren hos henne. Hon öppnar dörren. Hon kunde inte tro sina ögon. Det är Hussein, hennes morbror.

Det gläder henne. Så fort han kommer in går Ziba in i hans famn och gråter. Hon faller tårar i hans famn. Det är som om hon har sett sin änglavakt.

Hussein frågar

- Hur är det fatt gumman? Har det hänt något nytt jag borde veta?

- Vad ska jag säga? Hur ska jag börja morbror Hussein? Jag lider. Jag håller på att tyna bort i detta liv. Vad har jag gjort för att Gud straffar mig så hårt?!

- Det är orättvist, säger Ziba med hickande röst.

Det är november 1966. En månad kännetecknande av kyla, mörker och nedstämdhet. Det stämmer precis så med hur Ziba känner det. Hon är som en vacker blomma som blomstrat i fel årstid och därför håller på att vissna i sin knopp.

Hussein vill att hon berättar vad som har hänt sen de träffades sist.

Efter att Ziba berättat hela historien, insisterar Hussein på att hon skall ha tålamod tills han kontaktat hennes föräldrar. För att inte röra till det mer än det redan är för Ziba, stannar Hussein inte länge. Han ville inte att Chingiz ska se honom i hans hus. Det var uppenbart hur han skulle reagera när han råkade få se Hussein.

Chingiz gick den dagen till arbetet trots allt som hade hänt honom. På arbetet ringer han Kobra och frågar om hon visste något om begravningen. Hon svarade att begravningen är nästa vecka på torsdag på kyrkogården. Hon påpekade att hon är upptagen den dagen och inte kan komma. Chingiz visste redan varför hon sa det. Kobra hade inga känslor för Sam. För henne fanns ingen Sam. Han kändes som en börda för henne.

På kvällen när han kommer hem upptäcker han att hemmet är städlat och rent. Bordet är dukat och matlukten har fyllt rummet med sin ljuva doft.

Han är hungrig. Han vill inte vara okänslig. Därför hälsar han vänligt på Ziba när han stiger in och frågar

- Hur mår Anahita?

- Jo tack, hon mår bra och har lekt hela dagen. Jag lade henne tidigt för att vi ska äta i lugn och ro, svarar Ziba tillsynes glad men innerst inne upprörd och orolig över hur Chingiz kommer att bete sig.

Chingiz tar av sig ytterkläderna och sätter sig direkt vid bordet.

Det blir en lugn och fridfull middag.

Efter maten när Ziba håller på att sy på Chingiz kavaj och Chingiz dricker te, vill Ziba fråga honom om vad som egentligen hade hänt då han kom hem så berusad. Ziba visste att Chingiz är nästan en alkoholist. Han brukar sällan dricka lite men i själva verket klarar inte hans kropp av att ta emot ens så mycket av den varan och så fort han går över den lilla nivån hans kropp tål, mår han illa och känner sig eländig. Ziba vill inte bråka. Hon tänker igenom allt noga. Hon hoppas på en lösning. Kanske morbror Hussein är hennes enda hopp, men hopp om vad?

Vad händer om hon skiljer sig från Chingiz?

Kan hon gå tillbaka till sina föräldrar?

Går det att leva med dem igen?

Vad kommer alla att säga om detta?

Saaid kommer säkert att klandra mig och säga att det var rätt åt mig efter det jag gjorde honom.

Vad händer med Anahita? Får hon ta med henne eller försöker Chingiz skilja oss?

Vad ska jag säga till Anahita när hon är vuxen? Hon frågar säkert om sin far. Hon vill veta vem hennes far är eller var.

För jag vet inte om han lever tills dess.

Åh...vilket liv. Vad skall jag gö...?

- Ziba jag vill tala med dig, avbryter Chingiz Ziba i hennes tankar och fortsätter.

- Jo, det är så att nästa vecka måste jag på en begravning. En av mina närmaste har dött i en olycka.

- Vem?! Frågar Ziba nyfiken på vem det kunde vara. Det är första gången Chingiz talar om sin släkt.

Det är svårt för Chingiz att berätta om Sam. Han måste på något sätt göra det. Hur han än vänder och vrider på saken kommer detta som en ny chock för Ziba, tror han. Han börjar så här

- Det är svårt att förklara. Hur ska jag börja - Sam, hans fru och hans dotter dog i en tågolycka då de kom tillbaka från semestern.

För Ziba säger namnet ingenting. Vem är Sam? Hon känner ingen Sam. Faktum är att hon inte känner någon alls från sin makes släkt, förutom Kobra vars namn hon hört.

- Vem är Sam, frågar Ziba i hopp om att få svar denna gång.

- Jo, det är lite komplicerat. Du vet att jag är mycket äldre än du. (Som om det var någon hemlighet för Ziba). Och naturligtvis har jag erfarenhet av ett annat sätt att leva innan jag gifte mig med dig.

Chingiz känner sig ställd mot väggen. Det känns alltid pinsamt och svårt att berätta en sådan sak även om man är okänslig, kall, fräck. Han har nu bestämt sig att berätta för Ziba som det är. Han fortsätter

- Jag sa att jag hade en annan hustru som hette Kobra. Men innan jag gifte mig med henne fick jag barn med en annan flicka.

Ziba sitter knäpptyst och lyssnar. Hon är varken sur eller arg. Hon har vant sig och efter allt som har hänt var hon bredd på att höra och se mycket förvånande och chockerande från Chingiz. För att Chingiz inte skall ångra sig och sluta att berätta, sitter hon och lyssnar noga.

Chingiz ser hur han har Zibas uppmärksamhet. Han ser hur Ziba sitter stilla och lyssnar på honom som ett barn vars far håller på att berätta en intressant, rolig och spännande saga. Chingiz är på berättarhumör och vill en gång för alla dra ett streck över detta hemlighetsmakeri.

Därför berättar han hela sanningen om Sam, Kobra, Saaid och Sara.

Men Chingiz berättade hela sanningen på ett sätt som skulle få Ziba att tycka synd om honom. För att lyckas med det snyftade han och utmålade sig som en oskuldskraftig person som inte hade något annat val. En man vars öde var full av olyckliga stunder och plågsamma händelser.

Han berättar även om sina föräldrar och syskon.

Nu vet Ziba nästan allt om Chingiz, han berättade dock inte om bordellbesöken och vem Sams mor egentligen var.

Klockan hinner bli halv två på natten. Både Chingiz och Ziba är trötta. Ingen orkar älta saken längre. Men Zibas besvikelse var mer än uppenbar.

Hon visste nu vad hon verkligen givit sig in på. Vem Chingiz var då och vem han är nu är står klarare för Ziba.

Gjort är gjort, tycker Ziba. Jag får finna mig i det än så länge.

Veckan går mot sitt slut och under dagarna händer inget speciellt. Chingiz är lugnare och mer sansad.

Beror det månne på att han har berättat saker för Ziba som gör att hon har en hållhake på honom? Knappast! Chingiz är inte rädd för sånt. Han har inget att förlora, Kanske han inte har hämtat sig än från det som hände Sam och Anahita häromdagen.

På fredagen är det dags för Ziba att redovisa alla inköp för hushållets omkostnader för Chingiz. Det är på den dagen som Ziba får visa alla kvitton på sina inköp på livsmedel och annat för att få nästa veckas hushållspengar.

Hon brukar skriva ner allt hon köper till punkt och pricka precis som listan nere

Måndag 25 november, 1966

mjölk 1 paket 3 Kr

socker 1 paket 2 Kr

salt 1 paket 1 Kr

...

...

...

Så är den tyrannen som tvingar henne bokföra i detalj vad hon gör med den usla veckopengen han ger för hushållet.

Ziba har inget val. Hon är tvungen att följa diktatorns lagar och regler för att inte straffas.

En ny fredag anländer. Ziba är väldigt upprörd sen hon hörde allt det som Chingiz berättade för henne om sig själv och sin familj. Nu vet hon att Kobra existerar och några andra i hans liv. Hon är samtidigt ledsen över det som hade hänt Sam men frustrationen är oundviklig för henne nu när hon är väl medveten om sin makes bakgrund, åtminstone till den del Chingiz berättat, (vad skulle hon göra om hon visste om Chingiz "ovanor")?

Chingiz vill att Ziba tar fram räkenskaperna för veckan som gått. Han är helt oberörd över det han har avslöjat för Ziba. Han vill inte tappa sitt ansikte.

De sitter vid bordet och går igenom vad som köpts. Chingiz kritiserar vissa inköp och tycker att det är lyx som inte behövdes.

Det hela är lustigt. Jag måste vara en idiot som går på allt han begär, säger Ziba tyst för sig själv. Vem i hela världen tror han att han är. Jag måste säga mitt. Den Jäveln har lurat mig och min familj i så måtto att det inte går att rätta till längre. Nej, nu får jag antingen säga mitt eller hålla klaffen i resten av mitt liv.

Hon har bestämt sig för en riktig protestaktion verkar det som. Så fort Chingiz börjar gnälla, avbryts han av Ziba

- Nu får du ge dig! Det jag har köpt är det nödvändiga som måste köpas. Jag är less på ditt sätt att behandla mig. Jag tror att det du inte fick göra med Kobra, gör du med mig. Jag vill in...

Chingiz tar upp handen och ger henne en hård örfil.

Än en gång har Chingiz slagit henne och inte låtit henne tala till punkt, men denna gång är annorlunda. Ziba har mage nu att stå emot honom.

Den här gången tänker hon inte sitta tyst utan för ett utbrott och skriker till Chingiz

- För fan din djäväl nu får det var nog med ditt förmynderi. Jag är inte din slav, hör du det din djävla gubbe.

Hon skriker så högt att Anahita som sitter och leker med sina leksaker på golvet bryter ut i gråt. Hon skräms av det hon egentligen inte fattar så mycket av men upplever stämningen obehaglig, för vilken hon gråter.

Chingiz är chockad över Zibas beteende. Han kanske trodde att han kunde köra med henne hur länge som helst. Å ena sidan är han rädd för att konflikten trappas upp och hamnar utanför huset inför grannar och andra, för vilket han vet att han kommer att tappa ansiktet inför alla och förlora kampen på grund av ålderskillnaden.

Ingen kommer att stödja honom då de ser hur en gammal man har fångat in en ung tjej i sin fälla och med den bakgrunden han har skulle han inte bli så populär om Ziba berättar om det för andra.

Å andra sidan vill han inte tappa mark. Han vill bestämma samtidigt som han inte vill förlora Ziba. Det är motstridiga krav han har. Det går inte att både älska och hata.

Han måste ge Ziba lite svängrum. Hon är inblandad i hans liv. Han vill inte tillbaka till Kobra nu när han har smakat på lammkött.

Ziba gråter. Hon förbannar Chingiz över allt han gjort henne.

Chingiz försöker tänka ut ett sätt att skrämmas och därmed tysta henne. Han måste hitta den svaga punkten hos Ziba. Han är tveksam om skilsmässohotet har någon riktig effekt eller ej. Men eftersom han för tillfället inte några andra vapen använder han detta och säger

- Hörrudu, om det inte behagar, stick!. Kobra hade rätt att du är en otacksam oäkting som bara vill utnyttja mig. Är du trött packa dina djävla saker och försvinn!

Ziba tänker för några minuter. Nu är det allvar. Vart skall hon om hon skiljer sig. Hon vet inte om Chingiz bluffar eller menar allvar. Därför vågar hon inte syna hans bluff. För att inte förlora greppet helt och hållet om läget, säger hon gråtande

- Du är grym. Du har ingen moral. Vart skall jag och Anahita ta vägen ...

Jag sa inte att du får ta Anahita med dig. Jag sa du kan sticka. Säger Chingiz kallt.

- Han vill vara en sån som tål kallt stål fast innerst inne är han livrädd för den dagen Ziba lämnar honom.

Ziba som nu får höra att han kommer ha Anahita hos sig blir vettskrämd. Hon kan aldrig tänka sig att lämna sitt barn, speciellt i händerna på en dynga som Chingiz.

Detta uttalande gör att Ziba tystnar helt och inte säger ett ljud.

Chingiz märker hur hon retirerade och därmed upptäckte han Zibas svaghet för att kunna hålla henne sadlad och lydig framöver. Det är Anahita som är henne så kär att hon offerar allt, till och med sitt liv.

Nu när Chingiz än en gång har besekrat sin motståndare återgår han till inköpslistan medan han med sin rovdjursblick säger till Ziba

- Nu gör du som jag säger! Annars vete Gud...

Som ett lamm fångat i klorna på en varg går hon igenom hushållsinköpen utan ett ord till.

Lördag, söndag, måndag, tisdag ... Och torsdag kommer dagen då Chingiz skall till Sams begravning. Han är nu nästan likgiltig mot det som hänt sen den dagen han hörde det. Han måste vidare. Han har inte råd att vackla. Han var ledsen över det som hände men inte för Sams skull utan för sin egen del. Han är rädd för döden. Han är gammal. För honom är det uppenbart att han inte har långt kvar. Det skrämmer vettet ur honom.

Ett problem han måste lösa idag och våga stå ut med är eventuella sörjande släkt och vänner som kommer att närvara. Han måste träffa dem öga mot öga.

Chingiz vet inte ens om Sams mor lever eller ej.

Det kommer inte att bli en fridfull och religiös stämning på begravningen, åtminstone inte för Chingiz.

Som varje dag går Chingiz till jobbet men innan meddelar han Ziba att han går till begravningen på eftermiddagen. Han säger även att han inte kommer hem för lunch.

Ziba tar tillfället i akt och så fort Chingiz sticker, åker hon någon timme senare till morbror Hussein. Hon har inte hört något från honom och är orolig över vad Hussein har gjort.

Om han har kontaktat hennes föräldrar eller ej.

Hussein som gläds över att få träffa Ziba vill helst undvika hennes frågor för att inte göra henne mer besviken än vad hon redan är. Ziba frågar gång på gång hur det har gått och om han har talat med mor och far men Hussein byter ämne med motfrågor som inte har med saken att göra. Till sist när Ziba märker hur Hussein hoppar hit och dit i samtalet, avbryter hon honom och frågar

- Morbror Hussein, vad är det? Varför svarar du inte på min fråga?!

Hussein som inte kan undvik frågan längre och ser hur envist Ziba står kvar med sin fråga, säger ironiskt

- Kära barn! Jag talade med dina föräldrar för några dagar sen. Din mor, som tillsynes är min SYSTER, har uttryckligen påpekat att jag inte får blanda mig in i ditt liv. Hon sa dessutom att du har någon annan utväg. Det var ditt val och du får leva med din make. Han påstod att om du någon gång skiljer dig får du klara dig på egen hand.

Detta kom som en kalldusch för Ziba. Hon visste att hennes mor inte var glad över detta giftermål men det var inte direkt hon själv som bar hela ansvaret för det. Mor och far är lika mycket skyldiga som hon själv, kanske till och med mer. För om hennes far inte hade gått med på det. Om han inte hade gett sitt tillstånd och godkännande. Om han inte accepterade detta i hopp om att Chingiz skulle hjälpa honom med arbete och pengar. Eller om mor hade brytt sig om henne och inte hade tänkt på sig och sin kära make, hade detta aldrig behövt hända.

Barn är tillåtna att begå misstag för det är vuxna som skall skydda dem, lära dem och hindra dem att begå misstag. Vad är föräldrarna till för om de inte kan älska och skydda sina barn mot omvärlden. Om de inte kan dra lärdom av sina erfarenheter och misstag och visa den rätta vägen för sina barn. Om de inte kan bana väg för sina barns framgångar. Så var det inte i Zibas fall. Mor är en egocentriker som alltid tänker på sig själv och far är en klugen karaktär som inte kan skilja mellan rätt och fel. Han är en myra som jobbar och jobbar för sitt och sin makas uppehälle. Det är det enda han är bra på. Precis som en myra som sliter ihjäl sig för sin (termit-) drottning.

Hon är krossad i bitar. Livet har nu satt myror i huvudet på henne. Hennes enda hopp om att det kanske finns en familj hon kan vända sig till är kört. Hon orkar inte gråta längre. Det finns inga tårar kvar att gråta med.

Det märks att hon börjar få nog av obehagligheter i sitt liv.

Hon åker tillbaka till det hem som hon aldrig känt som sitt hem. Hon mår psykiskt illa. På vägen tillbaka tänker hon på allt hon har gått igenom. Hon minns hur hon hade det innan. Om sin Saaid och hennes kärlek till honom. Om det enkla liv hon förstörde och tillät föräldrarna förstöra.

På andra sidan staden är det Chingiz som grubblar på sina problem. Han skall snart möta en massa folk. Folk som antingen inte känner honom eller hatar honom. Ibland tänker han strunta i att gå. Vad har han där att göra? Han hade inte sett Sam på länge och skulle han Chingiz uppenbara sig inför andra på begravningen. Gud vet hur Sam har beskrivit sin far för andra. Han kanske inte har nämnt honom alls eller han kan ha påstått att hans far var död. Chingiz hade absolut ingen roll i Sams liv. Han var inte på hans examensceremoni. Han var inte på hans bröllopsfest. Vid närmare eftertanke märker han det faktum att han aldrig blev bjuden på dessa högtidligheter i Sams liv.

Nå, vad skall man göra i sådana fall? Jo, bäst att hålla sig borta. Han är död nu och det är inget han kan göra åt det. Dessutom tänk om han träffar Sams svärföräldrar.

- Nej, jag går inte dit. Skit i det. Han var ändå en oäkting. Säger Chingiz till säg, sittande ensam i skoaffären, efter att ha tänkt färdigt.

Hemma håller Ziba på att laga mat. Hon vet att när Chingiz kommer vill han säkert ha mat. Hon matar Anahita och leker med henne efter att hon är klar med matlagningen. De har ingen TV. Den snåla gubben har inte skaffat det.

Ziba är en lässugen person. De tidningar som Chingiz läser och lämnar hemma läser Ziba artikel för artikel och i snabbt takt. Hon har läshuvud.

Så nu när hon har tid att läsa tack vare att Chingiz inte kommer hem tidigt sätter hon sig vid bordet och läser. Plötsligt ser hon en intressant annons om betingsarbete på ett skrädleri där de behöver folk som kan jobba hemma och sy åt dem på ackord. Ziba tar undan tidningen för att kontakta dem senare.

Chingiz kommer hem mycket tidigare än väntat. Ziba, som tur var, höll då på att damma av och småstäda. Hon var nästan klar med städningen.

Så fort Chingiz kommer in frågar Ziba

- Vad tidig du är! Skulle du inte ...

- Jo, men jag sket i det. Vad finns det för mat att stopp i magen? Avbryter Chingiz Ziba för att slippa förklara, medan han tar Anahita i famnen, då hon kommer fram glatt till honom och ropar, "PAPPA, PAPPA".

Ziba dukar bordet åt honom och hämtar mat åt honom. Det var tur att Ziba tänkte på detta. Hon börjar känna till Chingiz krav.

Efter att Chingiz ätit sig mätt, frågar han

- Har dina föräldrar försökt kontakta dig hittills?

Frågan skrämmer slag på Ziba. Hon blir rädd för att någon har spionerat på henne och avslöjat var hon har varit. Hon kände sig ställd av frågan. Vad är det rimliga svaret nu? Skall hon ärligt säga vad hon har gjort eller skall hon inget säga och se vad som händer härnäst.

Det hon är omedveten om är att Chingiz fråga har med det han har tänkt på idag om Sam och sin relation, alltså föräldrar och barns relationer till varandra. Hans fråga är ett tecken på ren nyfikenhet för att se om hennes föräldrar är lika hjärtlösa som han har varit mot sina barn, särskild Sam.

Ziba kan inte vänta med svaret längre. Hon är nödgad att säga något.

- Nej, dom skrämde du väl iväg. Minns du inte det? Svarar Ziba irriterad och med ironi i rösten.

- Okej då, var inte paranoid nu! Om de ville ha dig, hade de behållit dig och inte gått med att gifta bort dig till mig. Säger Chingiz i hopp om att ha gett igen så hårt att Ziba inte kan käfta mot.

Svaret kändes som en halshuggning där bödeln inte låter den dödsdömde säga sitt sista ord och hugger halsen med ett enda slag så att skallen faller till marken och blodet forsar ut som ur ett vattenfall.

Han hade rätt till fullo. Om mor och far brydde sig en smula om henne, hade de aldrig under några omständigheter gått med på detta äktenskap.

Det gör ont i hjärtat på Ziba av att få bekräftat det från en till idag. Först morbror Hussein som berättade för henne vad hennes mor hade sagt och nu Chingiz som strör salt i såren på henne.

Chingiz säger inget mer. Han vet hur han träffade en öm punkt hos henne. Han är bra på att trampa andra på tårna.

Sådana faktorer gör Chingiz kåt. Det är efter gräl hans sexuella djuriska drifter sätter igång. Hjärnan gör inget annat än att tänka på sex och penisen styvnar för att visa sin längtan efter sex. Det ryser i hela hans kropp som ropar efter samlag och sexuell njutning.

Han vänder sig till Ziba och säger.

- Nej, det är dags att sova. Jag är trött.

Det betyder att alla måste sova. Han är sådan. Om han vill sova så måste Ziba och Anahita lägga sig och lampan vara släckt. Det är ett rum de har. Det finns inga andra rum som Ziba och Anahita kan tillbringa tiden i, i fall de inte är sömniga.

Chingiz tar av sig kläderna och med bar kropp går han till sängs. Ziba fattar galoppen att det gäller sex för att han så fort hoppade i säng utan pyjamas. Hon lägger Anahita i sin säng och går för att sköta disken. Hon struntar i Chingiz och låter honom vänta i förlitan på att hans trötthet ska få honom att somna.

Direkt efter att hon släckt och går till kokvrån för att börja diska, ropar Chingiz.

- Hörrudu kom och lägg dig. Jag är viktigare än några djävla smutsdiskar.

För Ziba är det bara att lägga undan disken, ta av sig kläderna och hoppa i säng med honom. Hon misslyckades med sin plan. Han är kåt. Därför får hon ingen sömn i ögonen förrän han är tillfredsställd.

Stackars Anahita sov lugnt i en skön sömn den här gången och slipper uppleva den bittra upplevelsen när hon blev slagen av sin pappa förra gången.

Nästa dag, fredag, när Chingiz går till jobbet, klär Ziba sig och Anahita för att gå ut och ringa på annonsen om söm-

nadsarbete. Hon kan inte ringa från affärerna i området eller telefonkiosken vid korsningen. Hon vet att hon övervakas av vissa grannar. Hon går några kvarter bort och hittar en telefonautomat.

Vid samtalet får hon information om hur det är med arbetet. Men arbetsledaren vill träffa henne för att bekanta sig. Först tycker Ziba att det inte kanske var så bra idé. Hur skulle hon ta sig dit till dem? Men sen tänker hon att hon måste slå till och bygga upp sitt liv. Hon kan inte förtrösta sig på Chingiz. Han är elak och hänsynslös. Han kommer inte att vara något stöd vare sig för henne eller Anahita, Dessutom han är så gammal att han inte har långt kvar till döden. Då han är till exempel åttio år gammal är hon bara trettiosex år gammal. Så bäst att tänka på sin framtid nu innan det blir värre än det redan är.

Ziba bestämmer en träff på måndag klockan tio i hopp om att allt går bra och Chingiz går till jobbet då för man visste aldrig vad Chingiz hade för plan dag för dag.

På kvällen kommer Chingiz hem och det första han frågar är

- Var har du varit idag?!

Ziba vet vem som har tjallat. Det måste vara en av hans spioner. Eftersom hon visste det i förväg, tack vare idioten Chingiz som själv hade avslöjat om att han har sagt till folk hålla ögonen på henne, grips hon inte av panik och svarar - Anahita mådde inte bra och jag tog henne till apotekaren i nästa kvarter. Har jag begått något brott? Vill herren straffa mig nu? Varsågod min herre lyncha mig för mina synder! Chingiz ser hur Ziba börjar svara med samma mynt. Han är orolig för denna beteendeutveckling hos Ziba. Han vet att förr eller senare kommer hon att försöka få styrsel på honom. Chingiz inser hur smart och energisk denna kvinna är. Det är det som skrämmer Chingiz. Han är väl medveten om sitt läge som med tiden utvecklas till underläge. Han håller på att föråldras medan Ziba blomstrar i sin unga ålder. Med detta faktum måste han ibland svälja sin stolthet och i stället njuta av de stunder han får ha med sin unga hustru.

Med utgångspunkt från det Ziba säger, svarar Chingiz

- Du börjar bli en lustigkurre. Jag vet inte kanske du har en älskare? Eller du kanske går till din släkt och lär dig en massa ...

- Hör på dig själv. Du har begått alla världens synder och tror att alla är lika ruttna som du, avbryter Ziba honom för att markera att allt har sin gräns.

Chingiz hotar än en gång med skilsmässa och att han tar Anahita ifrån henne. Men Ziba tystnar inte och säger

- Nej, Du vågar inte ta ut skilsmässa. Du vet att du inte hittar någon som jag, ung och fräsch. Du är en gammal och förbrukad vara. Det är ingen som vill ha dig längre. Inte ens din kära Kobra ...

Det var droppen för Chingiz. Han tar av sig sitt bälte och sätter igång. Han piskar Ziba. Han slår henne med bältet överallt på kroppen. Ziba försöker fly i från honom, men vart finns det att fly. Ett litet rum i vilket Ziba är fast i hörnet och måste ta emot vartenda slag av tyrannens bälte.

Hon skriker och gråter av smärtan. Anahita grips av panik och gråter högt. Hon förstår inget av läget bara hon blir upprörd över skriket och oljudet som vuxna frambringar.

Chingiz slår Ziba med några häftiga slag medan han svär åt henne och hela hennes släkt. Ziba vädjar om förlåtelse och framför att hon ångrar sig över allt hon har sagt.

När Chingiz tröttnar efter några slag går han och sätter sig. Ziba gråter. Det svider i axlarna, ryggen, stjärten och benen på henne. Hon känner sig bedrövad och lamslagen.

Luften känns tung. En känsla av hat och förbannelse fyller stämningen med sina mörka färger. Inget hörs längre än Anahita som gråter oavbrutet sittande på golvet och med blicken mot Ziba. Hon är skrämmd.

Ziba sitter hopkurad intill väggen. Hon andas hackigt och gråter tyst.

Chingiz är andfådd. Det är inte bra för honom i den åldern att vara flämtande. Det kan stå honom dyrt. Men när man är orättvis och vill ha sitt herravälde kvar måste man kämpa för att behålla den även om den kostar ens eget liv.

Efter händelsen går Chingiz ut men innan säger han

- Jag kommer att gå till domstolen på måndag för skilsmässa. Du får dra åt helvete.

Efter det att han har gått reser Ziba sig, fastän det värker i hela hennes kropp. Hon tar Anahita i famnen för att lugna ner henne. Hon lägger sig med Anahita i famnen och går in i sina egna tankar. Det visslar i öronen på henne. Det tjuter i skallen och kroppen sjuder av raseri. Blodtrycket är så högt att hon hör hur hjärtat forslar blodet från ena sidan till den andra. Hon hör hur hjärtat bultar i bröstet på henne.

- Det känns sorgset att man måste ha gräl och slagsmål varenda djävla dag. Stackare varför tillät jag dig att komma till min grymma värld. Varför utsatte jag dig för det elände jag skapade åt mig, säger hon till Anahita.

Den helgen dyker inte Chingiz upp. Ziba är säkert på att han är hos Kobra. Men det är henne likgiltigt. Vad henne anbelangar är att hitta en utväg ur den håla hon har som bostad.

Det intressanta är att Ziba inte vet att Chingiz inte har råd att byta till en större lägenhet. Han är skuldsatt upp över öronen och kan inte göra något åt det. Ziba vet ingenting för posten till Chingiz går till Kobras adress. Chingiz har inte ändrat sin adress till det ställe han bor med Ziba utan är fortfarande registrerad på Kobras adress.

Stackaren Ziba undrar inte ens varför det inte kommer någon post till Chingiz. Hon är för ung och oerfaren för att förstå sig på sånt.

Ziba är orolig för det Chingiz sa om skilsmässan. Eftersom han inte dök upp på kvällen och eftersom hon misstänkte att Chingiz förmodligen har tillbringat dagen hos Kobra, är hon orolig för att Kobra provocerar honom till skilsmässa. Ändå kunde inte Ziba göra ett dugg åt det. Hon fick bara vänta och se vad ödet har för obehagliga överraskningar för henne.

Två dagar tillbringar Ziba och Anahita ensamma. Ziba hinner, tack vare Chingiz frånvaro, göra hemmet i ordning och laga de kläder hon hade lagt undan.

Söndag eftermiddag anländer herr Chingiz till sitt palats. Han stiger in och väntar tills Ziba hejar på honom. Ziba, som höll på att läsa fredagens tidning, vänder blicken en stund till honom men snabb drar hon blicken tillbaka till tidningen.

Anahita däremot går fram till sin far och hejar på honom och vill komma i famnen på honom. Chingiz lyfter upp henne och som svar på hennes hälsning kysser han henne. Chingiz som ser hur likgiltigt han emottogs av Ziba säger

- Hej på DIG! Har du inte saknat mig? Vill du inte veta var jag har varit? Eller har du lärt din läxa nu?

Ziba är honom helt likgiltig. Hon tittar inte ens på honom för att markera sin självsäkerhet, fast innerst inne är hon rädd för att han snart kan skumma av raseri, vilket kan leda till misshandel igen.

- Du är fräck du! Det verkar som om du inte trodde mig när jag sa att jag imorgon skall till domstolen och göra slut på detta äktenskap. Du vet vad som händer då. Du förlorar mig och Anahita ...

Ziba avbryter honom här, för hon vet att han har rätt. I och med att hon inte har arbete och bostad samt att hon är minderårig kan hon inte få behålla Ziba. Och det vill hon inte utsättas för. Därför säger hon

- Chingiz, du går i två dagar utan anledning. Vi kan prata med varandra. Varför måste vi gräla hela tiden? Varför kan vi inte ta reson? Jag älskar dig. Du är min make och jag har ingen annan än dig. Hatar du mig verkligen så mycket? Vill du verkligen bli av med mig?

Hon säger det med tårar i ögonen. Hon är upprörd och rädd. Hon ger sitt liv för Anahita. Hon är den enda anledningen för Ziba att hålla sig vid liv. Nu när föräldrar och släkt är bortkörda på grund av Chingiz och nu när hon insett hur ensam hon måste kämpa med detta monster till make, vill hon inte förlora Anahita.

- Nej, Jag älskar dig med. Du är min ängel. Men du måste vara mig lydig utan villkor. Annars kan jag inte beskydda dig. Det är så ett bra äktenskap fortlever, säger Chingiz belåten av det han hörde från Ziba.

Den kvällen går allt bra. Chingiz är nöjd och tror att Ziba har fått sig en tankeställare. Ziba däremot är glad över att ha kunnat mana honom till lugn och ro.

Hittills har Ziba inte nämnt något mer om sitt önskemål om att byta lägenhet. Hon vet att ett lägenhetsbyte inte kan

komma på tal nu. Dessutom är detta inte så viktigt för henne just nu utan hon vill hellre lyckas med att få ett arbete. Än så länge har hon smygbesparat av den ringa veckopeng Chingiz ger henne som hon kan använda till telefon, bussbiljett och diverse annat.

Mitt i natten vaknar Chingiz och vill älska, (förlåt, ha sex, ha samlag... - För honom är ordet älska ett främmande ord). Han lägger sig ovan på henne utan förvarning. Ziba, som var i djup sömn, ser i sin dröm att hon har krälat in i ett vitt cementrör och fastnat mitt i röret. Hon kan varken krypa framåt eller bakåt i röret. Hon håller på att kvävas och det känns som om röret krymper i diameter och pressar henne mer och mer ihop.

Hon vaknar av obehag och rädsla och finner Chingiz som en jätte ovanför sig, som håller på att komma in i henne med knep och knåp utan att tänka på att hon först måste ta av sig trosan.

- Vänta! Vad gör du?! Låt mig ta av mig min trosa, säger Ziba upprört.

Chingiz gör det han vill göra. Han ger blanka tusan i Ziba, lägger sig och somnar.

Tidigt på morgonen vaknar Chingiz och Ziba är tvungen att fixa honom frukost.

Hon känner sig trött och har värk i hela kroppen efter den misshandel hon utsattes för. Men i och med träffen idag hon bestämde med arbetsledaren på syfabriken måste hon vara noga med att skicka iväg Chingiz till arbetet och förbereda sig för träffen.

Det värker i hela hennes kropp och av slag hon fick ta emot av sin kära gemål. Hon har alltjämt ärren kvar. Hon har fått massor av blåmärken på kroppen. Hon är fortfarande blå i halva ansiktet av den hurril hon fick sist.

När Chingiz skall ut lägger han tjugo kronor på bordet och säger

- Glöm inte att ikväll visa mig förra veckans inköpslista. Vi gick inte igenom den i fredags.

- Visst, visst, säger Ziba för att slippa argumentera och få honom ut ur huset.

Det kanske händer något som drastiskt kan ha så stor inverkan på honom att det får honom att ändra sitt beteende. Nej, det är omöjligt. Vad kan det vara mer drastiskt än Sams död och Anahitas försvinnande. Det finns sannerligen inget som kan påverka Chingiz i hans levnadssätt.

Ziba åker till den adress hon har fått per telefon för att träffa arbetsledaren. Det är en syfabrik utanför stan i förorten i vilken flera hundra personer jobbar.

När hon är framme tror mannen, som bestämde träff med henne, inte sina ögon. En så ung kvinna med barn i den kylan har gjort sig besväret att åka ända hit till förorten för arbete.

Ziba som tyckte om hans röst redan vid första samtalet i telefon, blir ännu gladare när hon personligen träffar killen och får bekräftelse på sitt sjätte sinne.

- Hej, jag är Ziba som talade med dig per telefon om annonsen, säger hon nytert.

- Hej, Jag är Ramin. Var bor du? Du måste vara långt borta från hemmet! Är det ditt barn?! Frågar Ramin av ren nyfikenhet.

Han är förbryllad över att en så ung och vacker tjej har barn och att hon har tillryggalagt så lång sträcka med de kommunala medlen hit i hopp om att få detta arbete.

- Om du hade sagt var du bodde, hade jag åkt till dig i stället. Det kan inte vara lätt att åka kommunalt i det här vädret, särskild för dig som tog ditt barn med fortsätter Ramin.

Det verkar som om Ramin redan gillar Ziba. Ibland har man den egenskapen att man faller för en utan någon anledning.

Man blir inte kär, nej, det är inte kärlek i första ögonkastet, utan någon sorts tillgivenhet man känner för den andra.

Dessutom är Ziba inte så dålig heller. Hon är en vacker och attraktiv tjej som har haft oturen i val av samlevnadspartner.

Ramin är psykologstudent som läser på sista året. Han studerar per korrespondens och jobbar heltid för att klara av sina studiekostnader.

Han är tjugo år, hundraåttiofem cm lång, mörkhårig, snygg kille med svarta ögon och fin figur. Hans röst har en mogen klang som sätter sig i hjärtat på varje tjej som hör honom.

Så fort han öppnar munnen lyssnar dom till hans ljuva röst. Ramin är observant på sin omgivning. Han uppmärksammade Zibas misshandlade ansikte. Han iakttog hur Zibas ansikte klart uttryckte smärta när Ramin skakade hand med henne. Hon har ont i armen, tack vare gubbens generositet i att smocka och ge henne stora portioner stryk.

- Jag är här för arbetet som ackordsömnad. Vad är det ...

- Jo, jag vet. Kom så visar jag dig runt. Vill du ha något att dricka?, och Ramin fortsätter;

- Är du gift?

Han fick inte svar på sin första fråga. Ramin hade öronen på skaft. Han är intresserad av att vet mer om Ziba.

Ziba hade inget emot att se en så snygg kille berätta om sig själv. Hon tog det som komplimang. Detta var inte värre än det var de första dagarna hon träffade den tykne Chingiz som genom sin vetgirighet följde henne hem. Den dag som hon förbannar och som hon önskar att hon kunde radera i sitt livs almanacka.

För att inte göra Ramin besviken och låta honom vänta längre svarar Ziba på alla hans frågor kort och koncist,

- Jag ja är gift. Detta är mitt barn, Anahita, jag bor långt härifrån och jag är sjutton år.

Ramin skrattar och säger

- Förlåt jag ville inte snoka i ditt liv. Det var inte meningen att vara ohyfsad och framfusig.

- Nej ingen orsak! Jag har inget emot det. Svar Ziba fryntligt och jovialiskt.

Efter någon timme när Ramin visat Ziba runt och beskrivit vad jobbet gäller frågar han Ziba

- Nå, Vad tycker du? Tror du att du kan syssla med sömnad och trivas i denna bransch. Jag kan försäkra dig att vi hjälper dig med resurser.

- Jo det verkar vara bra. Det är bara ett problem för mig som jag inte riktigt veta hur jag skall lösa.

- Vad kan det vara?

- Symaskin. Jag har ingen sådan hemma och det är inte billigt att köpa en sådan. Jag har inga egna pengar för att skaffa den,

Ramin ställer inte den självklara frågan om hennes man kunde skaffa henne en symaskin. Med den pryglade kroppen och ansiktet han ser förstår han vilken mansgris hennes make kan vara.

Hittills har Ramin inte torts fråga Ziba om hennes blåaktiga fläck på huden. Det är ändå uppenbart vems verk det är.

- Vad säger du om att vi ger dig en bra symaskin föreslår Ramin.

Han vet att det går att göra undantag och fixa en symaskin åt henne. Det finns redan ett antal bra sådana i förrådet som dammar och ingen har någon användning av dem för tillfället.

Förslaget gläder Ziba mer än hon anade så som tack går hon in i famnen på Ramin och kysser honom på kinden.

Ramin tyckte om det men eftersom det är på arbetsplatsen samlar han sig och betar professionellt.

Ziba inser hur hon öppet visade sitt intresse för Ramin. Hon backar på en gång och säger

- Oj, förlåt. Min dröm blev sannspådd. Jag kom av mig av glädje, det var inte meningen.

- För all del. Skall vi in till kontoret, rekvirera en symaskin åt dig och skriva kontraktet.

Ziba skriver på ett kontrakt, i vilket hon får sy på beställning från fabriken hemma hos sig. Allt material levereras hem till henne förre varje beställning. Dessutom, hämtas med firmans bil, det hon sytt varje gång hon ger sitt klartecken.

Ju mer hon syr desto mer får hon betalt.

I avtalet står att hon får tio kronor per sytt plagg i ersättning.

Vilket är mer än bra för henne? Hon ser fram emot att tjäna stora pengar på det.

När hon skall tillbaka erbjuder Ramin henne skjuts. Han visste att hon inte kunde åka själv med den last nu hon har fått, förutom barnet som hon har med sig.

Ziba hade absolut inget emot att han kör henne hem, fastän hon visste att grannarna säkert kommer att tjalla. Just nu var hon så uppeggad av åtrå att detta var det minsta hon tänkte på.

Han däremot är inte heller så oskyldig som det verkar. Han är dragen till henne och under dagens möte fick de någon sorts vänskap att blomstra dem emellan. Båda har visat håg för varandra.

På vägen hem kan Ramin inte längre hålla inne med sin nyfikenhet och frågar Ziba

- Får jag fråga dig en sak?

Ziba sitter med Anahita i baksätet och tänker på hur hon skall göra. Skall hon be Ramin släppa av dem vid korsningen när de är framme eller köra in i gränden till byggnaden. Hon är rädd för att de som på uppdrag av Chingiz håller ett öga på henne, ser Ramin och gör en höna av en fjäder. Gud vet vad Chingiz kommer att utsätta henne för om han får höra detta.

- Förlåt? Vad sa du? Hon är så inne i sina tankar att hon inte hör Ramin.

jo, jag undrar om jag kan ställa en personlig fråga?

- Visst!

- Du kanske säger jag har långa öron. Jag vill inte vara oartig men jag undrar hur har du fått dina blåmärken? Misshandlar din man dig?

Nu är det känsliga frågor som Ramin tar upp. Ziba visste att förr eller senare skulle han fråga henne. Blåtiran till exempel syntes klart i hennes ansikte. Det var inget hon kunde göra för att gömma eller täcka över med något. Det gick inte ens att sminka bort det.

Hon vill inte verka oartig. Den som får syn på henne förstår att dessa märken inte är något annat än bevis på misshandel. Därför, för en gångs skull, anförtrot hon sig åt en främmande och säger precis som det är

- Ja, min man är ett svin som slår mig nästan varje dag utan minsta anledning. Han är mycket äldre än jag. Han är sextiosex år gammal. Jag slängde bort mitt liv och gick med på att gifta mig med honom.

Ramin blir sorgsen över detta samtidigt som hans vrede stiger mot den man som utövar sin makt på en så skön och mjuk varelse. En kvinna som vilken annan man som helst hade dyrkat om han hade fått möjlighet.

- Jag är ledsen. Men från och med nu behöver du inte vara orolig. Om du behöver något har du nu en vän att vända dig till, om Du vill låta mig vara din vän förstås. Vad heter mannen som gjort dig så illa?

Ramins utlovade vänskap och att han i framtiden ställer upp för henne värmer hennes hjärta och för första gången faller glädjetårar från hennes vackra bruna ögon. Hon är olycklig och berövad all sin frihet. Hon är bestulen på sin stolthet, värdighet och oskuld. Hon suckar av lättnad när hon hör Ramin nämna ord som vänskap och ger henne den medkänsla hon behöver i denna besvärliga situation.

- Jo tack, jag är ensam i denna grymma värld. Min så kallade man "Chingiz" var den enda jag hade tills idag. Får jag be dig släppa av oss vid korsningen och inte köra fram till ingången. Chingiz har bitt vissa i grannskapet hålla ett öga på vart jag går och vad jag gör och rapportera till honom.

- Ingen fara, men hur skall du ta symaskinen med dig. Den är tung.

Du har rätt. Låt gå. Jag får väl betala straffet. Om han får veta att en ung man har släppt mig vid huset kommer han att ge mig rejält med stryk.

Ramin som hör detta, ångrar sig och vill låta henne gå av vid korsningen. Detta för att hon inte skall råka illa ut för en god gärning som någon annan ville göra för henne. Ramin som visste att han nu måste komma på flera besök och lämna symaterial till henne frågar

- Hur skall vi göra då jag måste lämna sömnadsmaterial till dig?

Ziba som inte ser någon annan utväg, övertygar Ramin att det inte är hela världen och hon får väl ta den risken. Hon kunde dessutom inte ta symaskinen med sig ända dit till huset.

Ramin lämnar henne och Anahita och bestämmer att han kommer om två dagar med material.

Ziba gömmer symaskinen under sängen. Hon ville inte att Chingiz ska få veta något om detta. Hon är fastbesluten att tjäna pengar och bygga sin och Anahitas framtid.

På kvällen kommer Chingiz hem och, som han hade beordrat imorse, vill han titta på förra veckans räkenskaper.

Ziba märker att mörkrets ugglor inte hade visslat i öronen på gamen, annars hade den blodsugande gamen frågat vem som hon hade åkt med idag, var hon hade varit. Först hade hon åkt på stryk och sen hade hon förhörts.

Från och med den kvällen bestämmer Ziba sig för att inte argumentera och hamna i gräl och slagsmål med Chingiz. Hon struntar i att nämna mer om lägenhetsbyte. Det får hon göra mycket senare då hon har bättre grund att stå på.

Nu har Ziba fått en stöttepelare, Ramin, som hon kan lita på. Det var ett bra tag sedan hon fått ta emot medkänsla och vänskap från någon. Sen hon gifte sig med Chingiz har hon inte sett något annat än ondsint anda runt omkring sig.

Ramin är något dragen till Ziba. Han kanske tycker synd om en så ung och vacker tjej som fått ett så hemskt liv i sina bästa år. Ramin är snart psykolog och det kanske har något med hans studier att göra som gjorde honom upprörd och väckte hans välvillighet till Ziba.

Nästa dag kommer Ramin med nödvändiga material till Ziba. Han personligen åker till Ziba fastän det finns folk anställda för detta. Han och Ziba hade bestämt i förväg hur dags han skall komma för att slippa råka träffa Chingiz.

Från och med den dagen kom Ramin en gång i veckan med eller utan sömnadsmaterial och beställning.

Chingiz märker inte anledningen till ändringen på Zibas förhållningssätt. Han är nöjd så länge hans vilja är hennes lag. Så länge lammet lyder sin herde, så länge hon inte ställer krav och inte frågar om något. Så länge är allt frid och fröjd för Chingiz.

Varje gång Ramin dyker upp hos Ziba får hon en känsla av upprymdhet och tillfredsställelse, samtidigt som hon blir orolig och nervös.

Glad blir hon att få träffa en vän som hjälper henne i hennes svåra pårs. Ängslig för att Chingiz ska få kännedom om hennes hemlighet och att detta leder till en katastrof.

Hon vill inte missa sitt livs stora hopp och förtröstan. Hon har stora förväntningar på framtiden.

Men det dröjde inte länge innan ondskans tjänare blåsande i basun och med knäna böjda av tillgivenhet för sin herre, djävulen, underrättar honom om intrång och främmande besök i masterns revir.

Illvillighet, framfusighet och oblyga intränganden i andras liv är något som vissa människor älskar att syssla med. Denna sorts vareelse lyder inte under budordet; du skall älska din nästa såsom dig själv. De är parasiter som njuter av andras misär och trångmål.

Folk med svarta hjärtan. Svart blod som tjära söker sig upp i ådrorna till hjärnan. Den verkar vara gjord av hård cement och sveper bort allt ljus.

En kväll kommer Chingiz hem. Han är röd i ansiktet av vrede. Han har händerna knutna beredd att slå sitt offer så hårt det går.

Han hytter med knytnävarna mot Ziba och skriker

- Vad i helvete håller du på att göra? Jag dödar den som är mig otrogen.

Ziba, i väntan på denna dag, ser sig om och svarar

- Jag vet vad dina tjänare har sagt till dig. Det är den som idag tog fel på adressen och knackade av misstag här på dörren du syftar på. Såg de, som med stor inlevelse rapporterade till dig, inte att han inte kom in i huset? Fick du inte hela rapporten på att han snabbt gick härifrån? Tror du verkligen att jag är till stånd till vänsterprassel? Varför gifte jag mig då med dig?

Ziba svarar lugnt och sansat sittande på stolen medan Chingiz står som bödel ovanför henne. Hon måste hålla sig lugn och vara konsekvent när hon säger något. Hon måste hålla sig i skinnet för att sänka förbittringsglöden hos Chingiz.

Chingiz är så full av ilska att han inte märker Anahita stående vid hans sida och ropar "Pappa, Hej!". Hon drar i faderns byxa för att få hans uppmärksamhet, men förgäves. Det enda Chingiz är fokuserad på är Zibas reaktion. Han tror sig ha människokänedom och förmågan att skilja mellan sanning och lögn.

Ziba försöker med sitt lilla tal ger Chingiz ro i själen. Hon fortsätter

- Jag kan aldrig tänka mig vara någon annan kär. Den dag jag gav mitt löfte, "tills döden skiljer oss åt", är jag förpliktad att lyda. Mitt liv är ditt. Mitt kött och blod är min Anahita. Jag skall icke svika er. Chingiz är mycket och märkbart förvånad över det oväntade tal Ziba just höll för honom. Han är berörd. Hjärnan har varvat ner sig och han känner sig lugnare.

Chingiz njuter av sin makas anförande. En hustru som vördar sin make och är denne lydig.

Men när misstrohetens frö är planterat i hjärtat på en, växer den och rotar sig in i hela kroppen.

Kobra har en gång väckt Chingiz misstankar om otrohet på grund av ålderskillnad. Hon har fyllt Chingiz med ondska, misstro och maktlöshet.

Nu tar onda andar över styret av Chingiz vissnade kropp, höjer blodtrycket och pulsen så att han åter gastar

- Jag vet att du har en älskare. Jag skall ta hand om honom på tu man hand.

Chingiz rusar ut och bankar på grannens dörr.

Grannen, en trappa upp, ett medelålders par med två barn, en dotter och en pojke. Mannen är banktjänsteman och hustrun är socialsekreterare. Det var hos dem Anahita en gång tog sin tillflykt till och orsakade den enorma uppståndelsen för syndaren Chingiz och stackaren Ziba.

Grannen öppnar upprörd och orolig över vad som kan ha hänt. Vem kan det vara som håller på att ta dörren ur sitt fäste?

- Jag är trött på livet. Min fru har en älskare, säger Chingiz uppriven.

- Förlåt!

Grannen är helt ställd. Han förstod inte riktigt vad Chingiz sa eller han trodde kanske inte sina öron då han hörde Chingiz. Det är inte normalt att man anklagar sin fru för otrohet. För att inte verka ohövlig fortsätter grannen tvehågset

- Hur skall jag kunna hjälpa Er?

- Jag kan inte leva så. Hon lurade mig. Hon vill se mig död trots allt jag har gjort för henne. Chingiz vill vända allt till sin fördel.

Ziba kommer inte ens ut och fortsätter läsa sin tidning. Hon vet att ingen kan skylla på henne. De ser naturligtvis vilken ung tjej han har till hustru. Ingen kommer att ta hans parti. De ser hur en gubbe diktatorisk behandlar sin unga fru.

Grannen ser ingen lösning i att lugna ner Chingiz genom att säga

- Nej, Herr Chingiz, Ni misstar Er. Er hustru är en fin ung tjej. Det ordnar sig. Ni är upprörd och därför säger Ni så. Ni måste vara överlycklig över att ha en så ung fru.

Chingiz vet att han inget vinner på att tjafsas här. Det går inte att göra något, slaget är förlorat. Han vänder sig om. Medan han går nerför trappan mumlar han

- Ni förstår mig inte. Hon vill döda mig. Hon kommer att bli min död.

Han kommer tillbaka in i huset som en förlorare. Han inser hur gammal och sliten han håller på att bli samtidigt som han tappar fotfästet.

Det är nu han inser att folk inte kommer att ta hans parti om det visar sig hur ung Ziba är.

Ziba är lugn och behärskad. Hon vill inte vålla uppståndelse. Det är sant att Chingiz inte kan få folks sympati men han kan skilja sig. Det är något Ziba inte vill råka ut för, åtminstone inte nu.

Chingiz sätter sig vid matbordet, vänder blicken mot Ziba och säger

- Det är ingen idé att fortsätta så här. Jag gjorde fel. Det här giftermålet blir min död om det fortsätter. Jag är ...

- Vad är det med dig Chingiz? Vem har sagt att jag har en annan. Lugna ner dig. Nu när jag är tyst och accepterat detta liv, varför skall jag förstöra det. De som säger så till dig, säger det av avundsjuka. Var inte lättlurad. Ta dig samman.

Hon avbryter Chingiz för hon vill vara gift för tillfället. Hon har ingen att vända sig till. Hon har ingen annanstans att ta vägen. Bäst är att vara här och hålla ut med Chingiz tills den dag hon har råd att fatta egna beslut om sitt och Anahitas liv.

Vintern 1966 har passerat. Det är en lite kylig marsdag. Snart är det nyår. Överallt är stämningen fylld av kärlek och glädje. Gator och gränder är prydda med ljus och lyktor. Snön har smält och träden börjar klä sig med nya blad och knoppar. Folk är mer i rörelse än vanligt. De liknar myror som krälar och rusar in och ut ur olika affärer för presentköp. Barnen tillhör den gladaste kategorin vid sådana högtidliga tillfällen.

Men för Ziba och hennes Anahita verkar det inte bli något nyårsfirande. Anahita måste lära sig den beska sanningen att hon inte kan vänta sig någon nyårspresent av Chingiz. Ziba har inget hopp om någon ändring i Chingiz attityd, fast det vet man aldrig. Ziba håller med sitt syarbete i smyg och Chingiz är som han alltid varit, för det mesta på dåligt humör.

Med tiden stärks bandet mellan Ramin och Ziba mer och mer. Ramin kör personligen symaterial och beställningar till Ziba. Hon är den enda som Ramin gör en sådan tjänst för. Hittills har Chingiz inte fått nys om Ramins existens. Men han har sina misstankar. Han är fullproppad med giftiga kommentarer från Kobra, som hur som helst vill se detta äktenskap braka samman.

Det intressanta är att Saaid inte orkar vara med i dessa intriger. Han är som sin avlidne halvbror Sam. Saaid ägnar sin tid och ork åt sitt eget liv.

Sara däremot är mer lik sin mor. Hon tar i de flesta fall sin mors parti, särskilt i saker där Chingiz är motpart.

Efter några månader har Ziba fått grepp om sitt nya arbete och gör ett bra intryck på sin arbetsgivare. Hon är nöjd med inkomsten. För nu när hon har visat hur duktig hon är och nu när arbetsgivaren har insett vilken skicklig och bra sömmerska Ziba är och vilken potential hon har, får hon mer avancerat sömnadsarbete som ger mer pengar i fickan för henne. Självklart har Ramin ett finger med i detta men Ziba är ingen dålig sömmerska heller.

Anahita är snart ett år. Hon har lärt sig prata lite samtidigt kan hon nästan gå utan att falla. Hon verkar bli en lång och fin tjej. Hon är nu ganska lång för sin ålder.

Ziba vill ha en liten privat födelsedagsfest för Anahita. Hon vet att Chingiz inte är lagd för sånt. Under jul och nyår hände inget. Som om det var vanlig vardag. Men det här är deras dotters födelsedag. De har ett barn ihop och för henne är det hennes första barn.

Tanken på födelsedag och barn väcker en fråga hos Ziba. Hon undrar varför hon inte blir gravid efter Anahita. Först oroar hon sig men sen med tanke på Chingiz ålder och naturens och kroppens funktionalitet tänker hon att samlaget kanske inte inträffade i rätt ögonblick.

Vid närmare eftertanke blir hon glad över att hon inte har fått fler barn. Det räcker med Anahita, tänker hon. Vad skall man göra med en till i detta avskryvda liv? Att ha en till som skall få känna på Chingiz grymhet. Dessutom blir hon mer bunden till detta liv. Nej, tänker hon, hade jag varit lika mogen då som nu, hade jag inte alls skaffat mig barn. Men nu gjort är gjort och jag älskar den jag har men jag önskar inga fler.

Den motsatta tanken planteras i skallen på Chingiz av kompisens på jobbet i och med att Chingiz klagade så mycket över Ziba.

I och med att hans kompis inte kände Ziba och med den bild han hade fått av Ziba trodde han att Ziba var en ondsint person. Han gav en del råd till Chingiz för att hjälpa honom. Han föreslog Chingiz att göra henne gravid och få fler barn för då är det inga män som dras till henne längre.

Chingiz ljög om Ziba till sin kompis. Han ljög om Ziba för alla. Han ville framställa Ziba som den onda makan, som den skyldige och som en blodsugande vampyr. De som inte kände Ziba eller aldrig hade sett Ziba trodde Chingiz. Och som vi människor brukar göra, ge råd och tips till andra om hur de skall göra, hur de skall leva och...

Hur många människor har sabbat livet för sina vänner och bekanta genom sina så kallade vänskapliga råd och vägledning. Om ens vän kommer till en och klagar på sin partner,

bör man avhålla sig från att ge råd. Man bör hålla sig från känslor, inte bli ovän med vännens partner. Man har vare sig sett partnern eller hört dennes version av storyn.

Tänk om vi uppmuntrar varandra till kompromiss och välvillighet i sådana lägen. I stället för att uppmuntra till skilsmässa kan vi föreslå tålmod och diskussion. Då inte vänskap, äktenskap, bekantskap och släktskap sönderfaller.

Ziba vill ta upp sitt förslag till födelsedagsfest för Anahita med Chingiz men vet inte hur hon skall lägga upp det så att det inte blir fel.

Sen Ziba började sitt arbete har hon försökt undvika bråk med Chingiz. Hon har inte önskat något. Hon har inte sagt något emot Chingiz och hon har inte nekat honom något. Ziba har tillmötesgått och behagat Chingiz i alla avseenden.

Våren är här. Det är mars månads början. Stämningen är full av vårkänsla. Det är tid för bra väder, sol och värme. Alla växter kommer snart att knoppas.

Det är denna månad Gud skänkte Ziba en dotter. En dotter hon avgudar. En dotter hon har stora planer för. Hon vill ge henne allt. Hon vill ge henne all sin kärlek villkorslöst.

Chingiz vet inte ens vad det är för datum, så hur skall man skall förvänta sig han skall veta om Anahitas födelsedag. Han brydde sig inte om jul, nyår, bröllopsdag, Zibas födelsedag och sin födelsedag. Varför skall han bry sig om Anahitas?

En som inget känner för något eller någon vet man inte var man har.

Ziba har bestämt sig för att ha ett litet kalas. Först tänker hon bjuda grannarna. Det går inte. Sen de flyttade in i byggnaden har inte Ziba fått umgås med grannar.

Dessutom på grund av Chingiz knöaktiga och oförskämda besök hos dem, vid vilka han klagade på Ziba och förgäves ropade på hjälp, är det inga av grannar som vill träffa Chingiz. Han har skrämt iväg grannarna samtidigt att han har förbjudit Ziba att prata med någon av grannarna.

Därför tänker Ziba ha ett privat kalas, bara hon, Anahita och Chingiz.

På kvällen när Chingiz kommer hem frågar Ziba om det går bra att ha en liten privat fest för Anahita. Konstigt nog säger Chingiz inget emot och säger

- Visst, låt oss fira lilla drottningen. Men bara vi tre.

Ziba är förvånad över att Chingiz överhuvudtaget gick med på förslaget. Men nu när han säger ok, får man sätta igång innan han ångrar sig.

Den 12 april på kvällen har Ziba ordnat med lite mat och en liten tårta. Hon tar fram sin lilla enkla och billiga kamera. Den hade hon fått i julklapp av sin far, innan bekantskapen med Chingiz. Hon tar några foton. Hon hade en filmrulle i den sedan lång tid tillbaka.

Kvällen blir en oförglömlig kväll för Ziba, fastän den var av enklaste slag. Det är första gången det blir firande av något högtidligt.

Det går en vecka och allt rinner som vatten i Zibas liv. Hon har sitt smygarbete och träffar Ramin vid de tillfällen han kommer med ny beställning och hämtar de färdigsydda plaggen.

Livet är alltid i svängningar för oss människor, fast för vissa svänger det häftigare än för andra. Oavsett hur man än har det, bra eller dåligt, roligt eller eländigt, rikt eller fattigt, misär eller överflödigt och ... , så händer saker som vänder på hela ens existens.

Hittills var allt förvisso lugnt och sansat. Men Kobra vill inte se Chingiz tvegitte överleva på något sätt. Hon måste se till att röja sin konkubin ur Chingiz "livs dagbok". Hon har koll på läget på ett vaksammare sätt än Chingiz.

I och med att idioten och självförstöraren Chingiz anförtror Kobra och berättar allt som händer hemma hos sig, har Kobra övertaget i Chingiz liv. Hon vet hur Ziba fungerar och hur hon och Anahita har det. Hon vet vilka svagheter Chingiz har och vilka Ziba har. Kobra känner sin man. Hon vet till exempel att Chingiz inte är en försiktig man i sitt sexliv. Chingiz är en sån som inte använder preventivmedel. Han är en som för sin egen njutning inte vill dra ur sin penis vid utlösning. Han tänker inte på följderna. Han struntar i om Ziba blir gravid och livet blir besvärligare för både honom och henne.

Det har gått ett bra tag sen Ziba födde Anahita. Och med den kännedom Kobra har om Chingiz, är hon nyfiken på varför Ziba inte är gravid.

För att sjösätta sin plan, tar Kobra upp frågan vid ett av de ordinarie besöken herr Chingiz brukade göra hos henne

- Det var länge sedan Ziba blev med barn. Jag tror hon inte kan få fler barn. Hon har säkert gått till läkare och steriliserat sig utan din vetskap.

Chingiz hjärna börjar koka av Kobras påstående och svarar

- Hon vet vad jag gör med henne om hon begår ett sånt misstag utan att tala om det för mig.

Kobra säger inget mer. Hon vet att första anlaget för en ny konflikt är lagt. Och det hade hon rätt i.

Med detta uttalande har den fossiliserade hjärnan på Chingiz satt igång med häftiga signalrörelser som orsakar ökning av adrenalinet och omvandlar honom till en eldsprutande drake med grön bubblig hud.

Så fort han lämnar Kobra är det inget annat han tänker på än att konfrontera Ziba om varför hon, efter Anahita, inte blivit gravid. Är det sant att hon har besökt läkare utan tillstånd av sin herre, för då Gud hjälpe henne.

På vägen hem tänker han intensivt och drar förhastade slutsatser om varför hon vid flera tillfällen har varit ute, enligt tjallarnas rapport. Han övertygar sig om att Ziba måste ha varit hos läkare de gångerna hon gått ut.

Ziba, ovetande om att snart kommer hela hennes värld på nytt rasa samman, sitter och syr. Hon visste inte att Chingiz skulle luncha med Kobra just idag.

Dörren öppnas och Chingiz står överraskande vid dörröppningen. Han märker inte vad Ziba håller på att göra. Han ser inte symaskinen och alla de sytillhörigheter som ligger på golvet runt omkring henne. Det enda han ser är en bedragerska, en lurendrejare som gjort otillåtna saker, enligt honom, för vilken hon måste bestraffas.

Ziba är chockad. Hon blir nervös och tappar andan. Hon vet inte vad den egentliga orsaken till Chingiz stirrande på henne är. Han blänger så ilsket på henne att hon fick en stark känsla av bävande rastlöshet. Hon fruktar för följderna av

denna grymma blick som är riktad mot henne. Det känns som om någon har siktat med sitt gevär (med lasersikte) mitt på hjärtat på henne.

Ziba tror att nu är allt avslöjat om hennes syarbete. Nu när han har fått syn på symaskinen är det kört för gott med alla hennes drömmar. Vad skall hon hitta för ursäkt? Hur skall hon förklara?

- Jag kan förklara, säger Ziba med darrande röst och fortsätter. Det är nämligen så att ...

- Håll käften. Jag vet vad det är. Kom inte med din löjlige ursäkt nu. När gjorde du det?, avbryter Chingiz Ziba ilsket och väntar på svar.

Ziba syftar på en sak och Chingiz på en annan. Frågan är hur och när missförståndet förklaras.

- Ja, för någon månad sen. Men det gagnar oss alla om jag...

- Jaså minsann, det gör det. Men vem gav dig tillåtelse. Har jag tillfrågats om saken? Vem tar du mig för egentligen? Trodde du att jag inte skulle fatta någon gång? Den här gången är det kört för dig. Glöm Anahita och detta liv...

- Nej Chingiz, jag ber dig lyssna på vad jag har att säga. Det är inte som du tror .

- Jag vet. Jag tror inget. Kobra hade rätt. Hon är smart. Hon bryr sig om mig.

Hon visste vilken orm du är. Du ville inte ha fler barn och utan lov steriliserar dig. Jag skall visa dig ...

- Vänta, vänta! Vad i hela friden är det du säger. Vem har sagt att jag har gjort det?

Chingiz var har du fått denna urdumma idé ifrån? Jag har inte alls gjort det du påstår. Skärp dig nu och hör på vad jag säger! Jag har inte STERILISERAT mig.

Chingiz tiger. Han är stum. Vad skall han säga nu? Han sätter sig.

Ziba inser att hans rasande min inte var på grund av det han såg på golvet. Nej, han har inte märkt än att en symaskin ligger på golvet med en massa tyg och annat runt den. Hon förstår att Kobra hade eggat upp honom mot henne.

Kobras tilltag gick snett. Men Ziba väntar på Chingiz reaktion då hans blodfyllda ögon får synen tillbaka och hjärnans funktion blir normal och han märker allt som ligger mitt på golvet.

Vid det här laget har Anahita som satt i hörnet och lekte, rest sig och tagit sig fram till fadern. Hon går runt far som en fjäril runt levande ljus för att dra pappans uppmärksamhet till sig.

Tur att Chingiz är i en lugn fas nu då Anahita är i närheten av honom.

Han upptäcker Anahitas närvaro bredvid sig. Han vänder blicken till henne. Tittar i ögonen på sin lilla flicka som om han aldrig hade riktigt gett sig tiden och lusten att se hur hans lilla ängel ser ut. Han är rörd och sugen på att ta sin flicka i famnen och känna hennes existens.

Chingiz tar Anahita i famnen medan han säger

- Kom min lilla ängel. Kom till far!

Nu är hans faderskänsla plötsligen väckt. För ett tag trodde han att han inte kunde få fler barn, vilket han innan Kobras giftspruta, inte hade någon tanke på. Anahita var det sista barn han fick ha med Ziba.

Ironiskt nog har människan den läggningen att inte inse värdet av det man har förrän det berövas. Man får inte ta allting för givet. En som har en vacker och ung fru begriper inte det förrän allt är förlorat.

Chingiz som hittills inte brytt sig om sina barn, särskild Anahita, är nu benägen att ha fler barn. Varför? Jo, för att för ett kort ögonblick trodde han att han inte har den möjligheten längre.

Dessutom har Chingiz en egen plan för Ziba. Han hade råttts att skaffa fler barn för att sätta fart på familjetillväxten. Därigenom ger han Ziba ett par ärr i livet vid hans bortgång.

Nu när allt har lugnat sig ser Chingiz den konstiga apparaturen och frågar Ziba

- Vad är det där för något?

Ok, det är dags nu för den riktiga fajten. Vad skall hon svara nu då för att inte få honom rasande? Men innan hon hinner tänka färdigt, skriker Chingiz och fortsätter

- Jag ställde en enkel fråga, Vad i helvete är det här?
Ondskans väktare rasar. Han sätter ned Anahita ur famnen och reser sig. Anahita börjar gråta då hon, den lilla oskyldiga varelsen, hör sin far höja rösten. Hon är för ung för att förstå att hennes schakal till far inte skrek åt henne utan åt stackaren Ziba.

Läget är låst för Ziba. Hon måste svara innan han slår henne. Chingiz svor och rasade och höjde knytnävarna. Ziba tog sin tillflykt till hörnan, där hon alltid sitter hopkuren för att skydda sig för de hårda knytnävslagen eller bältepiskor Chingiz bjuder henne på.

Chingiz står och frågar henne en gång till

- Vad är det här? Vill du svara eller skall jag dra svaret ur dig?

- Det är en symaskin jag hyrde för att sy lite kläder åt Anahita. Vi har inte råd att köpa kläder åt henne. Jag tänkte det blir billigare så, säger Ziba hopkuren med huvudet gömt mellan armarna.

Chingiz säger

- Varför har du inte sagt detta till mig?

- För jag fick den idag. Och sen du kom hann jag inte säga något.

Det hade hon rätt i. Sen Chingiz kom in i huset, började han ställa till med bråk och tjafs om barn. Han har redan gjort en tabbe och därför vill han inte göra om den. Han går tillbaka till stolen och sätter sig. Han skäms egentligen för sin första miss. Dessutom det är sant som Ziba säger. Om hon kan sy och det blir billigare så låt henne göra det. Samtidigt som hon har ett göromål på dagarna, slipper han betala för kläder och sånt.

Chingiz är så inne i sina tankar på graviditet och barn att han inte hinner sätta sig in i symaskinsförhöret. Hans misstankar om sterilitet har fått honom så blind att han inte kan se något annat än detta. Hade han inte varit upptagen i denna tanke, hade han dragit ur Ziba hela historien om symaskinen med våld.

Chingiz är en misstänksam person. Han litar inte ens på sig själv. För att vara säker säger han till Ziba

- Jag kräver en förklaring av dig men inte nu. Vi går till läkare imorgon för att undersöka dig. Jag måste vara säker. Ziba som är säker på saken säger inget emot. Hon är bara förvånad över att Chingiz inte slog henne och för en gångs skull slapp hon misshandel.

Nästa dag går Chingiz, Ziba och Anahita till läkare.

Det är bra väder. Solen skiner som en glödande boll mitt på himlen. Inga tecken på moln syns på den blåa himlen. En sån härlig dag borde man ha ägnat sin tid åt utflykt och nöje i stället för att skapa bekymmer för sig och sin familj.

Ziba är lugn. Hon vet att hon inte är steril. Anahita är glad. Hon är ett barn som njuter av sin barndom, om Chingiz tillåter det. Däremot är Chingiz orolig. Han är misstänksam och tror att snart kommer Ziba att avslöjas. Han är inte rädd för skandal. Att ta med sin unga och oskyldiga fru till läkare just för ens egen misstanke. Han tog inte henne till läkare under graviditeten. Inte ens vid förlossningen var en läkare närvarande utan han anlidade en barnmorska. Gud vet vad som skulle ha hänt stackaren Ziba om graviditeten och förlossningen hade fått komplikationer.

Hos läkaren berättar Chingiz att han vill undersöka varför hennes hustru inte blivit befruktad sen första förlossningen.

Läkaren, en man vid 40 års ålder, grått hår, tjocka glasögon med en tjock svart skalm. Han undrar först vem är vem? Han måste fylla i sin rapport och därför frågar han.

- Vad är er relation till varandra?

Chingiz kan inte komma undan här. Han måste säga vem han är.

- Jag är, jag är hennes man, säger Chingiz hurtigt.

Läkaren tror först inte sina öron. Han tystnar för ett kort tag och frågar Ziba

- Vid vilket lasarett var ni inskriven vid förlossningen? Och vem var er läkare? Jag måste se er journal innan jag kan gå vidare.

Nu känner Chingiz sig ställd av frågan. Vilken doktor? Vilket sjukhus? Vad skall han säga nu? Att han är en sån snåljap som inte tog sin kära maka till läkare. Att han, den djävla gnidaren, inte ville bekosta något, inte ens när det

gällde hans fru och hans eget barn. Hur skall man försvara sånt? Vissa människor blir med åren sura och retliga gnidare men Chingiz var en sån redan från början.

Han samlar sig och innan Ziba öppnar munnen, säger han - Glöm det! Vi har ångrat oss. Jag visste inte att detta skulle bli ett förhör.

Kom vi går Ziba!

Läkare blev märkbart konfunderad över uttalandet. Det var första gången han träffar ett udda par. Ett par som inte i det minsta passade ihop.

För att vända på saken, säger läkaren till Chingiz

- Det är helt ok om ni inte vill att jag kontaktar er förra läkare.

Det hade underlättat för mig men glöm det.

Han säger detta för att få Chingiz gå med på undersökningen. Han är nu nyfiken på vad det var som fick Chingiz att få ett utbrott. Varför ville inte Chingiz att han kontaktar deras läkare? Vad är det med detta par egentligen? Hur ...

I hans huvud började tusen frågor snurra runt nu. För att få svar på dess, var det bäst att han tillmötesgår deras, eller rättare sagt Chingiz, krav, för Ziba satt tyst som ett barn som lyder sin far till punkt och pricka.

Chingiz sätter sig ner igen och väntar på nästa fråga från doktorn.

Doktorn vet inte hur han skall ställa nästa fråga för att det inte ska leda till ett nytt utbrott från Chingiz. Han formulerar sin fråga så här

- Låt oss börja med att ta ett blod- och urinprov innan vi går vidare. Är det ok för er?

Han måste vara försiktig för att få Chingiz dit han vill. Därför vill han få en bekräftelse på allt han vill göra innan, så att Chingiz inte drar sig därifrån.

- låt gå för det! Säger Chingiz utan tvekan.

Den dagen nöjde man sig med dessa prov och skickade hem patienterna med en förbestämd tid för nästa provtagning. På vägen tillbaka skiljs de åt. Chingiz går till jobbet och Ziba går hem med Anahita.

Halva den dagen gick åt till detta ärende. Ziba kunde istället sysslat med sitt sömnadsarbete.

Ziba kommer hem frustrerad och förbannad på Chingiz som behandlar henne som sin slav. Hon måste hålla ut än så länge. Just nu har hon inget val. Men det är hårda bud för henne som måste stå ut med honom. Hon orkar inte en dag till och vill befria sig från detta liv som inte har en enda stund av glädje och lugn.

När hon kommer hem träffar hon Ramin stående vid ingången. Hon blomstrar av glädje så fort hon ser Ramin. Han är hennes enda vän. Det verkar ibland vara mer än så. Det sätt hon och han ser på varandra kan beskrivas som en knoppande kärlek.

Ramin är inte så oskyldig heller. Att han dyker upp rätt så ofta hos henne. Att han personligen tagit rollen som springpojke och lämnar och hämtar material till och från just till Ziba, fastän firman har anställda avsedd för detta arbete. Att han från början brydde sig så mycket om Ziba och ställde en massa icke relevanta frågor. Att ... och att, gör honom medskyldig till denna romantik de har sinsemellan.

De är som två olika poler på en magnet som dras till varandra. Ziba som inte fått smaka på kärlekens frukt än och Ramin som är förbryllad av skönheten han fann hos Ziba redan första dagen han träffade henne.

- Hej, vad glad jag blir att se dig här, uttrycker Ziba sig smilande.

- Detsamma här. Hur går det med arbetet? Allt väl? Jag tog med mig symaskinsolja till symaskinen. Jag tror att du inte fick det av oss. Det behövs för att olja maskinen då och då. Symaskinsolja. Vilken ursäkt för att köra ända hit från andra sidan staden för att träffa Ziba. Hon visste att detta var en ursäkt för att ses och det glädde henne oerhört mycket.

- Tack, det var snällt av dig. Vill du komma in?, trugade Ziba fastän hon innerst inne var orolig om Chingiz dyker upp eller om någon skvallrar för honom.

- Nej tack, jag måste sticka. Jag är redan försenad. Men vi syns.

Ramin sticker direkt. Han nästan tappade andan. Det syntes på lång håll att han är intresserad av Ziba. Detsamma gäller Ziba. Hon är inte heller så ointresserad av honom.

Än så länge är allt ok. Ziba har inte varit otrogen mot Chingiz och Chingiz har inte upptäckt Ramins existens än.

Anahita är ett år nu. Hon är en lekfull och glad liten flicka. Hon visar stora tecken på sin duktighet som förvånar Ziba. Hon redan nu bra på att tala, förstås inte som vuxna men mycket bättre än sina jämnåriga. Hon visar stor intresse för målning. Oftas när hon leker sitter hon med färgpenna och papper och ritar av det hon ser på ett sätt som är berömvärt för ett så litet barn.

Ziba har redan lagt märke till Anahitas geniala drag. Hon, som alla andra mödrar, har stora förhoppningar för sin flicka. Tack vare Anahitas enorma intresse för teckning, låter Ziba papper och färgpennor ligga framme.

En gång ritade Anahita av sin docka så konstnärligt och fint att det fick Ziba att häpna. Hittills har Ziba sparat allt Anahita har ritat. Hon känner på sig att hennes lilla gumma kommer att bli ett namn bland de stora namnen.

Allt Ziba gör, Allt hon står ut med är för sin lilla Anahita. Hon är den enda glimten av ljus hon har i sitt liv. Hon vet var hon än är och hur hon än lever, är Anahita hennes dotter och det är ingen som kan ta henne ifrån Ziba.

Det motsatta är Chingiz som aldrig har brytt sig om sina barn och fruar. Han är av säregen karaktär. Man vet aldrig på vilket humör han är. Han är som en kokande vulkan som när som helst kan få utbrott.

April månad går mot sitt slut. Det verkar bli en bra sommar detta år, påstås det enligt väderleksrapporterna på radion. Men för Ziba kan det inte ha någon betydelse än. Vad skall Chingiz göra? Skall ha ta sin familj på utflykt eller skall han och familjen resa bort. Nej, det får Ziba glömma. Hon får vara glad över att få det lite lugnt i sitt vardagsliv. Hon har stora planer för sitt och Anahitas liv. Det vill hon inte fördärva.

Hon lovar sig att inte nämna något som sommarplane-
ringar, resor och nöje med Chingiz bara för att inte skapa rabalder.

Hon knep käften för länge sen om större lägenhet.

En dag, En dag skall hon ge igen. En dag kommer som hon inte är beroende av Chingiz. Då kan hon bestämma över sitt liv. Det är den dagen hon lever för.

När Ziba tänker på skillnaden i ålder mellan sig och Chingiz klandrar hon sig för att hon överhuvudtaget tillät sig bli hans fru.

Däremot när hon tänker på Ramin fylls hon av en känsla i kroppen som ger henne avslappning och avspänning. Hon blir varm i hela kroppen. Ett leende sätter sig på hennes läppar som ett tecken på att hon är omtyckt.

Ramin är hennes drömprins som hon tyvärr träffade lite försent. Hon är bunden i ett annat äktenskap. Hon har gett sitt löfte till en annan för att hämnas sin älskade Saman. Hon har svurit "tills döden skiljer oss åt" inför en annan. Hur skall hon kunna bryta sitt löfte? Det går inte. Hon vill inte göra det, inte för Chingiz skull, nej, utan för den lilla oskyldiga flickan som nu har kommit till denna värld. Hon får sin trygghet hos sin mor. Far är ingen man kan räkna med.

Det är nu det blir svårt för en kvinna att lämna sitt liv och börja ett nytt. Moderskärleken gör att en kvinna offerar sitt liv för sitt barn utan villkor.

Varje gång Ziba tänker på hur hon skall kunna fly från detta outhärdliga liv, är det tanken på Anahita som håller henne kvar. Hon är väl medveten om sin ekonomiska situation. Hon vet att så länge hon inte har egen inkomst, är hon beroende, (som heroinmissbrukare) av Chingiz. Vad skall hon göra om hon lämnar Chingiz. Till sina föräldrar är det uteslutet att gå. Om de vill ha henne, hade de inte gett bort henne till gubben för de tomma löften han lurade dem med. Hos släkten är det också uteslutet. Vem blir då kvar? Ingen, utom främlingen Ramin.

Är Ramin intresserad av att gifta sig med Ziba?! Kommer Chingiz att gå med på skilsmässa? Nej, självklart nej. Han dödar henne hellre än att låtar någon annan få henne. Vad händer med Anahita? Chingiz hämnas på henne genom att ta Anahita. Det är ett hämndalternativ. Eller visar sig Ramin inte vara intresserad av Anahita ... Nej, oh Gud, till och med tanken får henne att rysa till.

Hur som helst ser läget mörkt ut för tillfället och det bästa man kan göra är att hålla ut, jobba hårt, spara pengar så mycket det går. Undvika gräl med Chingiz för att en dag sätta sin plan i verket.

En fredagskväll när Ziba satte och läste gårdagens tidning, kommer Chingiz hem tomhänt och trött. Han är varken på bra eller dåligt humör. Ziba hoppades mycket på att Chingiz skulle åtminstone köpa en ask choklad just för denna dag. Men Vad var det för dag som var så viktigt för Ziba? Chingiz tar av sig skorna och byter om till bekvämare kläder. Han går till köket, öppnar kylskåpet, tar fram mjölken och håller upp ett glas mjölk åt sig. Så fort han håller mjölken ser han hur den har stelnat. Den har surnat så att den liknar yoghurt.

- Fan, vad är det här för satans mjölk? Håller du aldrig koll på vad som finns i det djävla kylskåpet? Vad i helvete gör du på dagarna skriker Chingiz och fortsätter

- Rör på benen nu! Gå och köp mig ny mjölk. Jag vet att kiosken är öppen nu.

Ziba reser sig och utan ett ord tar hon på sig kappan för att köpa mjölk åt sin herre. Det är sent. Klockan är halv elva på kvällen. Det tar en kvart att gå till kiosken hemifrån. Så för henne, om hon går fort, tar det en halvtimme fram och tillbaka.

När Ziba går ut vaknar Anahita gråtande på grund av oväsendet som hennes oduglige far skapat.

Först bryr sig Chingiz inte om henne och håller sig sys-selsatt med tidningen. Men efter några minuter tappar han tålamodet och skriker åt Anahita

- För fan, håll käften! Vad är det med dig nu?

Det gör inte saken bättre att skrika till ett barn. Hon gråter nu mer högljutt. Chingiz går fram till sängen och tar henne i famnen medan han svär åt Zibas usla hushållsskötsel och barnavårdnad.

Sättet att ta Anahita i famnen är den mest idiotiska han kan göra. Det visar sig att Chingiz inte har en aning om hur man tar i ett barn. Han har handen runt midjan på Anahita och håller henne vågrätt som en bok. Precis som om han håller i en rullad tidning i handen har han henne i sitt grepp. Det gör att Anahita får mycket ont i magen och ryggen. Hon gråter mer av smärtan men pappan bryr sig inte.

Ziba kommer hem och ser hur Chingiz misshandlar barnet på det sätt han håller i henne. Hon hinner inte ta av sig kappan, utan går direkt till Chingiz och tar henne ifrån honom, lämnar mjölken och säger

- Varsågod Ers Majestät!

Eftersom hon har lovat sig inte bråka mer med Chingiz och hålla sig lugn till vilket pris som helst, säger hon inget mer. Hon vill inte sabotera sin egen plan. Hon har ett mål att nå.

Ziba undrar vad detta nu var för trick av Chingiz? Vad i hela världen var det frågan om? Mjölk, Chingiz dricka mjölk!? Sen när har han blivit missbrukare av mjölk så att han måste ha det så illa brådiskande i kroppen. Det måste vara ett av hans galna sätt att reta sin fru.

Ziba blev så illa berörd av Chingiz handlande att hon glömt sin förväntan på Chingiz present. Det är Zibas födelsedag idag. För det hoppades hon förgäves att Chingiz skulle gratulera henne, om det nu var besvärligt och dyrt att köpa något. Vad kan man annat vänta sig?

När allt lugnar ner sig och Anahita somnar om, tack vare modern, frågar Ziba Chingiz

- Vet du vad det är för dag idag?

Chingiz, håller på att förbereda sig för att gå till sängs. Han bryr sig inte om vad Ziba sa. Han verkar inte ha hört det. Börjar han bli döv också? Dum är han. Okänslig och kall är han. Självisk och vulgär är han. Stygg och nu fattas bara att till hans långa karaktärslista lägga till egenskapen DÖV.

Ziba frågar igen men höjer rösten lite

- Chingiz, vet du vad det var för dag idag?

Chingiz är nu halvvägs i sängen. Han svarar medan han håller på sträcka ut sig på sängen

- Nej! Hurså? Skulle vi till läkaren idag? eller?

- Glöm det! Det var inget.

Hon struntar i att ens nämna det till honom. Han är inte värd att få veta det.

Hon är lika besviken som hon alltid varit sen hon träffade Chingiz.

Snart är det dags för nästa läkarbesök. Det är något som Chingiz inte har glömt. För när han är på jobbet är det det enda han tänker på. Han är rädd för att det kanske är något fel hos honom. Han använder ingen kondom och han tror inte att Ziba tar något piller. Han är säker på sig men han litar inte på Ziba.

Chingiz är alltid i den tron att Ziba är henne otrogen och att han en dag kommer att avslöja henne.

Varför är Chingiz sådan? Jo, eftersom han själv under hela sitt liv inte kunnat vara någon trogen, inte bara i sexlivet utan även i alla andra avseenden. Eftersom Chingiz vänskapskrets för det mesta har bestått av prostituerade, otrogna män och andra omoraliska människor, skär han alla över en kam.

Dagen för läkarbesöket är kommen. De inställer sig hos den läkare som Chingiz inte gillade förra gången, på grund av hans frågor.

Läkaren har provsvaren i handen och säger

- Jag är glad att se er igen. Proverna visar inga tecken på något fel. Men herr Chingiz Ni måste vara lite mer försiktigt med kosten. Vi fick fram lite, bara lite, högt kolesterolvärde, annars är allt som det ska vara.

Det gladdde Chingiz att höra hur bra han mår och att han fortfarande är frisk som en tjur.

Ziba är lättad för att Chingiz påståenden inte stämde och att han fick provsvaret i ansiktet.

- Nu måste vi ta cellprover av er hustru och sperma av er för vidare undersökning, fortsätter doktorn.

Chingiz frågar undrande

- Vad är cellprover?

- Det är så att vi tar lite, mycket lite vävnad ur livmodern på henne för att testa om ...

- Vem i helsike skall göra det? frågar Chingiz rasande.

Läkaren förstår först inte frågan och undrar varför Chingiz blev så upprörd. Han sa inget konstigt. Han undrar vad Chingiz verkligen menade med sin fråga.

- Förlåt?

- Jag vill att en kvinnlig läkare skall göra detta. Ni djävlar vill utnyttja vartenda tillfälle för att förföra folks fruar. Som jag sa ...

- Herr Chingiz, vänta!, vänta! Ni går händelserna i förväg. Vem sa för det första att jag skall göra det. Detta måste en onkolog göra och det är jag inte. För det andra tror ni att alla är ute efter er fru. Jag är lycklig gift och har fyra barn. Vem tar ni mig för?! Om ni vill kan ni mer än gärna få gå till en annan klinik.

- Chingiz håller tyst.

Han har en gång till skämt ut Ziba inför andra. Att han skämmer ut sig är hans business men att hans fru skall skämmas inför andra och stå med böjt huvud för att slippa se andra i ögonen och vittna om makens oförskämda attityd är en annan sak.

Chingiz fortsätter

- Vem är denna onk., vad det än hette?

- ONKOLOG heter det. Vi har kvinnliga onkologer som tar detta prov. Så ni gode herr Chingiz kan ta det lugnt. Låt oss få det överstökad.

När proven är tagna och de beger sig hem, frågar Ziba

- Vad säger du om att äta innan vi går hem?

Ziba hoppas att Chingiz har kvar de goda minnena sen tiden innan de gifte sig. Hon minns den goda förlovningstiden. Det var ingen höjdare men jämfört med dagens läge var den korta perioden rena paradiset. Hon undrar ibland varför han blev sådan efter giftermålet. Var det så att han fick det han ville, alltså att ligga med Ziba?

Eller att han kanske ångrade sig direkt efter de gifte sig och fick samvetsqual?

Nej, samvete är inget han har. Så det kan inte vara det. Men vad? Är han rädd för att ta ansvar för något? Det kanske är det som skrämmar livet ur honom. Det måste vara det som han försöker fly undan, ANSVAR.

Ziba tänker på vad som händer om hon försäkrar honom om att han inte behöver känna något ansvar och plikt för varesig Anahita eller henne.

Ziba dagdrömmer om att hon står inför Chingiz och säger - "Chingiz jag jobbar som sömmerska nu och tjänar egna pengar. Du behöver inte betala hushåll och sånt. Jag tar hand om oss. Bara på ett villkor. Att du behandlar oss mer rättvist. Att du inte slår mig. Att du inte grälar med mig längre. Att du inte våldtar mig, VÅLDTA, just det!"

Ordet "våldta" fick henne komma tillbaka till verkligheten ur sin bra begynnande dagdröm. Hur i hela världen skall hon få detta i skallen på honom? Hur ...

- Vad sa du? Säger Chingiz

Hon var så långt borta i sina tankar att hon glömde vad hon hade frågat honom om.

- Jo, jag frågade om vi kan äta ute?

- Nej, jag måste till jobbet. Gå hem du och laga lunch! Vem tror du att jag är, en oljeschejk?

Svarar Chingiz och går till jobbet.

Ziba kunde inte förvänta sig mer än det av honom. Hon och Anahita går sin väg mot hemmet. Men plötsligt slår henne en sak.

- jag har mina egna pengar. Nej, dom rör jag inte. Men den futtiga veckopengen Chingiz ger kan jag väl ta lite av och äta ute. Hur skulle han märka det? Hon och Anahita går till en korvkiosk och köper sig korv med bröd. Det var ingen dröm lunch men hon åt ute. Det var det hon ville.

På vägen hem åter går hon i tankarna om att befria Chingiz från hans äktenskapsplikt. Hon tänker på hur hon skall säga detta till Chingiz. Ett stort problem som dyker upp är det vilda samlaget hon får uthärda. Varje gång hon utsätts för samlagen verkar det som om en hel pluton har haft samlag med henne. Den smärta hon känner vid, och efter samlaget sätter ärr i hennes psyke.

Det är det enda hon inte vet är hur hon kan tämja Chingiz. Hon tror sig kunna övertyga och övertala honom om det ekonomiska. Hon är säker på att detta att han inte behöver försörja henne och Anahita gläder honom och att han tar emot detta förslag med öppna armar. Men hur ska samlagsritualen klaras av? Hur skall hon få honom att inse hur plågsamt det är för henne att behaga honom sexuellt.

Hon är villig att ligga med honom, för hon vet att undan kommer hon inte, men hur kan hon få honom att inte få sitt gjort med våld, utan att förbereda och använda sig av lite förspel eller i värsta fall skaffa glidmedel. För det svider och värker så in i katten mellan den tid han stoppar in sin lem med våld i hennes torra vagina tills slidan stimuleras och fuktat sig.

Hennes problem är; hur ska hon säga det till honom. Att få in det i skallen på honom?

Ziba har övertygat sig om att om hon berättar om sitt arbete till Chingiz kommer det att bli annorlunda. Denna tanke var perfekt till det slog henne en annan sak. Vad händer med Anahitas framtid? Om hon skall börja blir familjens försörjare måste hon ha bra ekonomisk grund att stå på. För tillfället tjänar hon inte mycket. Den slår henne plötsligt att Anahitas skola och utbildning kostar mycket.

Nix, det var ingen bra tanke. Hon måste hålla ut och vänta länge tills hon har sparat ihop några slantar annars går hela första planen åt skogen.

Den dagen bestämmer Ziba sig för att fullfölja sin första plan och inte säga ett dyft till Chingiz om sin inkomst.

Efter några dagar besöker Ramin Ziba. Det var dags för att hämta resultatet av arbetet och lämna den nya beställningen. Han är lika glad varje gång han träffar Ziba som hon är.

- Hej Ziba; hur är det? frågar Ramin glad över att se henne igen.

- Jo tack, nu är det bra. Hur är det med dig själv?

Den här gången ger sig Ramin tillåtelsen att gå in i huset. Han är rädd för att ställa till med bråk för Ziba. Så fort han går in förundrar han sig över boet. Tre personer, hur kan de bo så här? Vem kan tillåta sig och familjen att bo med så låg standard och i en så liten lägenhet. Den liknar mer ett fängelse än en lägenhet.

Detta påverkar Ramin så starkt att han frågar

- Hur kan ni bo i en sådan håla?

- Tja, jag vet inte. Vi bara gör det, svarar Ziba förläget.

Hon känner sig förnedrad tack vare kära Chingiz.

- Är han, jag menar din man Chingiz, är han så elak att han låter er bo här i ett enda rum! Jag förstår dig nu när du berättade för mig hurdan han är.

Ramin är ledsen för att det finns folk som utsätter sina medmänniskor för elände och tyranni. Han förstår sig inte på hur en man, en så kallad man i det här fallet, låta sin familj ha det så dåligt och kärvt. Han kan inte hålla inne med sina känslor om Chingiz

- Nej, fy sjutton!; Hur kan den här mannen behandla er så. Han misshandlar dig, han låter er bo så, han bevakar er. Vad är det mer han inte gör. Jag är säkert på att han tar till våld för samlag också.

Där satt den. Mitt i prick. Det var som om att dra ut en av de taggar Chingiz hade tryckt ned i själen på Ziba. Hon brast i gråt så fort hon hörde Ramin säga det.

- Kära vän! Vad skall jag säga? Jag är vanhedrad av den här mannen. Jag gav mig in på ett elände som jag inte kan backa ur. Vem har jag? Ingen. Vad kan jag göra? Inget. Jag är vilsen och ...

- Nej, lilla gumman det är du inte. Du har mig. Jag skall hjälpa dig. Jag förstår dig mer än någon annan, säger Ramin medan han kramar Ziba.

Ziba gråter ut i famnen på honom så att hans tröja blir våt av hennes tårar. Deras blickar möter varandra på nära håll. De ser varandra i ögonen för några sekunder. Som en blomma som knoppas ler Ziba mot Ramin. Han böjer huvudet fram och kysser henne. Hon svarar med att låta honom kyssa henne.

Hon har fått en trogen vän i sitt liv. Tills idag hade ingen erbjudit henne sin hjälp. Den ene som visat intresse för hennes sak var Ramin och idag bekräftade han för henne att han skall stödja henne och hjälpa henne ur detta dilemma.

Den dagen lämnar Ramin grejerna till Ziba och tar med sig de färdigsydda.

De pratar en hel del med varandra och bestämmer sig för att träffas påföljande dag klockan elva. För att grannarna inte skall se henne stiga in i Ramins bil bestämmer sig Ramin för att parkera i nästa kvarter och träffa Ziba där.

Ziba är belåten och glad. Hon ser fram emot att träffa sin Ramin. Ziba hoppas bara att Chingiz spioner inte berättat för honom om Ramins långa besök denna dag.

Chingiz kommer hem på kvällen. Han är glad. Han har ett leende på läpparna. Och dessutom har han köpt lite frukt och godis. Han kommer in och säger

- tjäna på er tjejer. Läget?

Ziba vet inte vad som har hänt men hon är glad att se Chingiz så nöjd och lycklig.

- Hej! Har det hänt något som vi borde få veta? Svarar Ziba i hopp om att han inte brusar upp igen.

Ziba känner inte igen Chingiz. Det är inte vanligt att han ler eller är glad.

Anahita går till henne ropande "Pappa, pappa!"

- Hej lilla ängeln. Kom!, pappa har något till dig lilla söta gumman.

Ännu står Ziba mitt i rummet och undrar om vad det är som har hänt. Har hon hamnat i underlandet eller?

- Jaha, vad föranleder oss äran att se herr Chingiz glada och roliga min, upprepar Ziba sin fråga. Hon håller på att dö av nyfikenhet. Hon är förvirrad och överraskad av det hon ser.

- Visst. Jag har vunnit lite pengar på lotto, svarar Chingiz.

- Nämen, vad roligt! Är det sant? Hur mycket?

- Tiotusen.

Ziba gläder sig mest över att se Chingiz så glad. Pengarna var inte det viktigaste för Ziba. Bara att se Chingiz skratta och unna familjen lite lugn och ro är värt guld för Ziba.

Den kvällen blir en i raden av goda och roliga kvällar.

Chingiz är pratsam och lekfull. Han leker med Anahita. Han kysser Ziba av kärlek och inte för att ligga med henne. Han till och med lovar saker. Han lovar att köpa en TV.

Inget av detta ändrar inte Zibas beslut att inte nämna något för Chingiz om sitt arbete, de undansparade pengarna eller önskemålet om en större bostad. Hon vet att så fort hon begär något, får saker och ting en annan betydelse samt att hans hetsiga humör vänder sig till ursinne. Dessutom tiotusen är inte mycket. Det är inte tillräckligt för att skaffa sig ett bättre liv.

Med de planer han redan har för pengarna, lär det inte dröja länge förrän han sätter sprätt på dom.

Ziba är däremot glad över att hon skall träffa sin Ramin imorgon.

Den natten fick hon knappt sova. Hennes tankar snurrade runt ett ämne, Ramin.

Nästa dag, nöjd med tillvaron, går Chingiz till jobbet. Ziba sätter direkt igång och förbereder sig för att gå ut med Anahita. Hon har sitt rendezvous idag.

Prick klockan elva står Ramin på avtalad plats. Några minuter senare, ser han sin blomma komma fram till honom. De åker därifrån.

I bilen sitter Ziba fram och Anahita i baksätet. Han frågar

- Gick det bra? Har Chingiz gått till jobbet?

- Inga problem.

- Hur känns det Ramin?

- Hur så?

- Nej jag bara undrar. För mig känns det lika spännande som skrämmande.

-Vad säger du för något?

-Varför skrämmande? Jag är glad att få träffa er.

- Du vet Ramin, jag trodde aldrig att jag skulle träffa någon annan än den man jag älskar ...

- Menar du att du älskar Chingiz!?

- Nej, för Guds skull! Nej, Han är djävulens advokat. Jag menar den man som skulle bli min make. Men nu när mitt öde inte stämde med mina drömmar och jag fick en man vars existens är min stora sorg, dras jag till annan, i detta fall du.

- Jag är glad Ziba att det blev jag som fick träffa dig. Jag har tänkt på saken sen vi träffades igår. Du kan begära skilsmässa och ta Anahita med dig till mig. Jag kan ...

- Ramin, kära Ramin, sakta i backarna. Chingiz umgänge har inte gett mig något annat än dåligt uppförande.

Ramin jag tror inte att det är så lätt som du säger. Men för att inte förstöra dagen, låt oss njuta av denna ljuva tid vi är tillsammans.

Ramin säger inget mer. Han vill inte pressa henne eller ha bråttom.

De går till en restaurang och pratar om allt möjligt. De äter gott, skrattar, blir ledsnå över varandras sorgsna berättelser och faller för varandra mer än dagen innan.

Ziba berättar för honom om sin första älskade Saaid. Hon berättar hur hon på eget bevåg förstörde sitt liv när hon upptäckte Saaid's svek. Hon anförtrodde sig Ramin alla sina hemligheter. Hon drog även upp hur Chingiz sexuellt misshandlar henne.

Ramin som hör allt detta blir mer och mer berörd så mycket att vredets frö växer i hans hjärta. Han dras mer till Ziba än förr.

Ziba försöker få Ramin att inse vilken röra hon befinner sig i. Hon måste på något sätt frigöra sig från detta med livet i behåll. Hon kan inte, för Anahitas skull, bara dra sig ur.

Den dagen är första dagen för Ziba att falla i kärlekens nät och bli kär i Ramin. Hon befinner sig nu i en farlig situation som kan kosta henne livet.

Än så länge går allt bra. Chingiz har inte misstänkt något. Ziba har inte varit otrogen heller, utan hon har känslorna riktat åt någon annan än Saaid. Hon har aldrig känt något för Chingiz. Nu är det enda hon känner för Chingiz hat och vrede. Sen Saaid svek henne, låste hon sina känslor i hjärtats kassaskåp och förträngde alla sina känslor mot män. Det enda som hon fick ta ut ur skåpet var moderskärleken, tack vare Anahita.

Dagarna går. Ziba och Ramin har inte hunnit träffa varandra fler gånger.

Chingiz påminner Ziba om läkarbesöket i morgon. Det är bra för Ramin kommer dagen därpå och det vill Ziba inte missa.

Dagen då resultatet på proven skall visa vad som egentligen är på gång och varför Ziba hittills inte har blivit gravid.

Ziba hoppas bara att allt går bra. Hon hoppas att Chingiz behåller kvar sin glada min efter besöket. Hon tänker på den kvällen då Chingiz vann på lotto. Hon har inte sett någon TV som Chingiz hade lovat skaffa men hon bryr sig inte om TV. Det viktiga är Anahita i första hand och sen Ramin.

Fastän hon och Ramin inte har träffats så ofta och fastän de inte haft tillfälle att bättre lära känna varandra, känns det för Ziba som om de känt varandra i många år.

Hos läkaren sitter Ziba självsäker och förväntansfull och väntar på svar från doktorn om att hon inte har något fel på kroppen.

När läkaren kommer in i rummet, säger han direkt

- Tyvärr måste vi göra en mer utförlig undersökning. Det har dykt upp något som vi måste kolla igen för säkerhets skull. Om ni ...

- Vänta doktorn.

Vad då för komplikationer? Säg vad det är. Ut med språket!

Chingiz avbryter läkaren raskt och vill ha ett tydligt svar. Han tror att hans misstankar om Ziba kan bekräftas. Han vill därför, utan att läkaren förvränger orden, få veta vad det är för fel.

Läkaren ser ingen annan utväg än att säga som det är. Han vet att förr eller senare måste han säga vad det är de kommit fram till. Men han vill inte skrämma patienten innan de är säkra på sin sak. För att slippa en massa frågor säger läkaren.

- Jag kan bara säga att er hustrus provsvar är helt ok. Men det är er vi vill göra lite fler tester på. Om ni följer med mig

...

- Släpp mig! Vad i helvete sa du? Att det är fel på mig. Aldrig i livet. För fan, fasingen! Du din djävel du vill skicka mig till graven och snärja min fru! Jag vet. Jag såg det i ögonen på dig förra gången direkt när du tjafsade om anko... vad fan den än hette.

Det blir ett himla liv i kliniken. Hans galna utbrott fick alla att rusa in i rummet och se vad som hade hänt. Sjuksköterskor, andra läkare och diverse personal försöker lugna ner honom för att inte andra patienter ska störas.

Han återfår så småningom kontrollen över sina känslor och sätter sig. Han andas tungt och känner sig yr.

Chingiz kan aldrig acceptera att något är fel på honom. Han är livrädd för operation och läkarundersökningar. Han tror att det är lika med döden när man hamnar i händerna på läkare.

Läkare i Chingiz ögon är slaktare som älskar att skära i folk med knivar och sy ihop dom igen.

När han väl tagit sig samman, ombeds han att följa med till labbet. Det tas en ny sädesvätska för test.

Den här gången gick det inte lika lätt som förra gången. Han kunde lätt runka och få ur sig sperman. Idag däremot var han så spänd och upprörd att det tog en timme innan han fick den att stå.

På vägen därifrån svor Chingiz hela tiden. Ziba vågade inte göra något än att följa honom, tyst som en hund, vars husse drar den i kopplet med sig.

Chingiz är väldigt upprörd. Han är ilsken för att han fick framställas som den sjuke. Han är lika rädd som han är förbannad. Vad händer om det är något allvarligt med honom?

Han tänker att det kanske är doktorsn trick att hämnas på honom för hans usla beteende. Kanske han bara vill retas för att Chingiz betedde sig så gräsligt mot honom. Kanske Ziba har talat med honom innan och bett honom djävlats med honom. Eller är det möjligt att hans provsvar blandades med någon annans?

Å andra sidan är det Ziba som tänker på vilket elände som nu kommer att drabba henne, Hon som trodde att hon skulle slippa bråk för ett tag. Hon vet att när Chingiz i kväll kommer hem är det säkert något som kommer att hända. Den här gången har hon onda aningar. Hon blir rastlös av tanken. Hon får panik av att tänka på sånt.

När de skiljs åt, säger Chingiz inte ens ett "hej då" till henne. Hon sticker hem för att börja sy sina grejer. Hon skall träffa Ramin i morgon. Det känns inte bra. Det börjar bli för stressigt tycker hon. Tänk om Chingiz upptäcker detta. Han kommer att ta livet av henne.

Chingiz går till jobbet upprörd. Det känns inte bra. Allt känns negativt.

Chingiz kunde inte koncentrera sig på jobbet. Han hade mycket att tänka på. Han tänkte på sitt testresultat, som han kommer att få om några dagar. Han tänkte på Zibas graviditet. Han tänkte på Kobras påstående och anklagelser om

Ziba. Han tänkte på sitt banklån som han tagit och därmed försämrat sin ekonomi. En kort stund tänkte han på Sam och att han inte kontaktades av någon efter begravningen. Just detta väckte en fråga hos honom, vad hände med arvet? Sam hade säkert någon förmögenhet? Vem eller vilka ärvde den?

Han kunde inte heller höra sig för. Han vågade inte ta reda på det. Särskild nu när han inte ens deltagit vid sonens begravning. Ännu mindre vågade han höra av sig till eventuella släktingar från Sams makas sida.

- Asch, det är säkert Sams frus släkt som tagit allt Sam hade. Djävla tjuvar. De är som nekrofiler. Fan ta dem.

Detta säger Chingiz av avundsjuka för att han tycker att han inte fick ärva något av Sams arv, hur mycket det än var.

Det lustiga är att Chingiz aldrig tog sig an någon familjemedlem. Nu var han förbannad för att han inte fick vara med när arvet fördelades.

Plötslig kom han på andra tankar. Hans bror, Parviz, till exempel, som han inte hade hört ett dyft av sen hur länge? Ett, två, tio, trettio år? När var det sist de sågs? Eller när besökte han sin avlidna syster Lailas och kära moderns Effats grav?

Allt detta rörde sig i skallen på honom. Han börjar bli senil kanske. Så länge har han försökt hålla sig i gång men han kan inte fly undan ålderdomen.

Han jämförde sig med Ziba och inser hur hon är på väg att bli vuxen och att hon nu är i sina bästa år. Att hon har hela livet framför sig gjorde Chingiz både svartsjuk och avundsjuk på en gång.

Han visste att han högst har några år, fem eller tio år, till med Ziba. Men sen måste han ta sitt pick och pack och bege sig till evigheternas land. Den vägen vandrar vi alla. Detta skrämmer Chingiz. Han som inte har en enda god gärning i sitt livs dagbok. Han som vet att han inte varit någon omtyckt figur och att hans elakhet har retat många under åren, blir rädd för döden. Vad händer? Vart kommer jag att hamna, helvete eller? Även om det inte skulle finnas paradiset och helvete blir man rädd för döden.

Man vet inte vad som händer mer än att ens kropp förvandlas till jord. Men är det bara det? Att man inte finns längre, precis som innan man föddes. För det är sant att man inte finns förrän man är född. Så detta måste även gälla döden. Usch vilket ...

Han drogs så djupt in i dessa tankar att han plötsligt huttrade till. Han reser sig och sticker ut utan ett ord till kollegan.

Han tar sig hem tidigare än vanligt. När han är framme ser han hur Ziba är sysselsatt med sitt arbete och Anahita som sover i deras säng. Han ser Ziba sittande på golvet på ett sätt som gör att hennes röda trosa syns under kjolen. Det gjorde ett djupt sextigt intryck på honom.

Utan förvarning går han fram till Ziba. Läger henne på golvet. Drar av sig sina byxor och vill på börja sitt samlag. Ziba är inte chockad längre men är ställd över hans ojusta beteende. Att han våldtar henne när han vill och att hon får finna sig i detta utan vidare.

Han sliter sönder hennes trosa och för in sin lem med tvång i henne. Hon håller andan av smärtan. Hon lider då han med snabba ryck drar den fram och tillbaka i hennes slida. Åtminstone är hon glad att Anahita sover och inte bevittnar ett sådan djurisk akt av sitt monster till far.

Men något ovanligt händer. För första gången i hela hans sexliv håller han inte stånd i hela akten. Den lilla trogne soldaten känner sig sliten. Det kanske snart är dags att pensionera sig efter så många år av tjänstgöring dag och natt, i tid och otid, med alla möjliga och omöjliga kommandouppdrag den fått. Han borde ge den en guldklocka för alla troget tjänade och hängivet dyrkade år.

Det har nått kulmen i elände för honom. Han var på dåligt humör redan innan han började våldtäkten. Nu mådde han värre. Hans stolthet är krossad inför ögonen på Ziba. Han har aldrig känt sig så förödmjukad inför en kvinna i hela sitt liv. Hans potens har aldrig svikit honom. Nu ser han sig som en impotent och föråldrat gubbe inför Ziba. Hans ära är besudlad.

Han försöker igen, i hopp om att detta var ett kortare motorstopp. Men så var inte fallet. Soldaten har entledigat sig från uppdraget och dragit sig tillbaka.

Blodet börjar koka i ådrorna på honom. Han reser sig medan han svär åt Ziba och sitt liv. Han skyller på Ziba att hon har säkert en älskare och är honom otrogen. Chingiz anklagar Ziba för att ha förhållande med någon annan.

Så fort Ziba reser sig och vill försvara sig, slår Chingiz henne på käften. Anahita vaknar av rädsla och börjar gråta. Ziba bönfaller Chingiz och säger

- Snälla Chingiz, jag ber Dig, lyssna på mig. Jag älskar dig. Jag har ingen annan. Jag är inte med någon annan. Varför gör Du så? Varför slår Du mig? Jag är din fru för Guds skull. Har jag inget värde för Dig?! Vad har ...

Ziba är tårögd. Hon tar upp Anahita ur sängen och försöker lugna henne samtidigt som hon vill ha henne i famnen för att Chingiz inte ska kunna slå henne.

Förgäves är detta försök. Chingiz slår till Ziba med en häftig örfil utan förvarning. Ziba försöker att få honom ta sitt förnuft tillfånga men det hjälper inte.

Hon tappar kontrollen och faller med Anahita i famnen på symaskinen mitt på golvet. Anahitas huvud slår i apparaten så hårt att det dunkar i hela rummet. Ziba är skräckslagen. Ziba träffar symaskinen och får en fruktansvärd stöt i nacken. Hon tänker mer på Anahita än på sig själv. Hon är livrädd för Anahitas skull. Vad hände henne? Hon rör sig inte längre.

Anahitas ögon är vidöppna utan att dom rör sig. Hon ligger på golvet med halva ansiktet täckt av blod. Ziba skriker

- Mördare, mördare. Du dödade min Anahita.

Hon tar Anahita i famnen. Anahita är livlös. Inget tecken på liv finns i henne längre. Hennes skalle hade spruckit av stötten. Öronen på henne blödde innan hennes blod till slut stelnade i ådrorna på henne. Hon fick sitt liv avkortat av sin kära far.

Ziba gråter oavbrutet och ropar sin älskade dotters namn. Hon förbannar Gud för att han inte ha varit barmhärtigt mot henne. Hon svär åt sin far och mor som lämnade henne i händerna på djävulen. Hon är förkrossad. Hela hennes dröm gick åt helvete. Hon är lamslagen.

Chingiz, den grymme skiten, är dödstyst, chockad över händelseutvecklingen som lett till mord. Han är mördare. Han dödade sitt barn.

Chingiz sitter på golvet. Han stirrar blint på Ziba som har den döda Anahita i famnen och gråter. Han ser hur Zibas klänning är fläckad av den röda färgen av Anahitas blod. Hur Anahitas blodfläckade huvud, livlöst ligger på moderns axel. Hon rör sig inte längre. Hon varken gråter eller skrattar.

Chingiz ser på henne och minns då Anahita brukade komma till honom varje kväll han kom hem. Han minns hur Anahita ropade pappa, pappa!

- Herre Gud, vad har jag gjort! Vad har jag gjort! Svara din förbannade tysta varelse som inte ens vågar visa dig för oss som du själv har skapat.

Det är första gången Chingiz skriker så åt Gud. Det är nu all hans smärta dyker upp ur arkivet i hjärnan på honom. Hans eländiga liv som inte gav honom något än smärta och lidande. Han fick aldrig chansen att få ett normalt liv. Om hans far inte hade lämnat honom i sticket. Om han inte hade hamnat i händerna på den svinaktige morbrodern, Hassan. Och utan honom hade han kanske fått leva som många andra ett normalt liv.

Ziba reser sig. Hon går till duschen. Chingiz sitter på golvet med huvudet mellan händerna och ansiktet vänt mot golvet. Ziba vill tvätta ansiktet på Anahita. Hon vill göra henne ren och fin. Hon är i chocktillstånd.

Chingiz reser sig och går till sängs. Han vågar inte gå till Ziba. Han vet att han måste anmäla sig till polisen. Nu ser han fängelselivet framför sig. Mord eller dråp. Det spelar ingen roll det blir ett antal fängelseår.

Han börjar gråta. Det är första gången i sitt liv han gråter. Men för vad? För att ha dödat sin Anahita. För att avsiktligt eller oavsiktligt dödat ett oskyldigt barn som inte hade gjort någon illa!

Ett barn som gav sin mor hopp och glädje om framtiden. Ett barn vars existens frambringade ljus i en ung mors tillvaro.

Eller gråter han för sin ännu mörkare framtid? För att han nu kommer att tillhöra den brottsliga samhällsklassen. Att han nu kommer tillsammans med mördare, tjuvar och andra kriminella varelser.

Tanken på fängelset skrämmer livet ur honom. Han gråter för det som kommer att hända honom men dessutom är han sorgsen över Anahitas död.

Chingiz darrar av rädsla. Han är nedslagen och ser bedrövad ut. Han ligger på rygg i sängen. Hans ögon är slutna och hans tankar är långt långt borta. Han har gett upp hoppet om ett fortsatt liv i det fria samhället. Han ser sig som en fånge, placerad mellan fyra murar. För honom är det slut med friheten. Han är nu berövad sin frihet på grund av sin egen elakhet och ilska. Han tycker att han nu bestraffas för all ont han gjort alla genom åren.

Chingiz tänker som tidigare idag, om helvetet, om onda gärningar och sånt som gällde hans son, hans bror, hans syster och modern.

Han är övertygad nu om att helvetet och paradiset existerar. Att allt gott och ont är något vi själva skapar och orsakar. Är vi goda, lyckas vi bra i livet. Är vi onda, bestraffas vi.

Vad har han gjort i alla dessa år annat än att vara elak, okänslig, kall och egoistisk? Han har aldrig glatt någon. Aldrig har han hjälpt någon. Inte ens sina barn har han brytt sig om. Ännu värre är det för hans fruar som lidit så mycket på grund av hans ondsinhet. Varför tillät han en prostituerad att bli med barn med honom och som ledde till hans mors dödsfall? Varför blev Kobra så grym och illasinnad? Varför gifte han sig med en ung tjej?

För sin egen njutning i livet, för sitt världsliga och sexuella behov, förslavade han sina käraste och närmaste. Han tillät sig förstöra andras liv för egen vinning. Chingiz tänkte aldrig på någon annan än sig själv. Och nu idag, i detta ögonblick, fick han straffet för alla sina synder. Han får nu uppleva hur det känns att leva i misär och rädsla. Han får nu bita i livets sura äpple och smaka på elände och vanmäktighet.

Han, den grymme sonen till Kobra, kommer att hamna på de ställen där han inte har en chans att knysta om något. Han kommer att hamna bland fångar som inte är rädda för att begå grova brott som mord och misshandel. Sådana som våldtar den de finner svag och försvarslös. En gröngöling som Chingiz är som ett stycke lammkotlett för den undre världen.

Gud vet hur många gånger han måste böja sig för att ta upp tvålen i duschrummet.

Han vet att han inte kommer levande ut ur den hålan.

Ziba, stackars Ziba. En ung tjej som mist allt hon haft på grund av livets orättvisa spel. Hon tvättade Anahitas livlösa kropp och svepte henne i badrumshandduken. Hon tar henne i sin famn och kommer ut. Hon ser hur Chingiz ligger i sängen med slutna ögon, försjunken i sina tankar.

Hon önskar honom död. Hela hennes liv har gått förlorat nu när hon inte har Anahita hos sig längre.

Ziba är full av vrede. Hon är psykiskt krossad i tusen bitar och fysiskt är hon illa däran. Hon är i ett så dålig sinnestillstånd att hon inte känner någon värk i kroppen. Hon har fått ett revbensbrott men har inte märkt det än på grund av chocken. Det måste ha gjort enormt ont då hennes nacke slog i symaskinen, men hon känner ingen smärta än Anahitas bortgång.

När hon ser Chingiz liggande på sängen och när hon ser sin älskade dotter död i sin famn, beslutar hon sig för att föra far och dotter närmare till varandra. Hur som helst var det Chingiz som dödade Anahita och för det får han acceptera följderna.

Hon tänker att nu när Chingiz inte tillät Anahita leva och nu när han skänkte gåvan döden åt henne, måste han ta emot denna gåva av en annan.

Ziba är ursinnig. Hon ser inget annat än hämnd nu i sina tankar. Hennes ögon är fyllda av blod och hennes inre jag är i desperat sug efter mer blod.

Den okontrollerade törsten på blod härjar i hela hennes kropp.

Hon är hämndlysten. Denna girighet på hämnd växer så snabbt i henne och fyller alla hennes celler med sitt gift att hon inte ser, hör eller vill något annat än Chingiz blod.

Hon har omvandlats till en blodsugande vampyr i nattens mörker, vilken desperat svävar i luften med skarp blick ned på marken efter vandrande blodsäckar; människor.

Zibas fördärv har nått sin kulmen. Hon inser den bittra verkligheten att hon inte kan få Anahita tillbaka till liv igen.

Att Anahita är borta för gott. Hennes kropp har kallnat och håller på att stelna i famnen på sin mor.

Hon går till kokvrån, tar fram kökskniven.

I ena handen har hon Anahitas lik och i den andra håller hon ett stor kökskniv. Hon går fram till sängen, i vilken Chingiz ligger i dvala. Hon höjer handen, siktar på hjärtat på det liggande odjuret och faller den rakt mitt i bröstet i hjärtat på den sextiosexåringen, som ingen älskade.

Ett vrål, ett skrik, ett oartikulerat ljud frambringat med starkt gäll röst fyller hela rummet och bryter den stumma tystnaden.

Chingiz öppnar ögonen av smärta. Han ser Ziba stående vid sängen med Anahita i famnen svept i handduken.

Han ser sig liggande på rygg i sängen med en kniv i bröstet, så djupt att det bara den svarta plast handtaget på den är synlig.

Hans hjärta håller på att slå de sista slagen.

Snart är det dags för att ta farväl av denna världen för honom. Det är de sista andetagerna han tar.

Ziba tittar på honom och säger med ett oskyldigt leende - hälsa min Anahita när du träffar henne. Var inte dum mot henne!

Säg! låt icke rädslan sätta oro i din själ för mor är dig snart tillkommen.

Chingiz blod forsar ut ur bröstet. Han kan inte prata längre. Hans mun är fylld av blod. Han drar sin sista suck.

Ziba lägger Anahita i famnen på honom och täcker över dem med en filt.

- Sov ni! jag är här. Jag skall ta hand om er.

Hon säger detta och går tillbaka till sitt syarbete. Hon gör allt i ordning igen, sätter på radion och börjar sy plaggen som Ramin skall hämta imorgon.

Ziba jobbar till midnatt utan minsta bekymmer, som om hon har fått ro i sin själ, gör färdigt resterande och sista delen i sitt arbete.

Efter det när hon är klar, packar hon symaskinen och ställer allt i ordning. Hon viker alla sydda plaggen i en hög och ställer symaskinen bredvid. Hon slänger allt skräp, tar fram papper och penna och sätter sig vid bordet.

Hon skriver. Ett brev till Ramin inledande med; "Till min älskade Ramin".

Den som gav mig stunder av ömsesidigt kärlek som Gode Gud har utrustad oss människor med. Den som gett oss förmågan att älska och bli älskade.

Jag skrivet dessa rader till Dig som gett mig en glimt av värme i mitt kalla liv. Till Dig som bringade ljus i min mörka natt. Och till Dig min älskade som fick mig känna mig levande igen.

Tyvänn har ödets grymma och obarmhärtiga hand för en sista gång bjudit mig på en av sina tunga örffilar som skrämt livet ur kroppen på mig. Nu när Gud, den allsmäktige, har sträckt fram sin hand och inkallat mig till sitt rike, måste jag lyda honom och bege mig in till hans land.

Min Anahita har redan bosatt sig hos sin Gud i väntan på sin mor. Jag kan inte svika henne eftersom hon är så ung. Det är just nu hon behöver sina föräldrar.

Eftersom jag inte ville göra Dig, min älskade, besviken och eftersom jag inte ville lämna arbetet ofärdigt, sydde jag de sista plaggen och därmed har jag fullföljt mitt avtal på denna sista beställning.

Jag kommer att alltid tänka på Dig och glömmer aldrig de korta stunder vi träffades.

Jag hoppas att Du får ett bra liv och lyckas i din karriär.

Jag glömmer aldrig den enda ljuva kyss vi fick skänka varandra.

Din tillgivne vän
Ziba"

Efter att hon skriver klart sitt brev till Ramin, kysser hon papperet så att hennes läppstiftsavtryck sätts på som sigill.

Hon låter brevet, tillsammans med dagboken, ligga på bordet med pennan liggande på det, så att den som kommer in ser det.

Hon gör huset i ordning och ställer allt på sin plats.

Hon går till badrumsskåpet och tar fram två öppnade valiumflaskor och en burk aspirin som fanns där. Sen öppnar hon kylskåpet och tar fram hostmedicinen.

Valiumet tillhörde Chingiz som han nästan aldrig använde.

Hon håller i sig pillren några åt gången och tar en klunk hostmedicin efter för att få ner pillren.

När hon har hållt i sig allt detta, slänger hon de tomma flaskorna och burken i papperskorgen.

Hon låser upp dörren och låter den vara på glänt, för att folk lätt skall kunna komma in.

När hon släcker alla lampor och radion, går hon fram till sängen. Hon knuffar Chingiz längre in åt väggen för att kunna lägga sig hos honom. Hon lägger sig till vänster om Chingiz med Anahita i mitten och drar på sig och dom den andra filten.

Det dröjer inte länge innan hon faller i djup sömn.

Tre varelser ligger i dödsbädden bredvid varandra.

Änglar och andra övernaturliga varelsers existens känns i hela rummet. Medan Satans lärjungar dansar och sjunger av glädje, sörjer Guds änglar över de oskyldiga liv som gått till spillo.

Äntligen har Kobras häxeri effektuerats. Hon önskade sig detta äktenskaps undergång och det fick hon.

Nästa dag klockan elva knackar Någon på dörren. Det är Ramin enligt avtalad tid med Ziba.

Han märker att dörren är öppen. Inget ljud hörs inifrån rummet på andra sidan dörren.

Han anar oråd.

Men hur som helst måste han kolla läget. Han öppnar dörren försiktigt och ropar

- Hallå! Är någon hemma? Fru Ziba?

Inget svar. Han vågar knappt gå in. Man vet aldrig vad som kan ha hänt.

När han öppnar dörren ser han att rummet är städat och allt ser fint ut, åtminstone från den vinkel han ser rummet.

Han tror att de kanske gått ut och glömt att låsa dörren. Eller att Ziba är här någonstans i närheten.

Han väntar någon minut för att se om Ziba dyker upp eller ej men han är orolig. Han vet hur Ziba har det och att hon inte kan lämna huset så här, såvida det inte har hänt något som fick henne lämna allt i sticket. Ramins tankar går vilt i skallen på honom. Han är på vildgissningsturen. Han vet inte än vad som har hänt. Han kan inte ana vilket elände som drabbade Ziba och hennes familj.

Efter några minuter tänker han gå in och se sig om. Han tar mod till sig och kliver in i rummet. Så fort han stiger in ser han till vänster tre personer liggande i sängen under täcket.

Han vet på en gång att detta inte är normalt. Att de skulle sova till mitt på dagen och inte ens höra honom ropa samt med dörren öppen hela natten.

Han blir rädd. Vad kan ha hänt. Skall han fram till dem eller kalla på polisen eller grannar?

Han tar några steg fram till sängen och ser genast deras vita och livlösa ansikten. Ramin rusar ut och bankar på grannens dörr. Grannen öppnar dörren förskräckt och frågar

- Vad är det ...

- Kom, kom och se!

Ramin drar mannen i sin morgonrock in till Chingiz hus och visar honom. Mannen säger, springande därifrån;

- Gud, vi måste ringa polisen.

Ramin står där stirrande på sängen. Det är nu han fattar vad som har hänt. Det är nu han har vaknat och sett tre döda kroppar liggande i sängen.

Han vänder sig och tittar runt. Han ser brevet. Tar upp det och läser.

Hans ögon fylls av tårar. Han känner sig sorgsen. Han gråter av besvikelse. Han blir djupt ledsen för att han inte kunde ha förhindrat det. Han tycker att han har svikit henne. Han klandrar sig för att han kunde ha hjälpt henne tidigare så att detta inte skulle ha inträffat.

Grannen kommer in med sin fru. Frun envisades att följa med och se med egna ögon.

- "Gode Gud, av jord är vi komna och till jord skall vi varda" säger grannens fru.

- Jag ringde polisen. De är på väg, informerar grannen Ramin och frågar

- Vem är du?

- Jag heter Ramin. Hon, Ziba, jobbade för oss med sömarbete, säger Ramin med hickande röst och tårögda ögon.

Polis och ambulans dyker upp. Efter undersökning och förhör klaras allt upp. Men Polisen ville tala lite mer med Ramin på grund av Zibas brev.

Han berättar ärligt att de kände sig dragna till varandra men de hann aldrig komma så långt.

För Polisen var det självklart vad som hade hänt men man ville inte missa något.

Det var inte konstigt att ingen av grannarna dök upp tidigare, för grannarna var vana vid deras gräl och skrik. De trodde att detta också var ett av de vardagliga bråken detta par hade. Grannarna var till och med trötta på denna familj men hade inget annat val än att hålla sig borta ifrån dem.

Polisen meddelade Kobra och Zibas föräldrar om händelsen.

För Kobra var det rena succén. Det var som om hon föddes på nytt. Nu fick hon leva utan bekymmer i resten av sitt liv. Hon ville inte se honom med någon annan men nu när Chingiz trots detta hade gift sig, ville hon inget annat än att sabba livet för honom.

För Zibas föräldrar blev det sorgedagar men livet måste gå vidare och med tiden har man vant sig vid sin käras bortgång. Den dagen de gick med på att gifta bort sin dotter med en gammal man, som praktiskt taget kunde vara hennes far eller farfar, har de redan visat hur mycket de älskade Ziba.

För Ramin var detta hans första krossade hjärta. Sättet kändes grymt och smaklöst. Han gillade Ziba och ville henne det bästa i livet men han trodde aldrig att deras vänskap skulle få en sådan hemskt och abrupt slut.

Ja, kära läsare, livet är fullt av goda och onda överraskningar. Många är av den tron att ens öde är bestämd i förväg. Men om det är så, vad ska man då ha hjärnan till. Hjärnan med egen tankeförmåga och styrka att välja riktning och besluta vad den vill.

Gud har skapat oss och gett oss vilja att själva gå den väg vi vill vandra.

Så vi får skylla oss själva för det som händer och får inte skylla på Gud eller på andra.

Slut på det elände livet.
Sov nu lugnt och fritt från smärtor
fortsätt att leva i himmelska friden.

Presentation

Akram Monfared Arya

- Irans första kvinnliga pilot med certifikat för yrkestrafik
- Författare
- Poet – med hittills tio böcker

Akram Monfared Arya föddes i Teheran 1946. Hon betraktas som en av de mest aktiva bland iranska kvinnor.

År 1974 efter att ha varit gift, tog hon åter upp studierna samt började ta flygktioner. Detta lyckades hon med trots sin roll som hemmafru och mor till 5 barn.

Akram började med att ta flygcertifikat för segelflyg genom imperial Airo club på flygplatsen Doshan-Tapeh.

I samma klubb fortsatte hon med att ta certifikat på Ghaleh-Morghi, för en- och tvåmotoriga plan.

Efter att ha fått sitt andra flygcertifikat, fortsatte hon sina flygningar fram till år 1979 då den Islamiska revolutionen satte stopp för hennes fortsatta flygande.

Akram är den första kvinnliga piloten i Iran efter prinsessan Fatemeh Pahlavi.

Parallellt med sin karriär som pilot, jobbade Akram som studieledare och konsult på två olika försäkringsbolag: Tehran och Iran-Amerika Försäkringsbolag.

För att visa att kvinnor är lika dugliga som män på mansdominerade områden tog Akram körkort för tunga lastbilar samt bussar.

Kort efter revolutionen lämnade hon Iran med sina barn och immigrerade till Sverige. Trots att hon var ensamstående förälder, lyckades hon öppna och driva en liten restaurang i Jönköping samtidigt som hon fortsatte uppfostra sina barn som idag är framgångsrika och har egna familjer.

Ett nytt kapitel i hennes liv började 1998 då idén föddes att publicera en samling med hennes dikter och små noveller, vilka hon hade skrivit sedan 1975.

Hennes första bok vid namn Pejvak-e Eshq (Kärlekens Eko) publicerades i april 1999. Pejvak-e Eshq handlar om separation, hemlandet, kvinnors politiska rättigheter och främst kärlek.

Hennes andra bok, Sargozashte Pary (Parys liv), som handlar om kvinnoförtryck i mansdominerade länder som Iran, publicerades år 2000.

Akram vann andra pris i en kulturell tävling kallad Mina Drömmars Kista arrangerad av Kista stadsdelnämnd år 2000. Året därpå vann hon första pris i poesitävlingen Husby Poesi-cup.

Akram har varit en aktiv deltagare i den svenska poesitävlingen Poetry Slam sedan 1999. Hon har blivit utnämnd till Master of Ceremoni för Poetry Slam under evenemangsåret 2001. Hon fick rollen som förvaltare och samordnare av poesiträffar i Skärholmens bibliotek under åtta månader med start i september 2001.

Akram har även deltagit i ett poesievenemang kallat Poetry Slam i New York i februari 2001 där hennes dikter fick ett varmt mottagande.

I maj 2001 fick Akram tillåtelse av Sara Lidman att översätta hennes bok Oskuldens minut.till persiska.

I april 2003 valdes hon till ordförande i Sveriges internationella författarförening t.o.m. december 2006.

År 2001 kandiderades Akram till riksdagen och kommunen för Socialdemokraterna. Och hon var i fyra år tingsrättsnämndeman.

2002 medverkade hon i Kistaantologin, utgiven av Kista stadsdelsförvaltning.

År 2004 medverkade hon i Tillvarons Puzzel- Karriärval och Livsmål av Ebba Laurin.

Akram är medlem i Sveriges Författarförbund.

Akram kan bokas som uppläsare

E-mail: arya@arya.se

t.arya@comhem.se

Vill ni veta mer om henne? Besök hennes hemsida:

[http:// www.arya.se](http://www.arya.se)

